VÂNAȚI-L PE RADOVAN KARADZICI!

EDITURA Tineretului

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS

Vânați-l pe Radovan Karadzici !

În românește de
Cristina Szabo

1997

ISBN:
973-9138-31-4

Gérard de Villiers,
Tu tueras ton prochain
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1997

Gérard de Villiers

Vânați-l pe Radovan Karadzici !

Capitolul I

Malko parcă la umbră mașina Polo închiriată, de culoare roșu pompier, la bordura străzii Pariska, chiar înainte de Ambasada Franței, îndepărtându-se pe jos spre Knez Mihajlova, marea arteră pietonală din Stari Grad, vechiul cartier al Belgradului. Chiar în față, lângă șinele de tramvai ce se întindeau de-a lungul parcului Kalemegdan, o macara a Miliției se pregătea să ridice cu o iuțeală uimitoare o mașină incorect parcată. La Belgrad, cel mai bine mergea industria, secătuită economic după luni de sancțiuni internaționale, interzicând orice import. Prețul benzinei importate clandestin urcase la zece dinari litrul! Într-o țară unde salariul mediu era de cinci sute de dinari! După ce îi împinsese cu bună știință pe bosniaci în acel sinistru program de epurare etnică, președintele Republicii Federale Iugoslavia, Slobodan Miloșevici, bătrâna fosilă moștenită de la comuniști, înșirase pe falsa broderie de artizan al genocidului, imaginea unui prăfuit porumbel al păcii, străduindu-se să-i convingă pe occidentali de buna sa credință. Resemnați, sârbii și muntenegrenii încercau să supraviețuiască, ignorându-i pe „frații" lor bosniaci, a căror reputație fusese ușor șifonată din cauza diverselor atrocități...

Chiar pe partea umbrită a străzii Knez Mihajlova, temperatura era aidoma celei dintr-o saună. Sub cerul cenușiu, căldura era umedă și lipicioasă. Peste Belgrad se abătuse un val de căldură cum nu mai fusese de treizeci de ani! Ziua și noaptea erau peste patruzeci de grade, ceea ce făcea ca nenumăratele terase ale cafenelelor să fie pline, accentuând

astfel aerul mediteraneean al acestui oraş clocotind de viaţă şi îndemnându-le pe femeile deja provocatoare, cu sâni trufaşi şi picioare interminabile, să se dezbrace. Malko se întâlni pe Knez Mihajlova cu una dintre ele, având părul că pana corbului şi siluetă de zeiţă, care îi aruncă o ocheadă turbată, făcută parcă să-l abată de la ţelul „plimbării" sale... lucru despre care nici nu putea fi vorba.

Mergând cu maşina de la hotelul *Hyatt*, nestemata oraşului-dormitor Novi Beograd situat de cealaltă parte a râului Sava, încercase să se asigure că nu era urmărit, ceea ce se dovedise a fi un lucru aproape imposibil, şi fusese nevoit să aplice cu scrupulozitate programul de descurajare a filajului sugerat de şeful Centralei CIA de la Belgrad, Larry Oldcastle. Agenţii SDB[1], căliţi după cincizeci de ani de comunism, erau nişte profesionişti redutabili. Ca întotdeauna, Knez Mihajlova gemea de lume... Malko se opri câteva clipe la un chioşc cu sucuri de fructe, dădu câteva monede unui invalid cu picioarele amputate şi cu o căciulă de lână înfundată pe cap, în ciuda căldurii îngrozitoare, şi se afundă într-un pasaj îngust, după ce se plimbase puţin prin faţa magazinului Davidoff, care expunea în vitrină ultima gamă de brichete Zippo cu sigla Harley Davidson.

Traversă în grabă pasajul pustiu, ieşind într-o stradă paralelă cu Knez Mihajlova, Cara Lazara, apoi se opri câteva clipe în faţa vitrinei unui anticariat, supraveghindu-i cu coada ochiului pe cei ce veneau dinspre Knez Mihajlova. După ce şi-i întipări în minte, traversă şi o luă pe o străduţă în pantă, paralelă cu singura parcare etajată din Belgrad, şi care se termina în strada Brankova, aceasta prelungindu-se cu Brastvo Most, unul dintre cele trei poduri care traversau Sava.

Malko se întoarse brusc. Era singur.

Dădu ocol unui chioşc de ziare şi coborî în pasajul subteran de sub strada Brankova. Îşi scoase repede sacoul şi îl puse în sacoşa de plastic pe care o ţinea în mână. Era ceea ce se

---

1) Sluzba Drzavne Bezbednosti – Serviciile de Informaţii Sârbe (n.a.)

numea «desiluetare». Eventualii urmăritori ar fi căutat o persoană în costum și nu una în cămașă... Ieși în celălalt capăt, în mijlocul gloatei fremătătoare din «piața turcească» și se amestecă în mulțime. Trucul era vechi: se alternau locurile pustii cu cele aglomerate...

O luă de-a lungul pieței de pește, ocolind tarabele. Un ziduleț delimita piața. Deasupra lui, era o stradă cu sens unic și niște trepte care permiteau accesul la ea. Coborând treptele, Malko o luă spre «Autobus Kolovoz»[1]

Atunci când făcu semn unui taxi, o sută de metri mai încolo, era sigur că nu fusese urmărit.

– La hotelul *Métropole,* îi spuse șoferului.

Cel cu care avea întâlnire, era dinamită curată. Dacă s-ar fi aflat, risca să nu rămână în viață prea mult timp.

Restaurantul *Madera* se găsea în mijlocul parcului Tasmajdan, la marginea Bulevardului Revoluției, invadat de o droaie de plimbăreți care încercau să scape de temperatura caniculară. Malko intră în mica fundătură, paralelă cu restaurantul.

Ochi o bancă liberă, chiar în fața terasei de la *Madera,* și se așeză. Venise pe jos de la hotelul *Métropole,* aflat cam la o sută de metri. Își privi ceasul Breitling „navitimer". Nenad Kurco, cel cu care trebuia să se întâlnească, întârziase o jumătate de oră. Pentru un iugoslav, nu era lucru de mirare: punctualitatea era ceva relativ. Malko își impuse răbdare, privind la vechile tramvaie de culoare verde aprins care scârțâiau din toate încheieturile și care constituiau locurile preferate ale celor care, profitând de aglomerație, pipăiau fără rușine fetele.

Pe sub copacii din parc, temperatura părea cât de cât suportabilă.

Cercetă în continuare cu privirea trecătorii, comparându-i mental cu fotografia pe care i-o arătase Larry Oldcastle. Un bărbat înalt, cu un aspect hămesit, cu părul negru, lins, și cu o

---

1) Autogara (n.a.)

gură mare cu buze subţiri. Nenad Kurco, fotograf «free-lance»[1], îl însoţise în 1991 într-o expediţie în Croaţia pe şeful unei grupări paramilitare, Zlatko Sombor, supranumit «comandantul» Dragan. Fost deţinut de drept comun, «comandantul» Dragan se dedase la o serie de masacre, între 1991 şi 1993, având ca scop purificarea etnică... lăsând câteva sute de cadavre în urma lui.

După ce „războiul" se terminase, acest cetăţean al Federaţiei sârbo-muntenegrene, cu toate că se născuse în Slovenia în 1952, ducea un trai liniştit la Belgrad. CIA n-ar fi auzit niciodată de Nenad Kurco, un obscur fotograf, dacă acesta n-ar fi devenit amantul unei ziariste sârbe, şi ea *stringer*[2] al CIA. Aceasta transmisese de curând un mesaj ademenitor Centralei din Belgrad: dornic să se stabilească în străinătate, Nenad Kurco era gata să vândă celor de la CIA, pentru suma de cincizeci de mii de dolari, contravaloarea a circa o sută de clişee în care apăreau «comandantul» Dragan şi oamenii săi, în timp ce îi executau pe croaţii din satul Sodolovici, îngenuncheaţi, cu un glonţ în ceafă, ca în vremurile bune ale comuniştilor.

Masacrele deveniseră metoda uzuală în timpul purificării etnice din Croaţia şi din Bosnia, mii de bărbaţi, femei şi copii murind în chipuri groaznice. Numai în enclava Srebrenica, oamenii generalului Ratko Mladici împuşcaseră mai bine de opt mii de musulmani. Pe lângă ei, cei câţiva zeci de morţi de la Sodolovici păreau floare la ureche. Singura diferenţă era că la Sodolovici existase un fotograf care imortalizase scena, dacă se putea spune astfel. Cu aceste fotografii, mandatul de arestare emis la 1 octombrie 1992 de către autorităţile croate pe numele «comandantului» Dragan sub acuzaţia de genocid, căpăta o altă greutate.

---

1) Independent (n.t.)
2) Informator (n.t.)

O noutate care, în această perioadă de relații încordate între Slobodan Miloșevici, președintele Federației iugoslave, și guvernul american, avea o inportanță crucială. Cerut de urgență de CIA, Malko fusese nevoit să se smulgă încă o dată din îmbrățișările logodnicei sale, trupeșa contesă Alexandra, părăsind plăcerile de la castelul Liezen.

Întreținerea unui castel de patruzeci de camere era un hău fără fund în care se duceau dolarii câștigați de Malko cu prețul vieții... Anii de misiuni imposibile nu-i permiseseră să-și asigure o retragere decentă așa cum și-o dorea, deci continua să se joace cu moartea ca șoarecele cu pisica...

Furioasă din cauza acestui nou abandon, Alexandra se urcase în primul Airbus Air France spre Paris, cu intenția de nezdruncinat să cheltuiască în avans tot ce Malko avea să câștige. Facturile marilor croitori și ultimele creații ale decoratorului Claude Dalle erau de ajuns.

Ultima aventură la Moscova îi lăsase un gust amar.[1] Din cauza unei serii de încurcături, fusese parțial responsabil de moartea unei femei pe care o cunoscuse prea puțin, dar care lăsase în amintirea lui o urmă de neșters: cecena Louisa.

Această misiune la Belgrad i se părea mai ușoară. Larry Oldcastle nu voia să amestece în mod direct centrala însărcinată cu recuperarea documentelor explozive, ceea ce ar fi dus la declanșarea unei operațiuni necurate. Astfel, făcuse apel la șeful de misiune specializat în lovituri ocolite și misiuni disperate: Alteța Sa Serenisimă, prințul Malko Linge, cavaler al ordinului Serafimilor, margraf de Basse-Lusace, cavaler de onoare și devotament al ordinului suveran de Malta, cavaler de drept al Vulturului Negru, fără a mai pune la socoteală titlurile mai banale, dintre care unul singur era un secret știut doar de zei: salariat neîncadrat la *Central Intelligence Agency*. Scăpat teafăr din războiul rece și din câteva episoade mai încinse petrecute în lumea a treia, Malko era conștient că dacă întinde

---

1) Vezi SAS nr. 123, Răzbunarea cecenă (Vengeance tchétchéne)

coarda prea mult, aceasta se va rupe. Cu toate acestea, un amestec de fatalism și de poftă de viață pe picior mare și, pe undeva, ideea bizară că luptă pentru o cauză dreaptă, pentru o lume cu mai puține orori, în care nevinovații nu pierdeau în toate, îl împiedicau să renunțe...

Se ridică de pe bancă, devenind brusc foarte atent. Un tânăr îmbrăcat într-un pulover roșu coborâse din tramvai și se îndrepta spre el. Nasul coroiat și părul răvășit îl făcură să-și dea seama că nu era Nenad Kurco. Bărbatul trecu prin fața lui fără a întoarce capul și o luă pe bulevardul Revoluției, una dintre puținele artere al căror nume supraviețuise epurărilor anilor '80. Chiar și bulevardul Marsala Tito – eroul lugoslaviei – dispăruse. Piața Marx și Engels devenise piața Nikole Pasica. Doar sinistrul aparat de represiune mai rezistase într-un imens imobil negricios, la capătul străzii Knez Mihajlova, chiar înainte de podul ce trecea peste autostrada spre Zagreb. De la fărâmițarea lugoslaviei, fuseseră eliminate elementele nesârbești și mașinăria SDB-ului continua să funcționeze, bine unsă, pregătită să suprime orice pericol ce ar fi amenințat guvernul lui Slobodan Miloșevici, mărind numărul interceptărilor, al intimidărilor și, atunci când era cazul, al asasinatelor.

Doar cel de-al Doilea Directorat, însărcinat cu lichidarea adversarilor titoismului în afara fostei lugoslavii, trecuse pe linie moartă: lugoslavia nu mai exista, iar Tito nu mai reprezenta un idol. SDB-ul rămăsese însă un mecanism eficace și feroce, în slujba rămășițelor fostei lugoslavii, Federația care reunea Serbia, Muntenegrul și Kosovo, sub conducerea unui vechi activist viclean ca o vulpe, Slobodan Miloșevici, omul care reușise cea mai spectaculoasă răsturnare din istorie. După ce asmuțise hoardele sălbatice ale sârbilor bosniaci asupra Croației, reușise să se impună ca un «peace-maker», făuritor de pace, aidoma lui Hitler, care după ce răvășise Europa cu trupele sale SS, pozase în mielușel, pretinzând că nu făcuse nimic. Cu toate acestea mai marii lumii îl credeau, sau se

prefăceau că o fac, doar așa se explica faptul că Miloșevici devenise de «neocolit», sau în orice caz, util și frecventabil. Totul era ca la circ: dresorul – adică SUA – nu-l scăpa din ochi, gata să-l împuște dacă ar fi devenit din nou periculos...

Iată de ce Malko se afla la Belgrad, pe o temperatură de peste patruzeci de grade.

* * *

Trecuseră deja o oră și un sfert de când aștepta... Lac de sudoare, cu cămașa lipită de corp, Malko se ridică. Din cine știe ce motiv, Nenad Kurco îi trăsese clapa. Se duse la terasa restaurantului *Madera* și întrebă de unde putea să telefoneze. Cum la Belgrad probabil că nu erau decât trei telefoane publice în stare de funcționare, întrebarea nu era deplasată. Îi fu arătat un aparat foarte vechi așezat pe o masă. Malko introduse o monedă de un dinar și formă numărul liniei directe a lui Larry Oldcastle, foarte probabil ascultată de SDB.

Americanul răspunse imediat.

– Eu sunt, răspunse Malko, fără să-și dea numele. N-a venit.

Șeful Centralei CIA tăcu preț de câteva clipe, apoi răspunse:

– Duceți-vă la el acasă. Poate că a avut o problemă.

Și închise imediat. Chiar dacă SDB-ul ascultase conversația, nu i-ar fi servit la nimic... Malko își șterse fruntea și consultă harta Belgradului. Tânărul fotograf locuia în partea de sud a orașului, în cartierul rezidențial Dedinjé. Malko opri un taxi și îi dădu adresa. Acum era sigur că nu era urmărit.

Peste zece minute, șoferul Zastavei 128 intră pe o străduță în pantă, care începea de la bulevardul Vojvoba Putmika și mergea de-a lungul unuia dintre nenumăratele parcuri ale capitalei. Sârbii n-aveau bani, dar aveau copaci. După câteva zigzaguri, taxiul se opri la începutul străzii Selva Nauma, o străduță în pantă dintr-un cartier împădurit, și șoferul plecă

imediat ce își încasă cei zece dinari. Malko cercetă imobilul din fața lui, care purta numărul 5. Trei etaje din cărămidă roșie, cu balcoane albe, având în spate un alt corp de clădire. Trotuarul era desfundat, iar vilele din vecinătate erau într-o stare jalnică. Două epave de mașini stăteau parcate pe trotuar. Numai păsările tulburau liniștea. Te-ai fi crezut la țară:

Malko traversă și cercetă panoul interfonului. Acolo locuia Nenad Kurco... Apăsă pe buton, dar nu primi nici un răspuns. La a treia încercare, se dumiri că fotograful nu era acasă... Pierduse aproape trei ore cu această întâlnire ratată, deci putea să mai aștepte puțin. Traversă și se sprijini de un zid, la umbră. Aproape că nu era circulație în acest cartier liniștit. Căldura părea că ucisese totul.

Minutarul ceasului Breitling cernea clipele cu o încetineală exasperantă. Malko era gata să plece când văzu apărând o femeie care, cu un coș în mână, se îndrepta spre intrarea clădirii. Profită de ocazie și se dezlipi de zid, ajungând-o din urmă chiar în momentul în care aceasta deschidea ușa. Apăsă imediat pe butonul interfonului și spuse:

– Nenad! *That's me*[1].

Femeia îl auzi și ținu ușa... Malko se strecură înăuntru, ca și când cineva i-ar fi răspuns. Din fericire, binefăcătoarea lui se opri la parter. Urcă pe jos, pentru că ascensorul era în pană. Casa scărilor era un pic mai curată decât în clădirile din centru. Se opri pe palierul de la etajul doi. Erau două uși. Pe cea din stânga era înfiptă cu ace de gămălie o carte de vizită pe care scria Nenad Kurco. La noroc, Malko apăsă pe sonerie. Sunetul strident îl asurzi, dar nimeni nu răspunse.

Ce să facă? Se așeză pe o treaptă, trăgând cu urechea la zgomotele de la parter. Trei persoane intrară, în decurs de o jumătate de oră, dar nici măcar una nu urcă mai sus de etajul unu. Pe palier domnea o căldură prăfoasă. Nemairezistând,

---

1) Eu sunt (n. t.)

cercetă ușa, un panou obișnuit din lemn, cu o singură încuietoare. Aplecându-se spre ea, realiză că cheia era înăuntru.

Mașinal, răsuci mânerul rotund, simțind jocul ușor al broștei. Nu-i mai rămăsese decât să împingă ușa care cedă imediat.

Aceasta nici nu era încuiată!

Ciudat...

* * *

Privi în jur. Cu inima bătându-i nebunește, pătrunse în interior și închise ușa în spatele lui. Privirea îi întâlni mai întâi o mini-bucătărie, cu o măsuță pe care se aflau diverse ustensile și o sticlă de whisky scoțian Defender «Cinci ani» pe jumătate plină. Se uită spre stânga și simți cum adrenalina îi pulsează în artere. Un corp dezbrăcat se balansa în mijlocul camerei, cu picioarele la câțiva centimetri de podea.

Un tânăr complet dezbrăcat, cu trupul mâzgălit cu vopsea verde și roșie, atârna strâns de gât cu o sfoară, a cărei extremitate opusă fusese fixată într-un cârlig înfipt în tavan. Nu părea să fi murit de mult, pentru că nu se simțea urmă de miros în cameră. Un scaun răsturnat părea să explice în ce mod își pusese capăt zilelor. Malko îl recunoscu după trăsăturile supte și după părul negru.

Nenad Kurco avea o scuză valabilă pentru că nu se prezentase la întâlnire.

Imobilitatea corpului, pielea întinsă a feței, care căpătase deja paloare de ceară, contrastau în mod tragic cu ciripiturile păsărelelor cuibărite în copacii din vecinătate.

Tulburat, Malko se pregătea să plece, când observă ușa deschisă a camerei învecinate. Ocolind cadavrul, se gândi să arunce o privire și acolo. Pătrunse într-o încăpere mai mică, având pereții decorați cu desene de copil și se îngrozi. O fetiță

blondă, într-o rochie de bumbac înflorată, părea ţintuită de un perete. Fusese spânzurată şi ea şi atârnată de un cârlig înfipt în zid! Probabil că se zbătuse mult înainte de a muri, după bucăţile de tencuială desprinse... Răvăşit, Malko se întoarse şi reveni în cealaltă cameră.

Nici urmă de dezordine în apartament, nici o urmă de luptă. Cadavrul slab părea ireal. Privi în jur. Pe unul din pereţi era o inscripţie făcută cu marker negru: SLOBODA[1], chiar deasupra unui aparat de aer condiţionat al cărui cablu fusese smuls.

Intrigat, Malko se uită în jur. După şocul descoperirii a ceea ce părea o sinucidere precedată de o crimă – cea a fetiţei blonde, care cu siguranţă că nu se spânzurase singură – reflexele profesionale îi reveniră. Din nefericire, nu se găsea pentru prima oară în faţa unui cadavru, chiar dacă spectacolul oferit de fetiţa spânzurată era unul înfiorător. Aparent, Nenad Kurco, într-o criză de demenţă, se sinucisese după ce îşi spânzurase fiica. Corpul despuiat, mâzgălelile, inscripţia de pe perete, toate acestea indicau o tulburare mintală.

Numai că fotograful al cărui corp atârna acum în mijlocul camerei era în posesia unor fotografii explozive, care ar fi putut să mai fie încă acolo.

Malko încuie uşa de la intrare şi privi în jur. Pe jos se afla un telefon roşu cu taste, cu patru bilețele lipite de jur împrejur. Malko notă numerele. Ultimul bilețel avea un nume mâzgălit sub numărul 332768. Carla Bettega, hotel *Bristol*, camera 24.

După ce termină de notat, Malko scotoci rapid dar amănunţit cele două camere, examină hârtiile împrăştiate dar nu găsi nimic interesant. Nici urmă de fotografii. După ce ridică saltelele şi inspectă toate ascunzătorile posibile, se hotărî să nu mai zăbovească.

Întredeschise uşa prudent, asigurându-se că palierul era

---

1) Libertate (n. a.)

pustiu și plecă, cuprins de sentimente contradictorii. Tristețe în fața morții, dar și senzatia că sinuciderea era prea evidentă pentru a fi reală. De ce să fi vrut Nenad Kurco să moară, împreună cu fiica sa, când era pe cale să pună mâna pe cincizeci de mii de dolari, o sumă considerabilă pentru el?

Capitolul II

Larry Oldcastle era consternat. Îi arătă lui Malko un număr din *Nasa Borba*[1], apărut cu câteva ore în urmă. Două fotografii ocupau una dintre paginile cenușii ale ziarului. Una a lui Nenad Kurco, făcută acasă la el, întins pe jos și acoperit până la gât cu un cearceaf, cealaltă a unei splendide brunete a cărei strălucire, în ciuda calității proaste a hârtiei, nu putea fi ascunsă.

– Prostul ăsta s-a sinucis! După ce și-a ucis fiica, oftă șeful CIA. S-ar părea că era un tip fragil, emotiv.

– Cine e bruneta?

– Logodnica lui, Dragona Milosin. Ea a descoperit cadavrul.

Americanul se așeză într-unul din fotoliile din jurul măsuței joase. Cu mustața neagră, tunsă perie, cu cravată și cămașă albă, aducea vag cu un militar. Voinic, mai degrabă elegant, atletic, surâdea în permanență. Biroul prelung, cu ferestrele ce dădeau într-o curte interioară, creau o senzație de claustrofobie. Ambasada americană la Belgrad ocupa un bloc întreg, pe Knez Mihajlova, la câțiva pași de SDB, situat puțin mai departe, pe același trotuar. Avea un club, locuințe și o mulțime de birouri goale. După încetarea războiului rece, afacerile se derulau mai încet. Doar Bosnia își relansase activitatea.

Larry Oldcastle aprinse altă Gauloise blonde, cu o brichetă Zippo pe care era gravată emblema echipei de fotbal american

1) *Lupta noastră*. Cotidian belgian (n. a.)

a statului New York, *Buffalo Bulls*. Fotografia din spatele lui îl înfățișa cu un aer marțial, fluturând o bâtă de base-ball.

– N-ați găsit nimic în apartament? întrebă el.

Malko luă o gură din cafeaua turcească, rebotezată acum sârbească.

– Nu, spuse el. În orice caz, nu-mi închipui că ar fi lăsat la întâmplare acele fotografii. Sunt probabil la vreo bancă, sau ascunse într-un loc sigur.

Bătaia ușoară în ușă fu urmată de apariția secretarei lui Larry Oldcastle, care aducea niște hârtii. Malko fu plăcut surprins. Era o încântătoare metisă cu trăsături fine, a cărei îmbrăcăminte amplă, cu o fustă până în pământ, nu reușea să-i ascundă de tot sânii ascuțiți și crupa bombată, așa cum numai negresele o au. Înainte de a ieși, îi aruncă lui Malko o ocheadă pătrunzătoare ca un laser. În mod sigur n-avea nimic împotriva blonzilor...

– Priscilla, vi-l prezint pe prințul Malko, unul dintre cei mai buni șefi de misiuni pe care îi avem, spuse americanul. Malko, ea este Priscilla Clearwater, cea mai bună secretară din câte am avut!

Larry Oldcastle așteptă totuși până aceasta ieși, înainte de a continua conversația.

– Fotografiile trebuie găsite! spuse el răspicat. Orice ar fi.

Malko îl privi puțin surprins. Cum ar fi putut schimba fața lumii dovezile unui masacru petrecut acum cinci ani într-un sătuc pierdut din Croația? Atâtea orori se întâmplaseră în fosta Iugoslavie...

– E chiar așa de important?

Larry Oldcastle îl privi agasat.

– E *vital* ! spuse el tranșant, și am să vă explic de ce. Sunteți la curent că pentru luna septembrie a acestui an am prevăzut alegeri în Bosnia, în toate teritoriile controlate de IFOR [1].

---

1) Forța multinațională a NATO în Bosnia (n. a.)

– Sunt la curent, recunoscu Malko. Și?

Americanul își aprinse altă Gauloise blonde.

– Aceste alegeri nu pot fi *credibile*, decât în cazul când criminalii de război cei mai marcanți, adică generalul Mladici și președintele sârbilor bosniaci, Radovan Karadzici sunt, în cel mai rău caz, scoși din circuit, și aduși în fața tribunalului internațional de la Haga. În caz contrar, musulmanii nu vor participa la ceea ce ei numesc o parodie.

– Pare logic, admise Malko, dar aveți în Bosnia șaizeci de mii de oameni înarmați până în dinți, capabili să pună mâna pe Karadzici, nu?

– Adevărat, recunoscu abătut americanul, dar lucrurile nu stau așa. Responsabilii militari ai IFOR refuză să aresteze criminalii căutați de TPI, sub pretextul că s-ar declanșa tulburări sângeroase.

– Pe vremea mea, obiectă Malko pe un ton ambiguu, militarii ascultau ordinele. Se pare că lucrurile s-au mai schimbat...

– *Hold it!* protestă Larry Oldcastle, ar asculta ei, dar n-are cine să le dea ordinele... Uitați că Bill Clinton urmează să se prezinte la alegerile prezidențiale anul viitor, în noiembrie. Imaginați-vă cum s-ar amuza sârbii bosniaci, aprinzând GI-urile noastre și punând vreo douăzeci pe tapet, în cazul în care i-am prinde pe Mladici și pe Karadzici... Parcă aud urletele lui Bob Dole, candidatul republican... Bill Clinton *în persoană* s-a opus ca trupele IFOR să-l aresteze pe Karadzici.

– Și atunci, care e soluția?

– Slobodan Miloșevici! Președintele a ceea ce a mai rămas din Iugoslavia, și prietenul nostru din copilărie. A înțeles modul în care pot fi manevrați sârbii bosniaci. După ce i-a făcut să ciopârțească Bosnia, s-a detașat de ei și le-a forțat mâna ca să accepte acordurile de la Dayton, pe care le-a semnat în numele lor.

– Bine jucat, aprecie Malko, plin de cinism.

– Tipul este un comunist adevărat, sublinie Larry Oldcastle,

cu o urmă de admirație... Se adaptează admirabil la legea celui mai tare. N-are nici un strop de etică sau de convingeri. Singurul lui scop este să-și păstreze puterea cu orice preț...

– Și atunci ce mai așteptați ca să-i cereți să vi-i predea pe cei doi criminali – Mladici și Karadzici – pe tavă?

Șeful Centralei CIA adoptă un ton grav:

– Nu-i putem cere acest lucru pentru că ar tărăgăna-o. Politic vorbind, nu îi este ușor. În opinia lui, trădarea «fraților» sârbi ar pica rău. Să ajungă să fie privit de concetățeni drept unealta americanilor, este peste puterile lui. Știind aceasta, Mladici și Karadzici își bat joc de noi pe față, venind des la Belgrad, în văzul tuturor. Atunci, ne-am hotărât să facem ceva. Nu mai avem mult timp, mai puțin de patru luni. Renunțăm la Mladici, care se dă la fund, dar îl vrem pe Karadzici, omul cu purificarea etnică.

– Cum veți proceda?

– Îi vom cere lui Miloșevici să-l aresteze la următorul drum la Belgrad și să-l expedieze imediat la tribunalul de la Haga.

Malko strâmbă din nas.

– O să fie greu...

– Foarte greu, recunoscu americanul, iată de ce am hotărât să-l ajutăm puțin pe Miloșevici. E cam întortocheat, dar ar trebui să funcționeze.

– Vă ascult, spuse Malko.

Probabil că CIA avea mari lipsuri, dacă dezvăluia o asemenea manipulare... Larry Oldcastle se așeză mai bine în fotoliu, cu fața spre aparatul de climatizare, și întrebă:

– Ați auzit vorbindu-se de un anume «comandant» Dragan?

– Vag, este un criminal de război, nu?

– Nu este încă declarat oficial, suspină Larry Oldcastle,dar are toate șansele. Dragan e o poreclă, inspirată dintr-un film de-al nostru, *Airborn command*. Adevăratul lui nume este Zlatko Sombor, un muntenegrean născut în Slovenia la 17 aprilie 1952. Tatăl său era ofițer al aviației militare iugoslave. Băiatul lui favorit a devenit o lichea, trăind din jocuri de noroc, din furturi și din diverse activități criminale, ceea ce l-a dus în

1982 în spatele gratiilor, după ce omorâse un jucător care avusese proasta inspirație să câștige mai mult ca el... Datorită tatălui său, lucrurile nu s-au agravat. A intervenit pe lângă prietenii lui militari și «Dragan» a fost recuperat de DB, serviciile iugoslave. În acea perioadă, Tito era obsedat de eliminarea dușmanilor regimului care trăiau în exil. Cel însărcinat cu aceasta se numea Stane Dolanci, ministrul de Interne, un apropiat al lui Tito. Serviciile sale i-au dat lui «Dragan» un pașaport fals, niște bani și o listă cu oponenții care trebuiau eliminați. A lucrat în Suedia, în Belgia, în Elveția și în Germania. Când nu executa ordinele DB-ului, își continua tâlhăriile, spargerile la bănci, răpirile, furturile de mașini și mă opresc aici... După o evadare spectaculoasă în Germania, închis fiind pentru atacul asupra unei bănci, a considerat că e prudent să se întoarcă în Iugoslavia, unde a fost primit cu onorurile cuvenite, adică și-a cumpărat o discotecă și a continuat să adune bani, cu binecuvântarea DB-ului, care îl pusese la conservat. Situația ar fi continuat mult timp, dacă Iugoslavia nu s-ar fi fărâmițat în anul 1989.

Larry Oldcastle făcu o pauză pentru a aprinde o nouă țigară și continuă:

– Atunci a intrat în scenă un personaj având un rol crucial: un anume Rade Bogdanovici, prieten apropiat al lui Miloșevici. Bogdanovici a început o acțiune de ștergere a urmelor elementelor «dure» care lucraseră pentru serviciul DB federal, în prezent divizat în mai multe secțiuni datorită fărâmițării teritoriale. Scopul era recuperarea pentru DB-ul sârb, comandat de la Belgrad, a tuturor celor care puteau să mai fie de folos. Astfel a dispărut din arhivele centrale dosarul lui Dragan, fiind transferat în cele ale noilor servicii sârbe, devotate lui Miloșevici, aceasta după epurarea elementelor slovene, bosniace, musulmane și în special croate. Rade Bogdanovici i-a găsit repede de lucru lui Dragan. Era în perioada începutului epurării etnice în Croația, mai precis în Slovenia orientală, în regiunea Vukovar și Vinkovici. Fosta

armată federală livrase destule arme sârbilor din Krajna, pentru a-i putea lichida pe croați. Oficial însă, era o chestiune delicată pentru Miloșevici să apeleze la unitățile noii Federații sârbo-muntenegrene, și atunci a fost de ajuns să găsească «voluntari» și un șef, pentru a crea o unitate paramilitară sârbă. Aceasta avea să vină în ajutorul «fraților» sârbi din Croația. Totul semăna cu modul în care acționaseră Brigăzile Internaționale în Spania, unități formate teoretic din voluntari, în realitate burdușite cu agenți ai Kominform, manipulați de Moscova... Șeful era deja desemnat: Dragan. Pe de o parte «ținea» de DB, și pe de altă parte Zlatko Sombor a intuit imediat beneficiul potențial al unei asemenea operațiuni. În primul rând, legături strânse cu DB-ul și apoi jafuri și traficul inerent acestui tip de conflict. Astfel a luat naștere unitatea Îngerilor Albi a «comandantului» Dragan. Printr-o judicioasă folosire a presei aservite, întreaga Serbie a aflat imediat că se născuse un nou erou pan-sârb: Dragan, care ștergea imaginea supărătoare a tâlharului Zlatko Sombor.

– Erau mulți împreună cu el? întrebă Malko.

Larry Oldcastle se îmbufnă.

– În jur de cincizeci, marea majoritate lichele din Belgrad, sau suporteri ai clubului de fotbal Steaua Roșie, al cărui patron era Dragan. Au fost supuși unui antrenament intensiv în Serbia și după câteva săptămâni dădeau ajutor armat sârbilor din Croația. Timp de câteva luni s-au dezlănțuit în Slovenia, la Vukovar și în satele dimprejur, luptând cu curaj, dar și masacrând toți croații care le cădeau în mână. Despre jafuri nu mai vorbesc. Iubind publicitatea, Dragan a luat cu el un fotograf, pentru a-i imortaliza faptele eroice.

– Nenad Kurco?

– Exact. În acea perioadă domnea euforia, și sârbii aveau impresia că toată lumea era la picioarele lor. Dragan a considerat normală fotografierea execuțiilor. Apoi, lumea a uitat de ele...

– Acestea sunt singurele crime pe care le-a comis? se miră Malko.

Larry Oldcastle surâse în barbă şi trase un fum din ţigară.

– Sigur că nu. După ce a terminat cu Slovenia orientală, s-a retras în Serbia, şi anul următor a participat la curăţirea etnică a Bosniei. El şi oamenii lui au luptat pentru cucerirea Zvornikului şi a Bijeljinei, două localităţi musulmane importante. Şi acolo, Îngerii Albi au masacrat copios musulmanii, bărbaţi, femei şi copii. Sursele noastre din cadrul DB ne-au informat. Abuzurile sălbatice comise de Dragan corespundeau unei tactici îndelung gândite de conducătorii sârbi de la Belgrad şi de la Pale. Musulmanii erau terorizaţi, în aşa fel încât să fie forţaţi să plece mai repede. Dragan nu lăsa NICIODATĂ supravieţuitori în urmă.

– Fără martori...

– Exact, confirmă americanul. Câteodată însă, croaţii sau musulmanii recucereau un sat. Faptul că nu găseau decât gropi comune, îi îndemnau să fie prudenţi. Să vă arăt ceva.

Se ridică şi luă din birou mai mutle fotografii pe care i le arătă lui Malko.

Documente în alb şi negru. Îi trebuiră câteva clipe ca să-şi dea seama că era vorba despre patru cadavre, mutilate într-un mod înfricoşător: după ce le fuseseră spintecate gâturile, fuseseră decapitaţi, şi intestinele le atârnau.

– Patru măicuţe croate din satul Erstonivo, comentă Larry. În acest sat croat, patru dintre oamenii «comandantului» Dragan au fost surprinşi de croaţi şi masacraţi. Acolo se afla o mănăstire, măicuţele încercând să opună rezistenţă. Nebun de furie, Dragan s-a răzbunat pe ele, tăindu-le beregata cu propriile lui mâini.

– Adevărat?

Americanul dădu din umeri.

– El şi oamenii lui sunt capabili să ciopârţească şi copii, doar din amuzament... Deci...

Malko bău ultima înghiţitură din cafeaua care se răcise.

– Presupun că există mai mulți Dragan în acest conflict, remarcă el.

– Desigur, fu de acord Larry Oldcastle, există și generalul «Mauser», și alții în rândul croaților, dar singurul care a devenit erou național este «comandantul» Dragan al sârbilor.

– De ce?

Fără să răspundă, americanul îi întinse o fotografie, de data aceasta în culori. Reprezenta o pereche de proaspăt căsătoriți. Femeia era îmbrăcată în portul tradițional sârb și în mâini ținea un superb buchet de trandafiri. Bărbatul purta un soi de uniformă de operetă: caschetă sârbească, scobită în mijloc, haină purpurie și cizme înalte cu carâmb roșu, o imensă cruce ortodoxă la gât și o capă aidoma cu haina, cu revere roșii. În mâna dreaptă ținea o sabie lungă. Figura îi era energică, nasul coroiat și privirea calmă.

– Acesta este «comandantul» Dragan, fotografiat la nunta sa care a avut loc anul trecut, comentă Larry Oldcastle. S-a căsătorit cu Imala, o cântăreață foarte cunoscută de «turbo-folk». La ceremonia de la *Intercontinental* au spart tot și au tras în tavane. Popularitatea lui Dragan a crescut și mai mult, mai ales în rândul tinerilor, care sunt morți după «turbo-folk».

– Cu ce seamănă asta?

– O oroare care îi roade pe sârbii tradiționaliști. Căsătoria l-a făcut și mai popular pe «comandantul» Dragan. A devenit întruparea renașterii sârbești și nu-și ascunde admirația pentru sârbii din Bosnia. În mintea lui epurarea etnică reprezintă revanșa luată împotriva ustașilor care i-au masacrat pe sârbi între 1940 și 1945, și contra turcilor care cuceriseră odinioară Serbia.

Malko privea fotografia. Acest clovn deghizat nu semăna a ucigaș. Cu toate acestea...

Ca și când i-ar fi citit gândurile, Larry Oldcastle preciză pe un ton liniștit:

– Nu vă lăsați păcălit de acest circ. Dragan ESTE un ucigaș. Un tip inteligent, rău, îndeajuns de flexibil pentru a nu

se pune rău cu «sponsorii» lui, dar pentru care viața umană nu are valoare. Într-o zi, o înaltă oficialitate din DB, după ce a băut puțin, mi-a spus: «Nu veți găsi niciodată vreun martor contra lui Dragan, este un profesionist. N-a lăsat urme niciodată, nici după crime, nici după masacrele etnice.»

– În afara acestei fotografii...

– Adevărat, dar știa asta, și credea că celălalt n-avea să-l trădeze.

Americanul se ridică să răspundă la telefon pe linia directă, și când se întoarse, Malko îl întrebă:

– Acum când mi-am făcut o idee asupra acestui personaj numit Dragan, spuneți-mi ce așteptați de la el.

Larry Oldcastle aprinse a nu știu câta țigară Gauloise blonde, suflă încetișor fumul și spuse:

– Sincer vorbind, nu-mi pasă de Dragan. E un asasin și un destrăbălat, dar nu este singurul în această țară. Numai că alții sunt mai discreți, se ascund, sau s-au refugiat în Republica Srpska[1], de cealaltă parte a Drinei. Dragan e cunoscut în întreaga lume. Faptele lui de vitejie au fost relatate de media mondiale, din nefericire fără a fi susținute cu probe, așa cum se întâmplă de cele mai multe ori în asemenea cazuri. Nu trebuie uitat faptul că, deși au trecut mai bine de cincizeci de ani de la Holocaust, nu s-a găsit nici un document *scris*, care să ordone în mod clar exterminarea evreilor. Ceea ce, totuși, nu ridică nici o umbră de îndoială. Mai recent, a fost nevoie de fotografii din satelit pentru a scoate la iveală existența gropilor comune în împrejurimile de la Srebrenica, găsind astfel probe ale masacrelor musulmane, comise din ordinul generalului Mladici. În cazul lui Dragan, lucrurile s-au petrecut la fel. Nu există nici o probă împotriva lui, în afara acelor fotografii...

– În cazul în care ele mai există...

– Există, spuse americanul, tranșant, și am să vă spun și de ce sunt sigur. Cineva le-a văzut.

---

1) Republică sârbă în Bosnia (n. a.)

– Dacă înțeleg bine, continuă Malko, cu ajutorul acestor fotografii vreți să-l inculpați pe «comandantul» Dragan sub acuzația de crime de război, în fața tribunalului de la Haga.

– Absolut exact, recunoscu americanul. Chiar dacă nu a tras personal, a dat ordinele, și asta e de ajuns.

– O. K., și cu ce vă veți alege, în afara unei satisfacții morale?

– O *imensă* satisfacție morală, îl corectă americanul, cu o voce blândă. Tipul este o otreapă împuțită, dar nu este decât prima etapă. Să presupunem că dețin probe care îmi permit să-l incriminez pe Dragan. Tribunalul internațional de la Haga va emite un mandat de arestare internațional, nu-i așa?

– Presupun, admise Malko.

Americanul era vizibil uns pe suflet.

– Perfect. Dragan nu se află în Bosnia, ci la Belgrad. Toată lumea îi cunoaște adresa. Însărcinatul nostru cu afaceri îi va aduce personal lui Slobodan Miloșevici mandatul, însoțit de cererea imperioasă a arestării imediate și a extrădării cu destinația Olanda. În același timp vom alerta media internaționale, în așa fel încât CNN să stea zi și noapte în fața «castelului» lui Dragan, lângă stadionul Steáua Roșie.

– Miloșevici o să vă trimită la plimbare, obiectă Malko.

Larry Oldcastle dădu încetișor din cap.

– M-ar mira, pentru că îi avem la mână. Este de ajuns ca Tribunalul de la Haga să ceară Consiliului de securitate al Națiunilor Unite restabilirea sancțiunilor economice, pentru ca acesta să se supună. Atunci, *adio* Serbia. Gata cu legăturile aeriene și cu importurile. Moarte lentă. Știu ce înseamnă asta, au mai avut parte de așa ceva timp de trei ani... În spitale nici urmă de medicamente, operațiile se vor face fără anestezie. Gata cu cariera politică a lui Miloșevici, care n-ar supraviețui noilor sancțiuni impuse de Națiunile Unite.

– Înseamnă că Miloșevici ni-l va preda pe Dragan, conchise convins Malko. N-ar fi pentru prima oară că se debarasează de persoanele incomode, chiar dacă i-au adus servicii importante.

Larry Oldcastle îl aprobă energic.

– Absolut, dar mai există și un «ce»...

– Adică?

– Dragan știe multe lucruri și este afurisit de prudent. Deține numeroase probe ale implicării directe a lui Miloșevici în curățenia etnică. Armata regulată iugoslavă i-a furnizat în întregime armamentul, și a fost martor al prezenței oficialilor JNA[1] la Vukovar și al atrocităților la care s-au dedat. Altfel spus, dacă se apucă să ciripească în fața Tribunalului, Slobodan Miloșevici ar încurca-o.

– La ce concluzie s-ar ajunge?

Americanul zâmbi șiret pe sub mustață.

– Țelul meu este să adun probe împotriva lui Dragan pentru un dosar de nezdruncinat, explică el, ceva care să-l facă pe Miloșevici să acționeze. După aceea, ar avea de ales: să permită extrădarea lui Dragan, cu toate riscurile ce le comportă, sau să accepte să facă ce-i cerem: să-l neutralizeze pe Radovan Karadzici.

Tăcerea se lăsă apăsătoare peste încăpere, în timp ce Malko evalua mintal manipularea CIA. Ca de obicei, la prima vedere, părea perfectă, bine fundamentată și cu reușită sigură. La proba practică însă, aveau să se confrunte cu niște lupi. Îndeosebi cu unul, aici nu mai încăpea îndoială.

– Ideea este excelentă, recunoscu el, dar îmi pare moartă din față, având în vedere că principalul dumneavoastră martor al acuzării este mort, și că nu știm unde se află documentele pe care dorea să ni le vândă.

Larry Oldcastle trase spre el ziarul, punând degetul pe poza fermecătoarei logodnice a fotografului.

– Am două obiecții, spuse el. Întâi sunt aproape sigur că la ea sunt fotografiile.

– De unde știți?

---

1) Jugoslovenska Narodna Armija – Armata Populară Iugoslavă (n. a.)

– Tamara Savici, informatorul nostru, mi-a spus că Nenad avea deplină încredere în ea. Dacă nu sunt la ea, precis știe unde se află.

– Pe ea unde o găsim?

– Tamara vă va pune în legătură cu ea. Și apoi, pe lângă fotografii, Nenad Kurco ne-a propus spre cumpărare o informație, și ea «explozivă», privitoare la Dragan. Cam intuiesc despre ce este vorba, și această Dragona trebuie să o dețină.

Malko realiză din nou ciudățenia întregii afaceri.

– Nu vi se pare suspectă sinuciderea lui Nenad? întrebă el.

Larry Oldcastle răspunse după o pauză de câteva secunde:

– Ba da, e stranie, dar poliția a ajuns la concluzia că a făcut-o într-o criză de depresie nervoasă. Era un tip instabil emoțional care trecea prin mari dificultăți.

– Fetița era fiica lui?

– Da, se pare însă că în cazurile de sinucidere, oamenii vor să-i ia cu ei pe cei pe care îi iubesc. În orice caz, duceți-vă să vorbiți cu Tamara. Lucrează pentru CNN și o veți găsi la *Intercontinental,* camera 602. Spuneți-i că veniți din partea mea.

Telefonul sună din nou pe linia directă. Americanul se duse să răspundă și rămase apoi în picioare, jucându-se nervos cu pachetul de Gauloises blondes.

– Am nevoie de aceste fotografii, repetă el. Langley îmi pune sula în coaste. Sinuciderea asta este o catastrofă.

– La fel și pentru Nenad, remarcă perfid Malko. Mie mi se pare din ce în ce mai bizară.

Larry Oldcastle nu răspunse. Îl conduse pe Malko până la ușă și apoi apăsă butonul interfonului. Malko dădu nas în nas cu splendida metisă care îi bara practic drumul.

– *Hi!* spuse ea, domnul Oldcastle mi-a cerut să notez numărul camerei dumneavoastră de la *Hyatt.* Ați dori să vă dăm un telefon portabil?

După mersul legănat, părea să-i propună altceva. Sânii

ascuțiți împungeau bluza iar privirile îl cercetau pe Malko cu lăcomie.

– Nu, mulțumesc, spuse el.

– OK, vă însoțesc.

Coborî împreună cu el cele trei etaje și se opri în fața cabinei de sticlă a soldatului de gardă, surâzând larg.

– Mă plictisesc de moarte în acest oraș de rahat! spuse ea. Dacă aveți un moment liber, sunați-mă. Iată numărul meu direct.

Cel puțin era sinceră. Malko băgă în buzunar cartea de vizită, ieșind în zăpușeala de afară. Până să ajungă la mașina parcată pe strada în pantă, undeva lângă ambasadă, era lac de sudoare. Decât un telefon portabil, mai indicat ar fi fost un pistol, își spuse el demarând.

Capitolul III

Hotelul *Intercontinental* nu se schimbase de la ultima vizită a lui Malko la Belgrad, acum unsprezece ani. Părea același vapor verzui eșuat la Novi Beograd, între Sava și Dunăre, într-un soi de *no man's land* fierbinte. Trecu podul Gazela, imediat după un semafor unde niște țigănuși în picioarele goale îi asaltau pe automobiliști pentru a le spăla parbrizul și se opri în imensa parcare din fața hotelului, având impresia că traversează Sahara până când ajunse la intrare. Holul era extrem de răcoros. Urcă direct la etajul șase. O voce feminină îi strigă să intre, atunci când bătu la ușa cu numărul 602.

Stupefiat, se opri în prag. O blondă fermecătoare, într-un costum de baie întreg, bine garnisit, cu câteva obiecte de lenjerie la picioare, cocoțată pe un taburet care îi cambra șalele, vorbea precipitat la două telefoane o dată, într-un amestec de engleză și sârbo-croată... Îi făcu semn lui Malko să intre, în timp ce altă blondă apăru din camera vecină, îmbrăcată cu un tricou și o pereche de blugi și cu părul strâns într-un coc.

– Pe cine căutați? întrebă ea în engleză.

El tăcu pentru câteva clipe. Cele două fete erau perfect identice, având aceeași ținută. Erau gemene.

– Pe Tamara Savici, spuse el.

Surâzând poznaș, ea o arătă pe cea cocoțată pe taburet.

– Ea e Tamara, eu sunt Ivana. Salut!

Traversă camera și dispăru pe hol. Peste câteva clipe, sora ei termină convorbirile și își aprinse o Gauloise blonde cu o brichetă Zippo, decorată cu un T din smaralde.

– Cine sunteţi? întrebă ea.

– Mă numesc Malko şi vin din partea lui Larry.

Micşorând uşor ochii, Tamara îl contemplă pe Malko cu aerul unui mâncăcios în faţa vitrinei unei patiserii, întrebându-se dacă să aleagă o savarină sau un cataif. Păru că se trezeşte din vis şi întrebă pe un ton absent:

– Larry, ah da... Ce-i cu el?

În acelaşi timp arăta cu degetul spre tavan. Malko înţelese imediat: erau microfoane! Tamara Savici continuă cu aceeaşi voce precipitată de mai înainte:

– Aveţi costum de baie?

– Nu, de ce? răspunse Malko, puţin uimit.

– O să împrumutăm unul.

Ea surâse.

– Astăzi ne relaxăm! Jos la magazinul La Perla se fac azi reduceri şi mă pregătesc să mă duc la piscină.

Scotoci într-un şifonier şi îi întinse un costum de baie negru.

– Schimbaţi-vă în baie.

Când ieşi, Tamara se juca cu capacul brichetei Zippo; era nervoasă, aparent însă părea în starea ei normală de spirit. Ajunseră la piscină, care se afla la capătul holului. Era golită pentru curăţenie!

Tamara Savici explodă furioasă.

– Nemernicii! Să mergem la Dunăre, la Zemun.

Se întoarseră în cameră. Rămaseră îmbrăcaţi în costumele de baie, ducându-se în parcare. Tamara Savici se opri în faţa unui Range Rover alb, pe a cărui tăbliţă de înmatriculare scria IFOR.

– E al dumneavoastră? întrebă Malko, din ce în ce mai surprins.

În principiu, nici măcar jurnaliştii de la CNN nu aveau vehicule militare.

– Nu, al unui prieten, explică tânăra urcând în Rover. Face în permanenţă naveta între Belgrad şi Pale, şi atunci mi l-a lăsat. Urcaţi!

Lăsând cam jumătate din anvelope la parcare, evită cu greu o Zastava care încerca să parcheze şi intră pe bulevardul

Gagarin, urcând spre nord. Dunărea și Sava scăldau Belgradul și Novi Beogradul într-un soi de T, bara verticală a literei fiind Dunărea care curgea la nord de Belgrad și de Zemun, un vechi cartier plin de farmec la est de Sava. Tamara trecu aidoma unei năluci prin fața bătrânului hotel *Yugoslavia*, cu radioul dat la maxim, traversând pe lumina roșie a unui semafor, inutil pentru ea...

– Conduceți repede, remarcă Malko.

Ea izbucni în râs.

– Mă completez cu sora mea, care nu știe să conducă!

Peste cinci minute intră pe un drum îngust de-a lungul Dunării, mărginit de restaurante și case vechi. Fluviul era lat, străbătut de câteva șalupe, iar în față se zărea pădurea. Tamara parcă Range Roverul alb la întâmplare și continuă drumul pe jos. Cărarea era mult prea îngustă pentru un asemenea monstru.

– Ne lăsăm boarfele aici, anunță ea, îndreptându-se spre un mic restaurant, *Reka*, pustiu la acea oră.

Pe terasă, se îmbrățișă cu o chelneriță, se dezbrăcă de rochie, privindu-l pe Malko rămas în costum de baie dar cu ceasul Breitling la mână, și îl conduse spre malul fluviului, până la un ponton vechi de lemn, ocupat de un pescar. Judecând după culoarea apei, nu putea prinde decât cadavre... Tamara îl privi provocator pe Malko.

– Mergem?

– Duceți-vă! spuse acesta surâzător.

Ea ridică din umeri, murmurând ceva lipsit de amabilitate și, fără să ezite, plonjă și reapăru câțiva metri mai încolo, cu pletele lungi în jurul ei, ca o mantie de aur.

– Ce rece și scârboasă e! urlă ea, venind înapoi cât putea de repede.

Alergă până la *Reka*, și se înfășură repede într-un prosop. Chelnerița apăru imediat, cu o sticlă de coniac Gaston de Lagrange XO, după toate probabilitățile de contrabandă. Tamara bău un pahar, apoi își turnă un altul și suspină:

– Ce bine e!

Culorile îi reveneau, dar pielea îi era acoperită de un strat uleios, care era de efect... Malko deschise gura, vrând să intre în subiect, dar ea se ridică.

– Ne întoarcem. Trebuie să fac un duș.

Alergă spre Range, fără să se îmbrace măcar. Când ajunse acolo, era deja uscată. Drumul fu din nou un amestec de Formula 1 și de concert rock... Nu era loc de nici o vorbă. În loc să se întoarcă la *Intercontinental*, ea trecu în trombă pe podul Bratsvo i Jedinsvo, ajungând în centrul Belgradului, pe bulevardul Revoluției, nu departe de locul unde Malko îl așteptase pe Nenad Kurco. Tamara parcă pe trotuar, intrând aproape într-un pom și îl duse pe Malko spre o clădire cu ziduri cenușii. Interiorul era de o murdărie respingătoare iar ascensorul era plin de pânze de păianjen.

– Mergem la mine! explică Tamara. La *Inter* am biroul.

Intrară într-un apartament vechi, devastat parcă de huni. Lucruri peste tot, sertare deschise. O dezordine de nedescris.

Tamara îi spuse lui Malko:

– Mă duc să fac un duș, așteptați-mă aici.

«Aici» însemna un fotoliu de piele jerpelit ca un șarpe în năpârlire... Tamara se întoarse peste cinci minute, cu părul strâns într-o coadă, îmbrăcată într-un superb sutien alb și într-un minuscul triunghi de nailon alb, încă udă de la duș. Îi întinse lui Malko un prosop.

– Ștergeți-mă puțin, mi-e teamă să nu răcesc.

Nu era nici un pericol, în apartament erau 35 de grade. Ce informatori ciudați folosea CIA...

Malko despături prosopul și Tamara se întoarse cu spatele, descheind sutienul și eliberând sânii grei. Malko începu să-i șteargă conștiincios spatele, făcând-o să scoată un tors ca de pisică. Ea se îndepărtă și dădu drumul la un casetofon. Desigur, rock'n roll.

Când se întoarse, Malko începu din nou să-i șteargă spatele și spuse în sfârșit:

– Larry Oldcastle mi-a spus că o cunoaşteţi bine pe prietena lui Nenad Kurco, fotograful care s-a sinucis.

– *Da*! răspunse Tamara, chiar în momentul în care se întorcea, cu sânii împinşi înainte. Duelul privirilor nu avu nevoie de explicaţii. Se ridică pe vârfuri, lipindu-se de el, şi îşi apropie gura de a lui.

– Faceţi asta aşa de bine! spuse ea veselă.

Încet, încet, îşi introduse limba în gura lui Malko. Începu să-şi balanseze şoldurile, sfârcurile sânilor urmând aceeaşi cadenţă. Într-o clipă, Malko uită de CIA, spre maréa plăcere a Tamarei, care îl stârnea ca o pisică în călduri. Ea se întrerupse doar pentru a suspina:

– Ar fi trebuit să venim direct aici...

Mâinile îi erau ocupate cu dezbrăcarea progresivă a lui Malko. Când îi dădu la iveală virilitatea, începu să o pipăie cu precauţie, măsurându-i parcă importanţa, apoi îşi strânse degetele în jurul ei, trăgându-l pe Malko spre o cameră unde domnea aceeaşi dezordine ca în restul apartamentului. În trecere, cu o lovitură precisă de picior, porni aparatul de climatizare. Îl aşeză pe Malko pe pat şi îşi strânse părul într-o coadă, pe care o înfăşură în jurul sexului erect... Fâşâitul mătăsos era incredibil de excitant. Surâzând poznaş, Tamara continuă apăsarea, servindu-se de păr ca de o teacă, fiindu-i parcă teamă de contactul cu Malko. Când consideră că era pregătit, îl încălecă, apucând sexul cu mâna şi, cu un aer pofticios se lăsă pătrunsă fără efort.

Era dulce ca mierea... Găsindu-şi poziţia, începu o mişcare de dute-vino. Furios că era tratat ca o păpuşă gonflabilă, Malko o întoarse, lăsându-se cu toată greutatea peste ea. O pătrunse până la capăt dintr-o singură mişcare, ridicându-i picioarele pentru a mări penetrarea. Tamara se întinse bine pe pat, cu picioarele desfăcute şi cu privirea înceţoşată.

– *Fuck me hard* ! gemu ea. *Real hard.*

Restul implorării rămase un mister pentru Malko, deoarece era în sârbo-croată! Se strădui totuşi să o satisfacă pe Tamara, împingând din toate puterile. Când ejaculă, Malko avu impresia

că sexul tinerei femei se strângea pentru a-l reţine. Apoi ea se desprinse, suspinând satisfăcută.

– Ce bine e să te regulezi când ai chef...

După aceste cuvinte, întinse mâna spre pachetul de Gauloise blondes şi aprinse una. Malko o fixa amuzat.

– Totdeauna sunteţi aşa de rapidă?

Furioasă, Tamara se ridică într-un cot.

– Când un tip agaţă o fată de treabă şi o lasă baltă după zece minute, consider că a fost foarte bine... Sora mea şi cu mine trăim bărbăteşte. Mergem pe front, ne riscăm viaţa, ne-o câştigăm mai întâi, şi când dăm de un tip arătos tăbărâm pe el. Vă şocheazăă?

– Nu prea! recunoscu Malko.

Încă bosumflată, Tamara trase din ţigară.

– Aşa mai merge! Dacă nu, valea.

–Nu pentru asta am venit, îşi permise Malko o precizare, dar a fost delicios. Ce-aţi spune de o cină astă seară pentru...

– N-am timp, îl întrerupse Tamara. Plec la Pale s-o văd pe ticăloasa de Sonia Karadzici. Dacă aş reuşi într-o zi să fac să fie violată de câţiva cetnici bine dotaţi, care să-i facă fundul praf, aş fi tare fericită. În concluzie, de ce aţi vrut să mă vedeţi?

– Putem vorbi aici?

– Da!

– Eraţi prietenă cu Nenad Kurco, nu-i aşa?

Privirea Tamarei se întunecă.

– Da, spuse ea cu o voce stinsă. Îmi dau seama pentru ce aţi venit, dar nu ştiu nimic.

– Nu bănuiţi ce l-a făcut să-şi pună capăt zilelor?

Din nou, privirea Tamarei se înflăcără.

– Nu prea stă în picioare, nu? Era un tip extraordinar, fin, amabil şi viril în acelaşi timp. Am fost împreună o perioadă scurtă şi vă pot spune că n-a fost cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat. Dacă aş fi ştiut că nu-i bine, nu l-aş fi scăpat din ochi toată noaptea.

– De ce s-a sinucis?

Ea trase nervos din ţigară.

– Nu știu. Voia să plece, să părăsească țara asta de rahat, împreună cu fiica sa Anica. De asta i-a venit ideea să vândă fotografiile «comandantului» Dragan. Cu cincizeci de mii de dolari, putea începe o nouă viață, în Grecia...

– Era divorțat?

– Ticăloasa de nevastă-sa la părăsit pentru un fotbalist de la Steaua Roșie, care o ciocănea zdravăn. Pe Anica a lăsat-o la el, ca să se poată regula în liniște. Nenad se ocupa de fiica lui ca o cloșcă. Îi făcea de mâncare, o lua cu el în reportaje, nu mai ieșea ca să nu o lase singură.

– Bizar, remarcă Malko. De ce s-ar fi sinucis, doar voia să înceapă o viață nouă?

Tamara aruncă țigara pe jumătate fumată și aprinse alta cu bricheta Zippo de argint masiv, împodobită cu un T din smaralde.

– Nu știu, spuse ea, cu o voce brusc ostenită, cred că fiica lui nu voia să meargă în Grecia, să stea departe de ticăloasa de maică-sa.

Vocea îi era lipsită de convingere. Privirile li se încrucișară.

– Sunteți sigură că s-a sinucis?

Tamara lăsă ochii în jos.

– Așa a spus poliția: știți dumneavoastră altceva?

– Împreună cu fotografiile, Nenad Kurco voia să vândă o informație. Nu știți despre ce era vorba?

– Nu.

Cuvintele căzură ca o piatră.

Malko nu avu vreme să continue. Ușa de la intrare fu deschisă, și imediat Tamara strigă:

– Ivana, sunt aici!

Sora geamănă pătrunse în cameră, îi adresă lui Malko un surâs, ca și când l-ar fi cunoscut de o viață, și îi spuse surorii sale:

– Grăbește-te! Am întârziat. Trebuie să mergem la aeroport. Știi că zborul Air France nu întârzie niciodată.

– Oh, *shit !* exclamă Tamara sărind din pat, încadrată doar de părul auriu, care îi ajungea până la șale.

Se îmbrăcă în viteză, răscolind la întâmplare prin lucrurile care zăceau pe jos.

– O cunoașteți pe Dragona Milosin? întrebă Malko, îmbrăcându-se și el.

– Mda... Răspunse plină de entuziasm ca una căreia i se ceruse să se culce cu un seropozitiv.

– Larry crede că e posibil să dețină fotografiile pe care dorea să le vândă Nenad...

– Probabil... spuse Tamara, încheindu-și în grabă bluza.

– Cum aș putea să o găsesc? Mă puteți ajuta?

Ea își băgă bluza în jeanși.

– Sincer, nu știu dacă e o idee bună. Nu ne prea simpatizăm. Vă voi da numărul ei de telefon de acasă și cel de la agenție.

– Cu ce se ocupă?

– Face parte din personalul de serviciu pentru saloane, pentru manifestări. Își câștigă existența cum poate.

Altfel spus, făcea pe târfa.

– Oricum, sunați-o, insistă Malko, și spuneți-i că suntem prieteni...

Prea ocupată ca să răspundă, Tamara puse mâna pe un telefon, apăsând cu putere tastele și propti receptorul în umăr, ca să-și încalțe pantofii. Închise telefonul agasată și formă un alt număr, de această dată având o convorbire scurtă.

– Dragona lucrează toată ziua la Clubul diplomatic, spuse Tamara după ce închise, la o expoziție de pictură care are loc acolo. OK, ciao!

Îl sărută ușor și se îndreptă spre ușă. Malko o urmă și îi puse o ultimă întrebare:

– Numele de Carla Bettega vă spune ceva?

Tamara își aduse aminte după ce coborî o jumătate de etaj.

– Este o ziaristă italiană, spuse ea, m-a întrebat cum îl poate găsi pe Nenad. Salut!

Fentând un tramvai, ca un toreador taurul, traversă bulevardul, unde sora sa o aștepta nerăbdătoare în fața Roverului alb.

*
* *

Intrând în holul Clubului Diplomatic, de pe bulevardul Jugoslovenska Narodna Armija, Malko o reperă imediat pe Dragona Milosin, o brunetă cu părul ca smoala, cu niște ochi mari și negri, nasul în vânt și gura imensă. Rochia de un roșu aprins, mulată ca o mănușă intrată la spălat, îi scotea în evidență toate formele. Se îndreptă spre Malko, arborând un surâs timid și totodată provocator. Îți venea s-o sprijini de un perete și s-o violezi pe loc.

– Vă interesează pictura? întrebă ea în engleză.

Pentru orice mascul, intonația vocii spunea de fapt: «Aveți chef să mă regulați?»

Malko îi zâmbi și el, forțându-se să privească pânzele expuse în spatele ei.

Era singurul client. După ce reflectă puțin, arătă cu degetul spre una mai puțin dezagreabilă.

– Aș lua-o pe aceea, spuse el.

– Costă o mie cinci sute de dinari, îl anunță Dragona.

– În regulă, dar cu o condiție...

– Nu vreți să plătiți imediat? sugeră Dragona, deja resemnată.

– Nu, nu, o lămuri Malko. Nu o cumpăr decât dacă cinăm împreună astă seară.

Dragonei îi trebuiră câteva clipe ca să priceapă, apoi genele îi fluturară, privindu-l pe Malko pe furiș, ceea ce o făcea și mai excitantă, cu aerul ei de ticăloasă perversă.

– Nu știu dacă pot accepta, spuse ea, nu vă cunosc.

În mod vizibil, ea cedă. Vrând parcă să se asigure de inocența intențiilor lui Malko, trase rochia care nu acoperea decât o treime din coapsele lungi.

– Mă numesc Malko Linge, spuse el. O să ne cunoaștem. Sunteți într-adevăr fermecătoare. Cum vă numiți?

– Dragona Milosin.

Vulgaritatea glumeață îi dădea un farmec în plus.

– Lucrez aici până la șapte, preciză ea.

– OK! spuse el, unde ne putem întâlni? Stau la *Hyatt*.

– E departe, zise ea, n-am mașină. Am putea să ne vedem la 8,30 pe terasa hotelului *Moskva*. Îl știți?

– Îl știu.

Scoase un teanc de dinari din buzunar și numără atât cât costa tabloul, oprind-o pe Dragona, care se pregătea să-l desprindă de pe perete.

– Nu. Mi-l veți aduce atunci. Pe curând.

Fără să-i lase timp de replică, ieși pe ușă, îndreptându-se către mașina lui transformată în cuptor. Cu puțin noroc, avea să dea de urma fotografiilor căutate de CIA, și poate chiar să se înfrupte din trupușa Dragona.

* * *

Umbrelele violete ale terasei de la *Moskva* aveau un aer desuet și plin de farmec, contrastând cu sigla McDonald's instalată de cealaltă parte a bulevardului Terazijé. Vechiul hotel construit în 1906, din cărămidă galbenă cu ornamente verzi, era situat tot în centrul Belgradului tradițional. Toate mesele erau ocupate. La acea oră, chiar și atunci când căldura nu mai era așa de puternică, toți belgrădenii se buluceau pe terasele nenumăratelor cafenele. Cei care nu aveau bani, mâncau mai puțin, pentru a-și putea oferi un moment de destindere. Te-ai fi crezut în Italia. Erau chiar și câțiva homosexuali discreți, ocupând un colțișor al lor pe terasă. Un troleibuz sosi într-un nor de scântei, și opri puțin mai departe. Malko îi cercetă pe cei ce coborau. Nici urmă de Dragona. Era nouă fără un sfert. Evident, punctualitatea nu era calitatea principală a iugoslavilor, dar spera ca Dragona să nu-i tragă clapa. Probabil că uita că avea numărul ei de telefon... Continuă să scruteze mulțimea. Un Pontiac roșu Firebird decapotabil urca dinspre fostul bulevard Marsala Tito, într-un vâjâit sălbatic, depășind disprețuitor un Trabant care își dădea sufletul. Asta cel puțin se schimbase...

Ora nouă. Malko se ridică. Trebuia măcar să afle dacă se afla încă la ea acasă. Telefonul era pe tejgheaua barului, în interior. Formă numărul dat de Tamara.

Nu răspundea nimeni. Îl lăsă să sune de opt ori și se pregătea să închidă când auzi o voce foarte slabă:

– *Dobrovece*[1].

Era vocea Dragonei.

– Sunt cumpărătorul dumneavoastră! spuse vesel Malko.

– Care cumpărător?

– Al tabloului...

După un scurt moment de tăcere, legătura fu întreruptă. Malko avu impresia că nu tânăra închisese.

---

1) Bună seara (n. a.)

Capitolul IV

Datorită spaimei viscerale, Dragona rămăsese pur și simplu încremenită. De atâta sudoare, rochia roșie i se lipise de sâni și de coapse, ca și când făcuse duș îmbrăcată. Ochii, și așa mari, păreau imenși. Pupilele i se măriseră de spaimă, iar bustul i se mișca atât de rapid de parcă inima avea să-i sară din piept. În fața ei se aflau trei bărbați cu căutătura rece, iar privirea ei se muta încetișor de la unul la altul.

Patru sute de kilograme de mușchi și de răutate.

Dăduse de ei în momentul când ieșea din micul apartament de două camere, pentru a se întâlni cu cumpărătorul tabloului, și nu înțelegea cum: fiecare apartament avea interfon.

Cel care se afla în fața ei, în dreapta, ieșise din umbră și o împinsese atât de tare, încât se lovise cu șalele de comodă. Ridică privirea spre el. Era cel mai impunător: craniul ras, trăsături brutale și puhave și niște ochi albaștri uimitori; în jurul gâtului avea cam un kilogram de aur, niște verigi late și o imensă cruce ortodoxă atârnând deasupra unui tors impresionant. Brațele enorme păreau umflate cu amfetamine... iar cureaua groasă de-abia îi cuprindea pântecul. Era îmbrăcat într-un mod curios, într-o cămașă hawaiană și un șort roșu prea lung.

Cel de lângă el părea ieșit dintr-un film cu Frankenstein: avea arcadele cusute ca la mașină, nasul drept, maxilarul proeminent și pieptul puternic... La cureaua jeanșilor avea agățat un telefon mobil.

Cel de-al treilea avea un aer de intelectual în comparație cu

ceilalți. Ochelarii cu lentile groase aveau rama aurită. Cu brațele încrucișate, n-o scăpa pe Dragona din ochi, expresia din privirea lui provocându-i tinerei femei o senzație de vomă.

Nu scosese un cuvânt de când intraseră. Dragona nu-i mai văzuse până atunci, dar ca ei erau cu zecile prin centrul Belgradului... Tâlhari mânați de scopuri josnice... Cu o voce sugrumată, ea întrebă:

– Ce doriți? Cine v-a trimis? N-am făcut nimic, nu datorez nimic nimănui.

Cel cu craniul ras clătină ușor din cap, se aplecă să ia tabloul căzut pe jos, fluturându-l în fața tinerei.

– Cui îi duceai asta?

– Unui tip care l-a cumpărat astăzi după-masă, răspunse Dragona. Am întâlnire cu el...

– Vrea să te reguleze, spuse cel cu țeasta rasă. Are dreptate, ai un funduleț frumos.

Venit din partea altcuiva, Dragona ar fi apreciat complimentul, dar așa, simți cum o cuprinde răceala groazei. Trioul din fața ei era înfricoșător. Țeastă rasă făcu un pas spre ea și o apucă de încheietura mâinii drepte, strângând încetișor.

– Știi cine e tipul? întrebă el cu o voce cavernoasă.

Dragona negă cu disperare. Nu înțelegea nimic.

– Nu, nu, nu l-am văzut decât astăzi.

Interlocutorul ei dădu din nou din cap. Îi răsuci mașinal brațul la spate, dislocându-l din umăr. Ea începu să strige, și el își lipi gura și bărbia prost bărbierită de gâtul ei.

– N-o fi vreo cunoștință de-a prietenului tău Nenad?

Brusc, Dragona înțelese motivul prezenței celor trei, și picioarele i se înmuiară. Țeastă rasă băgă de seamă și pe față îi înflori un zâmbet rău.

– Măi să fie! spuse el. Se pare că asta e...

Îi mai răsuci puțin brațul, și Dragona auzi osul trosnind.

– Nu, jură ea, nu este...

Fraza se termină cu un urlet. Cu un gest sec, el îi rupse brațul drept. Durerea o copleși, sughiță, simțind cum o cuprinde

transpirația, și vomă pe pantofii călăului, care schiță o grimasă de dezgust.

– Curăță! ordonă el. Repede. Cu limba.

Îi cuprinse ceafa cu degetele și ea crezu că avea să-i sfărâme vertebrele cervicale. Căzu în genunchi, cu brațele pe podeaua prăfuită. Scuturată de sughițuri și înfrângându-și dezgustul, începu să lingă propria vomă de pe cizmele călăului, până ce pielea fu curată. Vomă din nou, de data asta pe podea. Țeastă rasă o ridică. Brațul Dragonei atârna pe lângă corp, durerea urcându-i până în creier. Genunchii i se împleticiră la gândul că aveau s-o masacreze, zdrobindu-i fiecare os, așa cum le stătea în obicei.

– Vă rog, bolborosi ea, n-am făcut nimic. Eu...

– Știm că n-ai făcut nimic, răspunse Țeastă rasă, tocmai că nu vrem să faci ceva. O să fim însă drăguți cu tine. Nu?

– Da, da, bolborosi Dragona, să nu-mi faceți nimic rău.

Era aiurită. Lumea se întorsese pe dos. Această cruzime rece și nebună, fără limite și plină de sadism se potrivea cu situația din satele izolate ale Bosniei. Cu toate acestea se afla în centrul unui oraș mare, la o sută de metri de comisariatul Miliției, în plin Belgrad. Telefonul zăcea pe pat, inutil. Înainte să ajungă la el, ar fi masacrat-o...

– *Dobro! Dobro!*[1] mormăi Țeastă rasă.

Îi dădu drumul, apucând tabloul. Ea crezu că ce fusese mai rău trecuse, dar gestul plin de naturalețe cu care Țeastă rasă scoase din cizmă un pumnal cu lama de douăzeci și cinci de centimetri, făcu să-i sară inima din piept. Tăișul era pe o parte subțire ca o lamă de ras, iar cealaltă parte era dantelată.

– *Molim vas!*[2] imploră Dragona, moartă de frică.

Ținând tabloul cu mâna stângă, Țeastă rasă înfipse dintr-o singură lovitură pumnalul în pânză, undeva într-un colț, și o sfâșie pe lungime, într-o atitudine de concentrare aproape

---

1) Bine! Bine! (n. a.)
2) Vă rog! (n. a.)

comică. Reîncepu operaţia zece centimetri mai încolo. Timp de câteva clipe, în încăpere nu se auzi decât gâfâitul Dragonei şi scârţâitul exasperant al lamei care făcea franjuri pânza. După ce termină, Ţeastă rasă aruncă pe jos resturile tabloului. Dragona nu-l scăpa din ochi. Nu ascunsese pumnalul şi în ochi îi lucea ceva tulbure şi neliniştitor.

– Prietenul tău o să fie dezamăgit! spuse el.

– Nu e prietenul meu, protestă Dragona clănţănind de frică.

– Bine, atunci...

Se apropie de ea, lipind-o de perete. Între cele două corpuri erau doar câţiva centimetri... Topită de frică, Dragona văzu lama cum i se apropie de pântec şi crezu că avea să fie spintecată... el însă se mulţumi să-i ridice doar rochia. Brusc, ea scoase un urlet. Vârful pumnalului ajunsese la chilot şi împingea în sus. Picioarele începură să-i tremure din nou, şi se înţepă singură în armă.

– *Ne! Ne!*

Se chinui să strige, dar vocea îi era gâtuită.

Fără o vorbă, cel cu arcadele cârpite se îndreptă spre o etajeră pe care se afla un casetofon şi nişte casete. Alese una şi o introduse în aparat. Camera se umplu de o muzică sincopată, «turbo-folk» şi de vocea cântăreţei Ceca. Dădu puţin mai tare, se îndepărtă şi îşi aprinse o ţigară.

Cu o lovitură scurtă, Ţeastă rasă tăie fragila barieră de nailon. Dragona simţi oţelul rece atingând mucoasa. Ţeastă rasă rânji, răsucind puţin lama.

– Ai mai avut parte de tipi aşa de înzestraţi?... Să vezi până unde o să intre pisicuţa ta...

Dragona închise ochii, uitând de durerea provocată de braţ. Îşi imagina cum înaintează pumnalul, traversând vaginul, atingând uterul, şi de acolo mai departe. O glumă des practicată în Bosnia... Privirea i se împăienjeni. Ţeastă rasă îi murmură la ureche:

– Dacă eşti drăguţă cu mine, s-ar putea să nu te străpung. Ar fi păcat de funduleţul tău frumos.

Atentă să nu îndoaie picioarele, Dragona își puse mâinile pe șortul roșu, simțind imediat o enormă protuberanță. Torționarul ei era deja în erecție, tresărind de plăcere la atingerile Dragonei.

– *Pusi me, kurvice!* [1] spuse el vesel.

Dragona scoase din șort un sex de proporții faraonice, aproape la fel de lung ca pumnalul, un falus enorm și violaceu. Stăpânindu-și teroarea, ea se aplecă, desfăcând la maxim buzele și cuprinzând o parte din membrul enorm. Pumnalul se îndepărtă, dar chinga de oțel a degetelor îi cuprinse ceafa, înfingându-i cu forța membrul până în gâtlej. Era ceva îngrozitor, dar printre sughițuri, ea își spuse că asta avea să fie tot.

Speranță deșartă. Ținând-o în continuare de ceafă, o împinse pe spătarul unei canapele, aplecând-o în față, și îi smulse cu mâna dreaptă slipul de nailon. Dragona auzi o voce răgușită care îl încuraja pe călău.

Scoase un urlet, simțind cum falusul îi pătrunse între fese. Cu o mișcare bruscă de șale, Țeastă rasă se aruncă înainte. O treime din sexul său forță deschizătura strâmtă, Dragona având impresia că explodează și că cineva o taie cu lama de ras. Țeastă rasă îi sufla în ceafă:

– Ce bine mă strânge funduleț tău... dar n-am terminat.

Cu mâinile înfipte în coapsele ei, mai dădu încă o dată din șale, făcând imensul falus să mai pătrundă câțiva centimetri. Dragona urlă, contorsionată de durerea inumană. Țeastă rasă se amuză puțin, ieșind și intrând lent, apoi explodă între șalele martirizate, într-un grohăit satisfăcut. Se retrase brusc, știind că astfel îi va provoca o durere suplimentară...

Dragona rămăsese inertă, ruptă în două ca o păpușă.

Cel cu arcadele cârpite se apropie și el, violând-o în același mod. Membrul lui nu era așa de mare, dar Dragona era atât de rănită, încât avu impresia că era vorba de un cal...

---

1) Suge-o, târfă! (n. a.)

Bărbatul cu lentile groase ocoli divanul. O ridică pe Dragona de păr, silind-o să înghită un sex lung, țeapăn și fierbinte. Fără să scoată un cuvânt, se folosea de gura ei ca de un vagin.

În timp ce sugea din toate puterile, Dragona se ruga. O asemenea poveste putea să se termine bine, sau avea să fie strangulată, după cum aveau chef călăii. Își dădu toată silința, încercând să-l facă pe cel de-al treilea să ejaculeze cât mai repede.

* * *

Malko opri mașina înainte de clădirea unde locuia Dragona, pe strada Stoja Novica. Încercase fără succes să-l găsească pe Larry Oldcastle și se hotărâse să afle ce se petrecuse.

Coborî din mașină. Strada era întunecoasă, liniștită și pustie. Chiar la numărul 25 era parcat un Mitsubishi Pajero negru cu geamuri fumurii. Pe plăcuța de înmatriculare văzu literele VU, indicativul pentru Vukovar, un oraș din Slovenia orientală cucerit de sârbi în războiul cu Croația, centrul tuturor liniilor de trafic. La Belgrad se zicea că *toate* mașinile înmatriculate la Vukovar erau furate.

Se apropie de ușă și privi interfonul, găsind numele Dragonei Milosin. Apăsă pe buton, neprimind nici un răspuns. Mai apăsă o dată, dar fără rezultat.

Remarcă atunci că ușa imobilului nu era încuiată, ci doar împinsă de cineva care nu o închisese bine. Intrigat, intră în hol. Străbătu doar un singur metru, și simți o mână imensă prinzându-l de gât, în timp ce o greutate impresionantă îl împingea în perete. Sufocându-se, avu impresia că a dat nas în nas cu un urs grizzly... o ființă de două ori mai mare ca el. Încercă în zadar să se degajeze, căci degetele puternice îi căutau carotidele. Înainte să-și piardă cunoștința, gândind că îi sunase ceasul, lumina se aprinse, și avu timp să vadă doi ochi albaștri, un craniu ras și un chip grosolan și brutal. După câteva clipe, când deschise din nou ochii, auzi vag zgomotul unei mașini care demara. Reuși cu greu să se ridice și privi în

stradă: Pajero dispăruse... Încă amețit, aprinse din nou lumina și începu să urce scările. Nu trebui să o caute prea mult pe Dragona. La etajul doi, ușa unui apartament era larg deschisă. Intră și o găsi pe podea, cu fața în jos și cu rochia ridicată într-un mod obscen până la șale, dând la iveală fesele rotunde și cambrate. Coapsele îi erau pline de sânge și la început crezu că era moartă. Ca un detaliu bizar, slipul îi era agățat de un mic papagal de prost gust, așezat pe o etajeră.

Se aplecă și o întoarse cu fața în sus. Gura îi era plină de spermă și ținea ochii închiși. În timp ce încerca să-i ridice capul, Dragona deschise ochii aruncându-i o privire vagă, pierdută.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el. Vă duc la spital.

Mâna stângă a Dragonei se agăță de el, în timp ce brațul drept rămase nemișcat pe lângă corp. Malko își închipui că vrea să se ridice și o ajută. Brusc, animată de o forță neașteptată, ea îl respinse. Colțurile gurii îi coborâră, privirea i se însufleți, și spuse cu o voce slabă:

– Plecați! Plecați! Lăsați-mă.

Reuși să se ridice, cu o grimasă de durere, cu brațul drept în continuare imobil. În loc să se așeze, și fără să scoată un cuvânt, reuși să-l împingă pe Malko cu o singură mână. Acesta zări tabloul zdrențuit aruncat pe jos.

– Calmați-vă, spuse el, n-aveți de ce să vă mai temeți.

– Plecați! repetă ea, vă implor.

În pupilele negre îi lucea o teroare animalică.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Malko. Cine v-a atacat?

– Plecați, repetă Dragona Milosin. Lăsați-mă în pace și să nu vă mai întoarceți niciodată.

– Dragona, insistă Malko, sunt un prieten. Voiam să vă văd din cauza lui Nenad...

– Nu! urlă ea, cuprinsă brusc de isterie, nu vreau să aud de Nenad.

–Știți unde sunt fotografiile pe care dorea să le vândă?

– Nu există nici un fel de fotografii! strigă Dragona, nu știu nimic. Căraţi-vă! *Dabogda crko!*[1].

Avea impresia că vrea să o audă tot imobilul, ca și când oamenii ar fi stat cu urechea la pândă. Cu mâna stângă îi dădea pumni în piept, îl lovea cu piciorul și fu nevoit să o ţină la distanţă. Nu mai reprezenta visul de neatins al bărbatului însurat, ci era doar o femeie cu trăsăturile deformate de groază, cu machiajul prelins pe obraz și cu ochii plini de lacrimi.

Încet, încet, îl împinse spre ușă.

Renunţă: în starea în care se afla, nu mai putea face nimic. Ușa se închise în spatele lui și o auzi răsucind cheia în broască și baricadându-se. Hohotele cumplite de plâns îl petrecură, în timp ce cobora perplex scările.

Aerul cald al nopţii îi făcu bine. Așezat la volanul mașinii Polo, începu să reflecteze. Atacul căruia îi căzuse victimă Dragona era în mod evident în legătură cu fotografiile promise pentru CIA. Numai la auzul numelui lui Nenad, Dragona fusese cuprinsă de groază. Înseamnă că operaţiunea nu era atât de «ermetică» pe cât credea Larry Oldcastle. Eforturile lui Malko de a nu fi urmărit cu prilejul întâlnirii ratate cu Nenad fuseseră în van.

Cineva mirosise afacerea cu mult înainte, și acel cineva nu putea fi decât «comandantul» Dragan. Dintr-o dată, «sinuciderea» fotografului devenea mai mult decât suspectă.

Din ce în ce mai dezorientat, Malko o luă pe podul care ducea la Novi Beograd. Ceva nu se lega. În cazul în care «comandantul» Dragan prinsese de veste despre afacerea cu fotografiile, era ușor să fie recuperate prin forţă. În măsura în care nu era deja un fapt împlinit, ar fi putut foarte bine să o lichideze pe Dragona, în loc să o intimideze.

După toate probabilităţile, însă, s-a urmărit reducerea la tăcere a lui Nenad și înspăimântarea Dragonei. Această acţiune de intimidare se referea deci pur și simplu la informaţia

---

1) Să dea Dumnezeu să crăpaţi! (n. a.)

pe care Nenad dorea să o vândă împreună cu fotografiile, informație despre care Dragona știa...

În acest caz însă, de ce nu o uciseseră, ca să o reducă la tăcere pe vecie? La fel și în privința lui Malko, de ce se mulțumiseră doar să-l amețească? Cei de teapa lui Dragan nu aveau de obicei, asemenea rețineri.

Era vorba despre un dublu mister care trebuia elucidat. Brusc, fu invadat de presentimentul că afacerea fotografiilor ascundea o alta, cu mult mai importantă.

Capitolul V

– Domnișoarele Tamara și Ivana au plecat să cineze la *Reka*, îl anunță recepționerul de la *Intercontinental*, chiar eu am făcut rezervarea. Le găsiți la Zemun, pe malul Dunării, toată lumea știe unde este, dar mă tem că nu veți găsi nici o masă liberă astă seară.

– Mulțumesc, știu unde se află, răspunse Malko.

Se întoarse la mașină. Chiar la ora zece seara, temperatura nu coborâse sub 30 de grade !

Peste douăzeci de minute, parca pe una din străzile strâmte și pietruite din Zemun. O luă pe cărarea ce urmărea cursul Dunării, flancată de cârciumi și de șlepuri-restaurant amarate de-a lungul taluzului ce domina apele întunecate ale marelui fluviu cufundat în întuneric. Acesta era dumul regal al traficului venind din România. În timpul embargoului, zeci de vase urcau în amonte cu motoarele oprite, având ca punct de plecare România și aducând petrol și diverse mărfuri, îmbogățind toți traficanții.

Cu cinci sute de metri înainte să ajungă la *Reka*, muzica se auzea deja! Un jazz se revărsa prin toate deschizăturile, asurzind împrejurimile. Malko crezu că nu va putea intra! Un grup compact împiedica accesul la scara ce ducea spre micuța terasă care își întinsese mesele în parcarea învecinată. Mesenii se înghesuiau câte cinci la o masă de două persoane. Reuși să se strecoare și aruncă o privire înăuntru. Oamenii dansau pe mese, bătând din palme, urlând și cântând în cor refrenele. Căldura era infernală.

O reperă imediat pe Tamara! Dezlănţuită, îmbrăcată cu un pulover galben canar şi un şort roz fluorescent, dansa pe masă împreună cu un bărbat voinic cu un aer efeminat. La masa vecină, plină de diverse sticle de vin, de coniac Gaston de Lagrange, de Defender «Very classic Pale» şi de şliboviţă, se afla sora ei, în compania a trei necunoscuţi. Malko se duse la masă în ritmul muzicii. Îi întinse mâna Tamarei, care îi răspunse la fel, fără să-l recunoască. Sărind de pe masă, ea exclamă încântată, tutuindu-l:

– Formidabil! Cum ai dat de mine?

Avea un aer ameţit şi ochii îi străluceau ca nişte lasere.

– De la hotel, strigă Malko pentru a se face auzit.

Orchestra reîncepu să cânte şi mai tare, făcând să se cutremure pereţii.

– Aşează-te lângă noi, urlă Tamara.

– Nu, spuse Malko, apucând-o de braţ, trebuie să-ţi vorbesc.

– Nu acum!

Surâsul începuse să i se şteargă de pe chip şi încerca să scape. Malko o prinse de încheietură şi o trase după el spre ieşire. Tamara scoase un strigăt ascuţit, din fericire acoperit de tumult. Prietenii ei râdeau, crezând că era vorba de o glumă. Se lăsă târâtă pe terasă. Malko nu-i dădu drumul decât pe cărarea de lângă Dunăre. Furioasă, ea făcu câţiva paşi, masându-şi încheietura. Se opriră puţin mai departe.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Tamara. Nu putea aştepta până mâine?

– Nu, zise Malko.

* * *

Ea îi ascultă istorisirea fumând o Gauloise blonde, fără să dea vreun semn de interes, ca şi când nu i-ar fi păsat ce se petrecuse.

– Cred că această agresiune este legată de povestea noastră, conchise Malko.

– Nu știu, zise Tamara, aflată în încurcătură.

Vizibil sâcâită, puse la loc bricheta Zippo cu smaralde, în tocul de piele agățat de șortul fluorescent.

– Eu însă vreau să aflu de ce a fost terorizată Dragona Milosin, n-o slăbi Malko.

– Întreab-o pe ea!

– Nu vrea să-mi vorbească, iar tu trebuie să mă ajuți.

Ea nu răspunse, privind către apele fluviului și trăgând din țigară.

– Probabil că Nenad a fost asasinat, continuă Malko.

– Poliția a spus că s-a sinucis, răspunse Tamara.

Avu impresia că ea nu crede un cuvânt, ceea ce îl făcu să înghețe. Care să fi fost secretul care ar fi justificat asasinarea unui bărbat și a unei fetițe de opt ani?

– Vreau să vii cu mine la Dragona, spuse Malko, trebuie să aflu ce se întâmplă.

– Acum mă distrez, mergem mâine.

– Nu, nu putem ști ce poate interveni. Haide.

O luă de braț și ea cedă nemulțumită.

* * *

Strada Stoja Novica era la fel de întunecoasă și liniștită. Malko apăsă pe butonul interfonului Dragonei Milosin. După un timp, o voce întrebă:

– *Sta?*[1]

– Răspunde, îi șopti Malko Tamarei.

– Sunt Tamara Savici, răspunse tânăra.

După o clipă de tăcere, Tamara traduse răspunsul.

– Spune că va coborî imediat.

Strâniu. Peste câteva minute, ușa imobilului se deschise și apăru Dragona. Își pusese pe cap o eșarfă, avea brațul drept legat și o valiză mică în mâna stângă. De-abia se ținea pe

---

1) Ce este? (n.a.)

picioare și avea ochii încercănați. Când îl zări pe Malko, făcu un salt înapoi, ca la vederea unei ștafii. Spunându-i o frază lungă Tamarei, o luă la fugă clătinându-se. Malko simți unghiile Tamarei înfigându-i-se în braț.

– N-o urmări!

– Unde se duce?

– La autogară. Se întoarce la ea în sat, în Muntenegru, pentru o perioadă lungă. Nu vrea să stea de vorbă cu tine.

Care era motivul pentru care o fată atât de fermecătoare ca Dragona își îngropa zilele într-un loc uitat de lume din Iugoslavia? Numai o teribilă presiune morală o putea sili să facă asta. Descurajat, Malko se întoarse către Tamara.

– De ce se teme? Ce s-a întâmplat?

Tânăra se închise și mai mult în ea.

– A fost torturată și amenințată de trei bărbați care vor reveni, în cazul în care nu părăsește orașul. Ascultă, spuse ea, am să fiu sinceră. Nici eu nu vreau să mă mai amestec în povestea asta, e prea periculos. Când Nenad mi-a pomenit despre fotografii și despre ce implicație aveau, l-am avertizat direct pe Larry, specificând că nu doream să cadă în sarcina mea. Din acest motiv ai venit tu la Belgrad. Acum, Nenad și fata lui sunt morți, iar Dragona a fugit. Nu-mi surâde să fiu masacrată într-o seară când mă întorc acasă.

– Înseamnă că Nenad și fiica lui au fost asasinați?

– Nu știu nimic.

Aflată în încurcătură, scoase bricheta Zippo din etui și aprinse o țigară, privind cu îndârjire în pământ și fumând. Malko înțelese că nu avea să mai scoată nimic de la ea.

– Condu-mă înapoi, îi ceru ea.

Nu scoase un cuvânt tot drumul. Ajungând în dreptul restaurantului *Sent Andreja*, de unde trebuia să meargă pe jos, ea se întoarse spre Malko.

– Nu mă judeca greșit. Nu mă tem pentru mine, ci pentru sora mea. Ticăloșii ăia ar fi în stare să se ia de ea și nu mi-ar conveni. Odată, eu eram la Belgrad, ea era la Knin. S-a trezit

antrenată într-o luptă, gata să fie ucisă. Eu eram sub duș, și parcă paralizasem. Nu mi-am revenit până când n-a scăpat. Nu vreau să mai trec prin așa ceva.

– Care ticăloși, întrebă Malko, oamenii lui Dragan?

– Probabil.

Cu mâna pe portieră, spuse repede, chiar în momentul în care se dădea jos:

– O singură persoană te poate ajuta, în cazul în care este de acord, și acela este Dusko Balasevici, un detectiv particular.

– Un detectiv particular? repetă Malko, cu răsuflarea tăiată.

Tamara avu un surâs crispat.

– Da, însă nu unul oarecare. Ciao.

Se îndepărtă iute, în direcția restaurantului *Reka*.

* * *

Rade Bogdanovici se opri câteva clipe să-și tragă răsuflarea, înainte de a deschide ușa de sticlă mată pe care scria cu litere negre: GLAVNI INSPEKTOR ZA SPECIJALNA DJSTVA [1]. Cele o sută patruzeci de kilograme la un metru cincizeci și cinci înălțime îi dădeau probleme serioase cu sănătatea: era la al treilea infarct. La vederea lui, cel din spatele biroului se ridică plin de vioiciune. Bogdanovici era unul dintre cei mai influenți oameni din Belgrad.

– Cum merge, Jovan? întrebă politicos acesta.

– Foarte bine, *Gospodine*.

– Aveți documentele?

– *Da, da, Gospodine*.

Îi întinse plin de respect un plic burdușit, de culoare maronie. Bogdanovici îl luă și îi recomandă, înainte de a ieși din birou:

– Țineți-mă în continuare la curent cu desfășurarea acestei afaceri.

---

1) Inspector principal cu Afacerile speciale (n.a.)

Se îndreptă cu greu spre liftul care îl duse la etajul opt, unde avea biroul, cu o superbă vedere spre Novi Beograd. Cea mai mică mişcare era un chin pentru el. Ajuns în birou, examină conţinutul plicului. Nişte fotografii alb-negru, pe alocuri îngălbenite: execuţii capitale. Şiruri de musulmani în picioare, apoi aceiaşi zăcând morţi la pământ.

Rade Bogdanovici le adună şi se târî până la un vechi seif al cărui cifru îl ştia doar el. Scoase de acolo un dosar pe care era scris cu marker: ZLATKO SOMBOR. Îl deschise, puse înăuntru teancul de fotografii şi încuie seiful.

Apoi se întoarse la birou şi formă un număr la un telefon mobil. Vocea aspră a «comandantului» Dragan spuse *Da?*

– Eu sunt, răspunse Rade Bogdanovici, îţi mulţumesc pentru documente.

– Ar fi fost mai bine să le distrugi, replică Zlatko Sombor.

– Astea sunt ordinele, suspină Rade Bogdanovici.

De parcă nu el le dădea... Se chinuise să pună mâna pe acele fotografii, dar «comandantul» Dragan, cu toate că avea influenţă, nu era atotputernic.

– Şi restul? întrebă Sombor.

– Încă nimic, dar se va aranja totul, sunt sigur. Am dat ordine precise, şi te voi ţine la curent.

Cel care închise fu Rade Bogdanovici. De când cu o anume interceptare telefonică, SDB urmărea îndeaproape problemele «comandantului» Dragan.

* * *

– Dusko Balasevici? E un fost membru DB... se miră Larry Oldcastle. A fost pus pe liber în 1992, chiar din cauza lui Dragan. O afacere obscură, o reglare de conturi politică. Pe vremea când Dragan era pus să asasineze pentru DB, era ofiţerul lui de legătură. E un dur: conducea o echipă de asasini. E drept, am fost informat că a deschis o agenţie de detectivi particulari care se numeşte SIA, în plus...

Din ce în ce mai bine.

– Ne putem folosi de el? întrebă Malko. Nu mi se pare prea prudent...

Americanul făcu o pauză pentru a-şi aprinde o Gauloise blonde înainte de a răspunde.

– Nu ştiu, mărturisi el. Cred că îl detestă pe Dragan, dar nu sunt sigur că îndrăzneşte să-l înfrunte. Pe de altă parte, are informaţii valabile, datorită prietenilor pe care şi i-a păstrat la DB. Tatăl lui lucrase şi el acolo.

– Ce urmează să-i spun?

Larry Oldcastle surâse.

– Ce doriţi. Îşi va da seama repede cine sunteţi. Or colaborează, or refuză. În această ţară totul este posibil.

– Ce părere aveţi despre incidentul de aseară? întrebă Malko. Oare de ce nu m-au ucis?

– În acest moment, iugoslavii nu-şi pot permite să asasineze un agent CIA, cu excepţia unui caz de forţă majoră. Miloşevici are prea multă nevoie de noi pentru a-şi risca îmbunătăţirea imaginii.

– Înseamnă că DB este la curent cu tot?

– Ştiu destule, ascultă tot şi au sute de informatori.

Dădu din cap şi încheie:

– Duceţi-vă la Balasevici. Cereţi-i să ancheteze moartea lui Nenad Kurco şi spuneţi-i că luase legătura cu noi.

Se despărţiră. Priscilla Clearwater, trupeşa mulatră, îl pândea aşezată la birou.

– Totul merge bine? întrebă ea.

Sfârcurile ei întrebau parcă acelaşi lucru. Extrem de familiar, Malko îi puse o mână pe coapsă. Ea nu schiţă nici un gest.

– Sunteţi foarte frumoasă, Priscilla, spuse el, privind-o în ochi.

– *Don't pull my leg* [1]! murmură ea tulburată.

---

1) Nu vă bateţi joc de mine! (n.a.)

Mâna lui Malko se strecură mângâind curba incredibilă a șalelor și senzația îi dădu furnicături la degete. Era născută pentru a fi sodomizată. Surâzând, o întrebă:

– Ştiţi de ce aş avea chef?

Priscilla dădu din cap.

– Nu.

Îi spuse la ureche și ea tresări.

– *No! You're a monster!*

– Absolut deloc, răspunse Malko, dar dacă încă vă mai plictisiţi, am putea cina astă seară. Ne vedem la *Hyatt,* camera 432. Mai întâi bem o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne la bar.

– *Splendid!* se sclifosi Priscilla Clearwater, ador șampania franțuzească.

Malko se îndepărtă, lăsând-o cu gura căscată. Probabil că era prima oară în viața ei când un bărbat își anunța atât de precis intențiile... În anumite state americane, oamenii mai erau spânzurați pentru asemenea orori. Înainte de a se cufunda în mocirla mortală și grețoasă a Belgradului, un pic de aer proaspăt avea să-i facă bine... În plus, dacă Priscilla venea la întâlnire, cel puțin știa la ce să se aștepte, evitând astfel neînțelegerile.

* * *

Imobilul nearătos se afla la capătul străzii Francuska. Patru etaje de beton cenușiu, așezate pe stâlpi mâncați de vreme, având alături un bar în aer liber asemănător unei barăci de șantier. Malko urcă la mezanin, unde se aflau birourile Companiei SIA. O ușă de sticlă, la capătul unui coridor. Sună și o brunetă fermecătoare, purtând o fustă neagră, atât de strâmtă că de abia mergea, îi deschise.

– Domnul Balasevici? întrebă Malko. Am vorbit la telefon. Numele meu este Linge, Malko Linge.

– Poftiţi, spuse ea.

O luă înainte, legănându-și fără jenă fesele cambrate. O adevărată târfă. Malko mai zări una telefonând, într-un mic birou. De această dată o blondă, care îi surâse fermecător. Cea care îl conducea bătu la o ușă de sticlă și îl lăsă singur.

Dusko Balasevici nu era un tip înalt, era însă îndesat, cu umerii foarte largi, părul grizonat tuns perie, o privire vicleană și maxilarul proeminent. Îi strânse energic mâna lui Malko, rugându-l să se așeze în fața lui, la o măsuță joasă. Îmbrăcat într-un pulover pe gât și un pantalon de pânză, fără cravată, nu făcea cine știe ce impresie.

– Cine v-a trimis? întrebă el.

– O prietenă, Tamara Savici.

Dădu din cap, aprinzând o țigară.

– *Dobro.* Ce problemă aveți?

– Lucrez pentru ambasada americană, spuse Malko. Nenad Kurco a luat legătura cu noi, pentru un motiv pe care nu pot să vi-l spun. Am fost foarte surprinși de moartea sa și am dori să știm ce s-a întâmplat. Aș vrea să aflu cum a murit...

Fostului polițist de la SDB nu i se clinti nici un mușchi.

– S-a sinucis, au scris toate ziarele; după ce și-a spânzurat fiica, adăugă el. Cred că era puțin nebun.

Malko îi surâse politicos.

– Aș vrea să fiu sigur că lucrurile s-au petrecut așa, spuse el. Ați putea face o anchetă?

Detectivul își aprinse o țigară, privindu-l apoi mirat și bănuitor pe Malko.

– O anchetă? Bine, dar ambasada are alte mijloace decât mine. Vă puteți adresa Miliției... Poliția din Belgrad este excelentă...

Își bătea joc de Malko pe față, fără să aibă aerul că o face. Acesta din urmă nu se formaliză.

– Să spunem că am dori o părere independentă...

Dusko Balasevici dădu din cap.

– Înțeleg, spuse el, dar nu e o treabă pentru mine. Mă ocup mai degrabă de soți înșelați, de litigii comerciale, de recuperarea creanțelor... Sunt dezolat.

Se ridică, dând de înțeles că întrevederea luase sfârșit, însoțindu-l politicos pe Malko până pe palier.

Acesta se întoarse la mașină, decepționat dar nu mirat. Larry Oldcastle își făcuse visuri. Se grăbi să se întoarcă la *Hyatt*, în căutare de puțină răcoare. În timp ce conducea cu geamurile deschise, pe străzile toride din centru, nu se putu opri să nu remarce nenumăratele fete îmbrăcate provocator, care păreau toate gata să se ofere. Climatul din Belgrad era electrizant.

La intrarea hotelului *Hyatt*, o matroană plimba un detector de metale asupra tuturor. Cu câteva săptămâni în urmă, doi mafioți reglaseră niște conturi cu mitraliere Skorpio, chiar în hol, ceea ce aducea prejudicii hotelului...

Ajuns în cameră, Malko își dădu seama că mai putea exploata o pistă: Carla Bettega, ziarista italiană al cărei număr îl găsise lipit de telefonul fotografului spânzurat.

Formă numărul hotelului *Bristol* și ceru să vorbească cu ea. Imediat, recepționera răspunse:

– Domnișoara Bettega nu este în cameră.

Malko își lăsă numele și numărul de telefon, cerând să fie chemat. Cum spun americanii era o *long, long, shot,* o pistă fără prea multe speranțe... Dar în situația în care se afla... Doar pronunțând numele lui Nenad Kurco și fugeau toți ca potârnichile.

În momentul în care ieșea de sub duș, cineva bătu la ușă, probabil camerista. Se duse să deschidă, cu bustul gol, înfășurat doar în prosop.

În cadrul ușii se afla Priscilla Clearwater. Se schimbase într-o rochie de stretch decoltată până la buric, care îi mula sânii ca o mănușă.

* * *

Mâncarea de la *Pollini*, restaurantul italian de la *Hyatt* era absolut infectă. Pastele erau lipicioase, puiul era ațos de parcă

venise pe jos din Muntenegru, iar cârnatul era probabil sintetic. Malko de-abia se atinsese de mâncare. Din fericire, aveau Taittinger Comtes de Champagne alb, recolta 1988 și Priscillei Clearwater nu-i fuseseră înșelate așteptările. Paharul i se golea des. Ospătarii, care nu mai văzuseră o negresă, se înghesuiau să o servească. Începuse cu două «Original Margarita», Cointreau, apoi tequila cu lămâie, pe care le băuse ca pe apă, trecând apoi la șampanie. În timpul mesei nu vorbiseră decât banalități. Priscillei Clearwater îi plăcea să călătorească, în special în Franța, datorită mâncărurilor și noului «hub»[1] de la Roissy II unde își dădea întâlnire cu prietenii veniți din alte părți, continuându-și apoi călătoria împreună.

După epuizarea subiectului «călătorie», și după o cafea expresso aproape băubilă, Malko semnă nota și se duseră spre ascensoare. În cabină, Malko îi mângâie ușor sânii de o duritate marmoreeană. Negresa îl privi tulburată și spuse încet:

– *Please!*

Ajunși în camera lui Malko, ea rămase în picioare, privind pe fereastră, ca și când nu știa de ce venise acolo. Malko împrăștie rapid orice echivoc, apropiindu-se de ea prin spate și coborând fermoarul rochiei dintr-o singură mișcare. Priscilla tremură ușor, dar nu scoase un cuvânt. Malko îi scoase îmbrăcămintea, lăsând-o doar într-un slip de dantelă albă, contrastând plăcut cu pielea de culoarea cafelei cu lapte.

Era timpul să pună punctul pe i. O răsuci ușor, căutându-i privirea tulburată și vagă. În momentul în care îi strivi gura cu un sărut, buzele Priscillei se desfăcură imediat, limba venindu-i în întâmpinare. Explorându-i corpul, Malko înțelese că sub calmul aparent, stătea să izbucnească furtuna. Mângâindu-i ușor pubisul, tânăra se răsuci ca un șarpe, scoțând un suspin sincer.

---

1) Platformă de corespondență, permițând o legătură mai rapidă și mai ușoară între două zboruri (n.a.)

Cu toate acestea, ea rămânea ciudat de pasivă, în timp ce el simțea cum pântecul îi ia foc.

Se dezbrăcă rapid, urmărit de privirea Priscillei, filtrată de genele lungi. Aceasta nu mai putea să ignore starea în care îl adusese. Aparent însă, nu-i plăcea să aibă inițiativa. Malko o scoase din încurcătură...

O luă de mână, lăsând-o cu slipul și cu pantofii, și o trase spre pat, el întinzându-se pe spate. Privirile li se încrucișară.

– *Take me in your mouth!* îi spuse Malko.

Cu un gest grațios, fără urmă de reținere, Priscilla Clearwater se apropie, îngenunchind întâi lângă el. Plecându-și capul, încercui cu gura primitoare membrul lui Malko, acesta având impresia că ajunsese în paradis. Ca să-i fie mai comod, Priscilla își schimbă poziția, întinzându-se pe burtă între picioarele lui Malko, executând cu gura o mișcare de du-te vino plină de delicatețe.

În această poziție, el avea o priveliște amplă asupra spatelui cambrat și a curbei feselor.

Se lăsă pradă plăcerii provocate de felație; doar negresele posedau asemenea fese bombate, fără să fie greoaie. Priscilla Clearwater continua să se miște fără un cuvânt, ca o sclavă docilă. Ideea înteți și mai tare excitația lui Malko. În acest moment Priscilla ridică privirea încărcată de umilință și satisfacție. Rareori mai văzuse Malko o privire de târfă atât de expresivă, și pântecul îi luă literalmente foc. Priscilla își recăpătase ritmul, accelerând cu intenția evidentă de a-l face să juiseze.

Se smulse înainte de a fi prea târziu, o cuprinse și îi scoase slipul cu ambele mâini, făcându-l să alunece de-a lungul coapselor prelungi, descoperind în întregime fesele...

Cu sângele pulsându-i în tâmple, se așeză în genunchi între pulpele pe care ea le desfăcu ascultătoare.

Bunul simț îi cerea să-i aducă mai întâi un omagiu într-un mod clasic, dar fesele nemaipomenite îl făceau să viseze altceva. Din momentul în care o văzuse pe Priscilla Clearwater,

avusese chef să o sodomizeze. În plus, era prima oară când avea să supună la cazne secretara unui șef de centrală. Un moment solemn, aidoma decernării Legiunii de onoare unei lichele.

Când simți atingerea membrului care încerca să pătrundă la baza șalelor, Priscilla Clearwater ridică privirea și spuse cu o voce subțire:

– *You swear! You won't tell it to my boss!* [1]

Malko nu se obosi să răspundă. Se lăsă cu toată greutatea, privind cum sexul pătrunde câțiva milimetri prin poarta strâmtă. Priscilla scoase un strigăt ușurel, și involuntar probabil, se cambră și mai mult, ceea ce făcu ca membrul țeapăn să intre și mai mult, cam jumătate din lungime...

Malko rămase așa câteva secunde, privind crupa pe care se pregătea să o violeze, bucurându-se de acel moment rar. Sex în stare pură. Sub o aparență puritană, Priscilla Clearwater era o târfă minunată. Avea dreptul la o mică plăcere personală; cu un ultim efort, pătrunse până la capăt între fesele durdulii. Constrânsă astfel, Priscilla scoase un geamăt prelung.

– *Stop it! Please.*

Ca și când i-ar fi cerut râului să se întoarcă spre izvor! Malko începu din nou să se miște, retrăgându-se lent și apoi împingând cu toată puterea. Tânăra negresă striga, gemea și mușca perna. Malko își strecură atunci o mână sub ea, cu intenția de a-i produce puțină plăcere, și întâlni sexul inundat. Priscilla juisa ca o nebună...

Sodomizând-o în continuare, Malko o mângâie totuși puțin, simțind seva cum urcă. Cu o ultimă mișcare din șale, se lipi de fesele cambrate, golindu-se între ele. Se destinse apoi, lac de sudoare. Ce premieră! Simțea locurile cele mai secrete ale Priscillei palpitând în jurul membrului său, gata să-l excite din nou. Atunci îi veni o idee. Se retrase și pătrunse dintr-o singură mișcare în sexul negresei.

---

1) Jurați-mi că nu-i veți spune șefului meu! (n.a.)

Ca trasă în țeapă, Priscilla scoase un urlet. Malko avu impresia că pătrunde într-o mare de lavă fierbinte. Era atât de excitant, că erecția îi reveni instantaneu și începu să se miște, sprijinit de spatele ei, în timp ce negresa urla ca o dementă.

De această dată fu încununarea finalului, amândoi rămânând nemișcați, ascultându-și bătăile inimii.

– *You are a racist bastard!* murmură Priscilla.

N-avea pic de recunoștință pentru mâna care o hrănise.

* * *

În ultimele patruzeci și opt de ore, interludiul cu Priscilla fusese singurul moment agreabil. Malko părăsi pentru puțin timp hotelul *Hyatt*, trecând în goană prin Belgradul doborât de căldură și având drept singură distracție plimbarea prin luxoasa galerie comercială care oferea minunile vestului la prețuri inaccesibile pentru belgrădenii de rând. Alături de creatorii de modă italieni, o galerie expunea cele mai noi modele de ceasuri Breitling și ultimele creații ale arhitectului decorator Claude Dalle, importate de la Paris la niște prețuri exorbitante. Tamara dispăruse, plecată să facă un reportaj pe lângă Pale. Se dusese din nou la Dragona Milosin, dar nu avusese succes. Plecase de tot.

În Republica Srpska, Radovan Karadzici tocmai anunțase că urmau să se prezinte la alegerile viitoare. Calculele lui Larry Oldcastle se dovedeau din ce în ce mai exacte, numai că manipularea lui ajunsese într-un punct mort. Malko o sunase din nou pe Carla Bettega, ziarista italiană, fără să reușească să dea de ea. Iar ea nu îl sunase.

Până și Priscilla Clearwater îl dezamăgise. Atunci când vorbise cu ea la telefon, avusese o atitudine extrem de rece, ca și când nimic nu se petrecuse între ei.

Malko deschise ușa și zări un plic pe pardoseală. Un mesaj de la recepție, pe care îl deschise. Simți cum i se accelerează

pulsul. Mesajul spunea: *Please, call back Mr. Dusko Balasevici.* [1]

De ce îl deranja detectivul?

Se repezi la telefon. Dusko Balasevici răspunse personal.

– Mi-ați lăsat un mesaj, spuse Malko.

– Exact, confirmă detectivul. Cred că mi-am schimbat părerea. Ne-am putea întâlni?

– Desigur. Unde și când?

– Peste o oră, în salonul de ceai de la *Hyatt.*

Incitat și intrigat, Malko închise telefonul. Oare ce semnificație avea această schimbare radicală de atitudine?

---

1) Vă rog sunați-l pe Dl. Dusko Balasevici (n.t.)

Capitolul VI

– Erau trei: Momcilo Kovaci, Drazen Ivanovici, Zika Razvogor. Kovaci a intrat primul, și i-a apăsat carotidele lui Nenad Kurco, pentru a-și pierde cunoștința. Prăbușit la pământ, Kovaci și Ivanovici l-au strangulat. Ivanovici cu o eșarfă, Kovaci cu mâinile goale. Kurco și-a recăpătat cunoștința și s-a zbătut mult, implorându-i să-l cruțe... Fiica sa, Anica, dormea în camera vecină. Zgomotul a trezit-o și s-a dus să vadă ce se întâmplă. Zika Razvogor a dus-o înapoi în cameră și a sufocat-o cu o pernă. Apoi au înscenat «sinuciderea», au recuperat fotografiile pe care Kurco le ținea pur și simplu sub saltea și au plecat.

După ce termină oribila poveste, Dusko Balasevici luă paharul de Defender «Very Classic Pale» și bău o înghițitură, calm de parcă ar fi relatat o aventură de vacanță.

Malko era îngrozit de acest raport prezentat pe un ton neutru, dar din care răzbătea adevărul. Mai simțea încă degetele enorme comprimându-i carotidele, pe holul imobilului Dragonei Milosin... Se întâlnise cu detectivul cu cinci minute în urmă, în salonul de ceai de la *Hyatt*, și acesta pusese pe masă o mapă neagră și groasă de ofițer, începând imediat să povestească ce aflase.

– Sunteți sigur de ce afirmați? întrebă totuși Malko.

Dusko Balasevici deschise mapa și scoase un document bătut la mașină, cu antetul MUP.[1]

---

1) Ministerul Afacerilor Interne (n.a.)

– Iată o fotocopie a raportului oficial. Mai am încă prieteni la DB.

Pentru câteva clipe domni tăcerea, ca o mască mortuară. Malko simțea că pătrunde într-un univers tulbure, plin de capcane, dar n-avea de ales. Povestea lui Balasevici dădea o întorsătură neașteptată misiunii sale. Mai rămânea de pus întrebarea de o mie de puncte.

– Ce v-a făcut să vă schimbați părerea? întrebă el. Parcă nu doreați să vă ocupați de această afacere.

Buzele subțiri ale lui Dusko Balasevici dădură la iveală dinții neîngrijiți.

– Nu m-am ocupat, îl corectă el, m-am informat, iar ceea ce am descoperit m-a făcut să vă caut. Am să vă spun de ce.

Deschise din nou mapa și scoase trei fotografii. Malko identifică imediat primul chip. Era cel care îi comprimase carotidele.

– Momcilo Kovaci, spuse detectivul. A făcut șase luni de închisoare pentru masacrarea cu mâinile goale a unui suporter al clubului Dinamo Zagreb. Supranumit «Sarac»[1] din cauza dimensiunilor sexului și a forței sale.

Împinse spre Malko cea de-a doua fotografie. Un chip înspăimântător, ca dintr-un film cu Frankenstein. Arcadele proeminente erau deformate de cicatricele cusăturilor, ca și când ar fi fost ciopârțite cu foarfeca. Ochii erau înfundați în cap, mici și fără expresie, ca cei ai unui animal, nasul lung și drept și maxilarul proeminent.

– Drazen Ivanovici, spuse detectivul. Fost boxer. Și-a ucis un adversar, înverșunându-se pe el. Prietenii acestuia s-au răzbunat mutilându-i chipul. Voluntar în Bosnia, a masacrat sute de musulmani, cărora le tăia urechile pentru a face din ele coliere. Arestat la Belgrad pentru violarea și apoi uciderea unei

---

1) Calul (n.a.)

fete de cincisprezece ani; condamnat pentru crimă, nu a făcut decât doi ani de închisoare. Eliberat la intervenția DB-ului. A executat cu cuțitul doi «trădători» sârbi care se pregăteau să plece în Croația. Apoi, în timpul războiului, DB-ul îl trimitea să-și piardă timpul la cafeneaua *Plato,* acolo unde se întâlneau toți studenții. Avea misiunea să repereze sârbii bosniaci care se sustrăgeau de la mobilizare și să-i denunțe.

O altă înghițitură de Defender și apăru o a treia fotografie, aceea a unui bărbat grizonat, purtând ochelari cu lentile groase de miop.

– Zika Razvogor, spuse Balasevici. Centură neagră la full-contact. Ucigaș plătit, excelent trăgător cu pistolul. Se ocupă de cafeneaua *Trozubac,* aflată chiar în fața hotelului *Moskva.* Conduce de asemenea mafioții care încasează taxe de protecție de la negustorii noului centru comercial, și o agenție de fete, manechine și târfe în aceeași măsură.

După ce termină enumerarea, detectivul puse bine cele trei fotografii, uitându-se la Malko cu un aer ironic.

– Știți ce-i leagă pe acești trei bărbați?

– Nu.

– Lucrează toți pentru «comandantul» Dragan. Kovaci este responsabil cu garda sa personală, Ivanovici conduce mașina Pajero sau Daimler, iar Razvogor îi execută pe trădători și se ocupă de afacerile de la Belgrad. Cafeneaua *Trozubac* îi aparține lui Dragan.

Malko nu era foarte surprins. În măsura în care fotograful fusese asasinat, aceasta era o consecință a ordinelor lui Dragan. Pe buze îi stătea însă o întrebare:

– De ce îmi spuneți toate astea?

Dusko Balasevici întârzie cu răspunsul cât să-și aprindă o țigară și să termine paharul cu Defender «Very Classic Pale», lăsând doar cuburile de gheață.

– Povestea e lungă, spuse el. După cum v-am spus, din

1975 am făcut parte din DB, la fel ca tatăl meu. Aveam o slujbă bună: Glavni Inspektor. Câștigam bine. L-am cunoscut pe Dragan în anii 80, când lucra în afara lugoslaviei pentru Cel de al doilea Directorat, însărcinat cu eliminarea dușmanilor mareșalului Tito. În 1988, Dragan s-a întors la Belgrad, urmând o frumoasă carieră de lichea. Pe deasupra mai și juca, ceea ce a dus la o istorie urâtă. Pierduse la joc o sumă foarte mare în fața unui jucător profesionist. Asta l-a costat discoteca pe care o avea în centru. A plătit, dar peste două zile l-a răpit pe câștigător și l-a legat de un copac, stropindu-l cu benzină. Nenorocitul a murit ars de viu. Această crimă sălbatică a avut ecou. Eu am fost însărcinat să-l anchetez, pentru că Miliția nu îndrăznea să-l atace pe Dragan. Nu mi-a fost greu să găsesc oameni care să depună mărturie împotriva lui Dragan. La terminarea anchetei a fost arestat. Peste câteva săptămâni, mi-a cerut să-l vizitez în celulă. M-am dus. Atunci mi-a reproșat cu violență că nu l-am acoperit și mi-a jurat că se va răzbuna. Pe moment, n-am dat importanță lăudăroșeniilor lui. Dragan nu era decât o lichea ordinară, iar victima sa, fiul unui fost activist titoist. De altfel, Dragan a fost condamnat la opt ani de închisoare. Probabil că mai avea protectori importanți, pentru că a ieșit după aproape un an. N-am mai auzit despre el. Nu mă temeam, pentru că făceam parte în continuare din DB, și chiar nici Dragan nu-și permitea să împuște unii dintre agenții lor. A urmat războiul împotriva Croației, izbucnit în 1991. Dragan a fost folosit din nou de către guvern, de această dată în cadrul «purificării etnice». A redevenit puternic. Atunci, în februarie 1992, am fost îndepărtat din DB sub un pretext fabricat. O pretinsă deturnare de fonduri secrete. Chiar a doua zi după concedierea mea, Dragan mi-a telefonat spunându-mi că nu uitase, dar ca să compenseze sancțiunea de care era răspunzător, îmi oferea un post de gardă de corp, cu o mie de mărci germane pe lună... În afară de faptul că îmi zdrobise

cariera, voia să mă umilească. I-am spus să se ducă la naiba și mi-am fondat agenția de detectivi.

– Cum a reușit să vă excludă din DB? întrebă Malko.

– Dragan a fost în permanență protejat de către o persoană foarte influentă: Rade Bogdanovici, un prieten apropiat al paședintelui Miloșevici. Eu însă mi-am păstrat prieteni la DB. Nu toată lumea îl aprecia pe Dragan. Mulți cred că oameni ca el ne fac de râs țara. În plus, acest război a dat totul peste cap.

Vocea sa ascundea multă amărăciune. Malko era tulburat. Detectivul era în mod cert sincer. Două tinere elegante, machiate, pline de bijuterii, purtând ciorapi, cu toată căldura de afară, se instalară la masa vecină. Comandară cocteiluri, dând multe amănunte: Cointreau, votcă, suc de coacăze, într-un cuvânt «Cosmopolitan». În comparație cu acest rafinament, Dusko Balasevici părea un necioplit, cu cămașa și pantalonul mototolite și cu chipul lui din topor.

Numai că era mult mai pasionant...

– Deci, conchise Malko, vreți să vă răzbunați pe Dragan...

– Să spunem că vreau să-i demonstrez că nu sunt terminat, îl corectă detectivul.

– Pot utiliza elementele pe care mi le-ați furnizat?

Balasevici clătină încetișor din cap.

– Nu. Sunt documente de uz intern ale DB-ului.

– Atunci?

– Nu v-ați pus întrebarea de ce au fost asasinați Kurco și fiica lui?

– Sigur că da, răspunse Malko, pentru a recupera fotografiile pe care Kurco dorea să le vândă...

Detectivul surâse ironic. Ospătarul, văzând că avea paharul gol, îi aduse cu de la el putere un alt Defender «Very Classic Pale», în care detectivul își muie imediat buzele.

– Nu era nevoie să fie ucis pentru asta, spuse el. Ar fi făcut orice pentru ca fata lui să nu pățească nimic. Numai că știa

anumite lucruri, și trebuia împiedicat să vorbească. Pentru totdeauna.

Malko nu schița nici un gest. Aluzia făcută de detectiv prezenta în altă lumină informația de la care se plecase. Nenad Kurco avea de vânzare fotografii *și* informații.

Dusko Balasevici rupse tăcerea.

– Fotografiile se află la DB. Totuși, logodnica lui Nenad Kurco a fost forțată să părăsească orașul, doar pentru că se întâlnise cu dumneavoastră, fără măcar să știe cine sunteți. Știți asta: chiar și dumneavoastră ați fost agresat.

– Atunci, care este adevăratul motiv al uciderii lui Nenad Kurco? întrebă Malko.

– Se pregătea să vândă un secret mult mai periculos decât fotografiile, un secret cunoscut și de «logodnica» lui, Dragona Milosin.

– Dacă știe acest secret, de ce a fost lăsată în viață? obiectă Malko.

Detectivul surâse cu o mimică amuzată.

– Când a fost ucis Nenad Kurco, nu erați încă aici. Nu se știa nici măcar că veți interveni. Era o afacere cu circuit închis, unde n-aveau loc străinii. Numai că dumneavoastră ați luat legătura cu Dragona Milosin la Clubul Diplomaților. Cei care vă supravegheau au aflat imediat. L-au anunțat pe Dragan, ordonându-i totodată să nu împingă lucrurile prea departe.

– De ce?

– Rade Bogdanovici, ofițerul de legătură al lui Dragan, este un om politic. Primește ordine de la președintele Slobodan Miloșevici. Dumneavoastră lucrați pentru americani, deci trebuie să fiți menajat, luându-se măsuri minime pentru a îndepărta primejdia. În acest moment, Miloșevici nu-și poate permite să-i înfrunte pe americani pe față. Au speriat-o îndeajuns pe Dragona, ca să nu mai vorbească. Nu o veți mai vedea niciodată.

Se lăsă iar un alt moment de tăcere. Dusko Balasevici știa, cu siguranță, multe lucruri.

– Atunci, care e secretul?

– Această informație valorează mulți bani, spuse detectivul.

Se ajunsese și aici... Malko rămase impasibil, privind la femeile elegante ocupate să-și bea cocteilurile.

– Cât? întrebă el.

Dusko Balasevici făcu un gest evaziv.

– Mult. Aș spune cinci sute de mii de mărci germane.

– O sumă mare...

Detectivul îl aprobă, netulburat.

– Desigur. Dar merită din plin.

Malko încerca să-i prindă privirea în continuă mișcare.

– Bănuiesc că se referă direct la Dragan. Nu vă temeți că o să o pățiți la fel ca Nenad Kurco?

– Nu.

Fără urmă de lăudăroșenie, dar și fără ezitare. Detectivul adăugă imediat:

– Am riscat destul în viața mea și știu să mă apăr.

Întredeschise mapa și o întoarse spre Malko. Acesta zări țeava groasă a unui pistol automat.

– Zastava de 9 mm, cu cincisprezece cartușe, îl anunță el. M-a costat două mii de mărci germane, dar e o investiție bună. Dacă doriți, vă pot procura unul, împreună cu un permis de port-armă, pentru încă cinci sute de mărci. Permisul e autentic, semnat de unul din patronii de la DB.

– Răzbunarea sau dorința de a câștiga cinci sute de mii de mărci vă împinge să vă riscați viața?

– Amândouă, recunoscu Balasevici surâzând. Nu mai ai ce face în țara asta, atâta vreme cât Miloșevici e la putere. Vreau să plec.

Părea absolut sincer. Malko încerca să găsească o metodă să-i smulgă secretele.

Îi veni în minte o întrebare crucială.

– Pentru că știți atâtea, spuse el, explicați-mi în ce mod a aflat Dragan de încercarea de trădare a lui Nenad Kurco?

– Nu Dragan a aflat, îl corectă Balasevici, ci Secțiunea a Doua a DB-ului, cea care se ocupă de contraspionaj, aflată sub conducerea lui Jovan Nanicici. Ascultă cu ușurință toate convorbirile Ambasadei americane: cablul lor telefonic trece pe lângă cel al ambasadei, pe sub bulevardul Knez Mihajlova. Într-o zi, a telefonat o ziaristă iugoslavă, povestind direct istoria respectivă... DB-ul a întrevăzut imediat pericolul. La sugestia lui Bogdanovici, Dragan a fost avertizat să-și facă singur curățenie în zonă. În ziua când ați sosit la Belgrad, ați și fost luat în vizor. Ați scăpat de filaj în ziua în care v-ați dus la Nenad Kurco, dar asta nu are prea mare importanță.

Catastrofa fusese deci provocată de o imprudență a Tamarei Savici! Nemaipomeniți agenți avea CIA. Malko se uită la ceasul Breitling. Larry Oldcastle trebuia să mai fie la birou.

– Voi comunica propunerea dumneavoastră, spuse el, și vă voi da răspunsul mâine.

– Nici o problemă, îl asigură detectivul.

Se ridică, împreună cu Malko. Cei doi ieșiră împreună de la *Hyatt* . Dusko Balasevici se urcă într-o epavă cenușie: un Oltcit, Citroenul construit în România, pe care doar vopseaua îl mai ținea în forma inițială... Malko îl privi îndepărtându-se. Balasevici avea un aer jalnic, cu puloverul lui vechi, cu ceasul fără remontoar și cu pubela lui pe patru roți... Cu toate acestea, detectivul era dinamită curată.

*
* *

La vederea lui Malko, Priscilla Clearwater coborî privirea. Nu-i răspunse nici la surâsul ispititor, adoptând o atitudine de cumințenie mai potrivită unei călugărițe. În schimb, primirea pe care i-o făcu Larry Oldcastle fu mult mai călduroasă.

– Noutăți? întrebă el.

Malko se așeză.

– Da. Dusko Balasevici a luat legătura cu mine. Ne-am întâlnit și este gata să lucreze cu noi. Nenad Kurco a fost asasinat de către oamenii lui Dragan.

Uimit, Larry Oldcastle aprinse o Gauloise blonde cu o brichetă Zippo a cărei flacără tremura ușor. Bricheta lui fetiș, pe care era gravată emblemă CIA, făcea parte dintr-o serie numerotată rezervată celor de la Etajul Șase[1].

După ce Malko termină de povestit, tăcu preț de câteva clipe, apoi spuse:

– Mi se pare îngrozitor gândul că moartea acestui fotograf putea fi evitată. Adevărat, Tamara Savici a făcut o mare greșeală telefonând. Ar fi trebuit să vină aici.

Cam târziu pentru regrete.

– Problema e simplă, spuse Malko. Putem avea încredere într-un om ca Balasevici?

Tăcerea se lăsă, mai apăsătoare ca oricând. Larry Oldcastle trase din țigară și spuse:

– Din câte știu, v-a spus adevărul asupra trecutului lui. Făcea parte din echipa însărcinată cu eliminarea oponenților din străinătate ai lui Tito. N-am idee de ce a fost dat afară din DB. Versiunea pe care o prezintă e credibilă. Înclin să mă încred în el, după cele destăinuite. Și-a asumat totuși niște riscuri.

– Nu chiar, zise Malko. Nu-i putem utiliza dezvăluirile. Ceea ce mă intrigă este motivul care îl împinge să riște.

Larry Oldcastle își frecă degetul mare de arătător și surâse plin de înțelegere.

– S-a săturat probabil să alerge după soți infideli pentru cinci sute de mărci germane... Și apoi, nici nu avem de ales. Nenad Kurco e mort, logodnica lui dispărută, iar Tamara

---

1) La Langley, Cartierul General al CIA, etajul ștabilor (n. a.)

pretinde că nu știe nimic. Washingtonul mă presează zi și noapte. Dacă putem găsi o modalitate să-l șantajăm pe Miloșevici, merită să dăm cinci sute de mii de mărci. N-aș vrea să fiu tras pe sfoară, chiar dacă e vorba de banii contribuabililor.

Malko nu făcu nici o remarcă, gândindu-se la zgârcenia contabililor de la CIA în ceea ce îl privea.

– Dacă sunteți de acord în principiu, sugeră el, am să-i propun un târg. O sută de mii de mărci imediat și patru sute de mii dacă putem utiliza informația la inculparea lui Dragan.

– Cam scump, totuși...

Malko ridică din umeri.

– Dacă preferați, mă întorc la Liezen. Nu bag banii în buzunar.

Larry Oldcastle se calmă imediat.

– OK! Pregătesc banii mâine dimineață.

* * *

De această dată, Dusko Balasevici îi dăduse întâlnire lui Malko la barul de lângă imobilul său. Era deja acolo, atunci când Malko sosi. Acesta îi propuse târgul sugerat de Larry Oldcastle. Detectivul îl ascultă, impasibil ca un jucător de pocher. Îl lăsă să fiarbă preț de un minut.

– Mi se pare corect, spuse el în sfârșit. N-o să regretați banii dați... Apropo, sunteți în posesia primului vărsământ?

– Absolut.

– Să urcăm, atunci, la mine în birou.

Acolo erau trei fete fermecătoare. Părea o agenție de manechine, nu biroul unui detectiv. Dusko Balasevici le salută vesel, comentând pentru Malko.

– Femeile sunt mult mai potrivite la filaj decât bărbații. Sunt mult mai serioase și mult mai tenace.

Intrat în birou, Malko îi întinse plicul burdușit cu bancnote de o sută de mărci. Fără să-l desfacă, detectivul îl aruncă într-un sertar, afișând aceeași impasibilitate.

– Vă ascult, spuse Malko.

Dusko Balasevici își scărpină antebrațul păros, surâzând complice.

– Constat că CIA nu este ranchiunoasă, zise el. Cândva le-am făcut praf o rețea, dar asta a fost odată. Vreți deci să știți de ce a fost ucis Nenad Kurco?

– Da.

– Povestea cu fotografiile nu are mare importanță. În niciuna nu apare Dragan trăgând cu mâna lui. Altceva are valoare. În timpul relațiilor lui cu banda lui Dragan, Nenad Kurco l-a cunoscut pe unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui, un anume Milomir Stefanovici, un suporter al clubului Steaua Roșie. Fusese cândva *kum*, la prima căsătorie a lui Dragan.

– Ce înseamnă asta?

– Cavaler de onoare. La noi este foarte important, ca un fel de frate de lapte. Astfel, atunci când Dragan și-a început cariera paramilitară, Milomir Stefanovici a fost primul care s-a înrolat, urmându-l peste tot. La terminarea războiului, s-au reîntâlnit la Belgrad. Acum doi ani, Milomir a făcut cunoștință cu o fată superbă, venită de la el din sat, pe nume Imala. S-a îndrăgostit nebunește de ea și au trăit împreună. Ea era la începutul carierei de cântăreață. Mândrindu-se cu ea, i-a prezentat-o șefului, «comandantul» Dragan. Acesta a ajutat-o pe Imala să-și croiască un drum, și a luat-o cu el în turneele electorale la Kosovo. În acest timp îi cerea lui Milomir să rămână la Belgrad, ocupându-se de club. Într-o zi, unul din prietenii lui Milomir i-a telefonat spunându-i că Dragan și Imala împărțeau aceeași cameră la *Grand Hotel* din Pristina, capitala statului Kosovo. Milomir a sărit într-o mașină, și odată ajuns acolo, gărzile de corp ale lui Dragan au deschis focul asupra lui... A încasat trei gloanțe și a fost transportat la spitalul din

Pristina. Oamenii lui Dragan s-au dus după el să-l termine. Era înarmat și a reușit să se apere... Peste o oră, fugea din spital. De atunci nu a mai dat ochii cu Dragan, care trăiește în continuare cu Imala. Nu s-a mai auzit nimic de el până de curând, când Dragan a pus o recompensă pe capul lui, doar ca să-i facă plăcere lui Imala.

– Să-i facă plăcere?

– Mă rog, s-o liniștească, se corectă detectivul. Milomir îi promisese că îi taie sânii și îi ciopârțește sexul.

Un adevărat gentleman...

– Și atunci?

Dusko Balasevici surâse.

– Atunci, Milomir a hotărât să se răzbune. Era prieten cu Nenad și i-a povestit tot. Nenad și-a dat seama imediat că afacerea prezenta interes. Americanii mureau de poftă să pună mâna pe criminalii de război. Or, Milomir i-a povestit în amănunt cum l-a văzut pe Dragan dând ordinul de lichidare a croaților și a bosniacilor. Spune că l-a văzut pe Dragan executând personal la Erstonivo patru călugărițe croate. L-a văzut împușcând o sută de prizonieri musulmani la Zvornick. Milomir Stefanovici era și el fotografiat de către Nenad Kurco...

Brusc, totul devenea limpede. Larry Oldcastle avea să sară în sus de bucurie.

– Ar accepta acest Milomir Stefanovici să depună mărturie împotriva «comandantului» Dragan?

Detectivul dădu din cap afirmativ.

– Desigur, cu condiția să nu fie anchetat și el.

– Nu va fi o problemă, admise Malko.

Asemeni multor tribunale americane, Tribunalul penal internațional de la Haga accepta încetarea urmăririi martorilor acuzării, în cazul în care mărturia lor conducea la inculparea persoanei responsabile. Nu era prea etic, dar în Iugoslavia, trecuse multă vreme de când morala mai însemna ceva.

Dusko Balasevici îl privea pe Malko surâzând triumfător.

– Face cinci sute de mii de mărci, nu?

– Da, fu nevoit Malko să recunoască. Unde se află Milomir Stefanovici?

– Pentru moment, nu știu nimic, mărturisi detectivul, dar interesul nostru este să-l găsim repede, pentru că și Dragan îl caută, cu intenția de a-l ucide.

Capitolul VII

Exaltarea lui Malko scăzu brusc. Minunatul proiect al lui Dusko Balasevici era aidoma unui miraj. Unul ca Dragan avea nenumărate mijloace să dea de vechiul lui prieten.

– Nenad Kurco nu știa unde se află?

– Ba da. Se întorsese la el în sat, în Muntenegru, în apropiere de gurile Kotor-ului. «Comandantul» Dragan a aflat însă, și a trimis un comando să-l ucidă. A trebuit să fugă și să se întoarcă la Belgrad.

– De ce la Belgrad?

– Pentru că nu poate ieși din țară decât clandestin. Nu are bani, iar pașaport nici atât.

– Dacă Dragan nu dă de el, atunci cum vom reuși noi?

– Fuge de toată lumea, dar de DUMNEAVOASTRĂ nu va fugi. Știe prea bine că are o singură șansă să rămână în viață, aceea de a pleca în străinătate, sub protecție.

– De acord, recunoscu Malko, totuși trebuie să-l găsim.

– Vă pot ajuta.

– Cum?

– Milomir Stefanovici nu s-a întors la Belgrad întâmplător. Are aici o amantă, o fată foarte drăguță, Nada Badanjak. Sunt sigur că ea știe unde se află. Dumneavoastră, vă va spune.

Malko îl privi neîncrezător.

– Și pe *ea* știți unde o găsim?

Detectivul surâse plin de încântare.

– Desigur. În fiecare zi, de la nouă la optsprezece, la Centrul comercial din fața Operei. Se ocupă de un magazin

care expune și vinde mașini franțuzești. Este o blondă fermecătoare.

Malko avu impresia că Balasevici își bate joc de el.

– Vreți să mă faceți să cred, obiectă el, că unul ca Dragan n-ar fi răpit-o deja ca s-o facă să mărturisească unde se ascunde Stefanovici!

Detectivul râse înfundat.

– Nu-mi bat joc de dumneavoastră. Sigur că Dragan o cunoaște și știe cum să dea de ea, numai că NU SE POATE atinge de ea...

– De ce?

– Nada Badanjak este unica fiică a unuia dintre cei mai bogați și mai influenți oameni din Belgrad, Milos Badanjak. El și fratele lui, Ivan, au strâns o avere colosală. Controlează optzeci la sută din totalul traficului financiar. Dacă Dragan s-ar atinge de un fir de păr din capul ei, n-ar mai apuca seara...

– Dacă este așa de influent, de ce nu-l protejează pe amantul fiicei lui?

Dusko Balasevici explică:

– Pentru că e furios că ea s-a înhăitat cu o asemenea lichea. N-ar ridica un deget ca să-l ajute. Dar dacă s-ar atinge cineva de fata lui...

– Sunteți sigur că mai este împreună cu Stefanovici?

– E nebună după el, răspunse simplu detectivul. Milomir e băiat frumos, brunet, atletic și viril. A avut întotdeauna succes la femei.

– Dacă pleacă din Iugoslavia, o să-l piardă.

Balasevici dădu din umeri.

– E în stare să-l urmeze. Are mulți bani, iar tatăl ei i-a oferit magazinul unde lucrează. Trebuie să vă duceți acolo și să-i spuneți cine sunteți. Cred că o să meargă.

Vizibil mulțumit de el însuși, deschise un sertar, scoase o sticlă de whisky scoțian Defender Success, își puse o porție respectabilă și ridică paharul.

– Pentru reușita noastră.

Malko nu-i împărtășea optimismul. Trecând în revistă mintal întreaga povestire a detectivului nu găsea nici o neconcordanță, dar cărțile nu fuseseră încă jucate.

– DB-ul e la curent? întrebă el.

Balasevici înclină din cap.

– Desigur, dar nu se amestecă. Nu o supraveghează pe Nada Badanjak.

– Și Dragan?

– Cu siguranță că el o supraveghează. Trebuie să fim foarte atenți, dar ea este prudentă. Sunteți, deci, mulțumit?

– Da, fu nevoit Malko să recunoască. Mă duc la Nada Badanjak.

– Sunteți înarmat? îl întrebă pe un ton egal detectivul.

– Nu.

– Vă trebuie o armă. Dragan nu se va da bătut. Pentru moment crede că stăpânește situația, dar va afla repede că vă continuați ancheta. Și atunci...

– Eram convins că n-ar fi lăsat să se atingă de un străin.

Dusko Balasevici surâse ironic.

– Mai întâi că nu cere voie întotdeauna, și apoi se teme și el. Dacă nu-l găsește pe Milomir înaintea dumneavoastră, o pățește. Dacă ar fi denunțat public la Haga, președintele Miloșevici ar fi obligat să-l abandoneze. În cazul acesta, nimeni nu-l poate împiedica să se apere... Haideți să mergem să vă echipați.

Își termină paharul de Defender Success, luă mapa și se ridică. Malko observă că o ținea deschisă, cu mâna dreaptă la câțiva centimetri de deschizătură.

* * *

– Aici este, îl anunță Dusko Balasevici, arătând o dugheană modestă în fundul unei curți, deasupra căreia scria SNSJPER[1].

---

1) Sniper – Lunetistul (n.a.)

Un întreg program. Se aflau în centrul Belgradului, lăsând vechiul Oltcit al detectivului mai înainte cu un kilometru și parcurgând restul distanței pe jos. De două ori intraseră în curți asemănătoare și ieșiseră pe altă parte. Detectivul vorbea fără încetare, gesticulând ca un meridional, dar privirea îi era permanent în mișcare, supraveghind totul.

Dusko Balasevici deschise ușa, dând la iveală o prăvălie de armurier. Pe un panou erau expuse pistoale și revolvere cu paturi fantezi, modele cizelate, cromate, nichelate... Patronul magazinului îl strânse în brațe pe Balasevici și dădu mâna cu Malko. Detectivul se întoarse spre acesta din urmă.

– De aici se aprovizionează toți golanii Belgradului. Veniți.

Îl urmă în spatele prăvăliei. Patronul făcu sul un covor extrem de uzat, dând la iveală o trapă în pardoseală. O ridică, aprinse lumina și coborî pe o scară de lemn. Malko îl urmă, descoperind un soi de peșteră a lui Ali Baba. Arme peste tot, agățate pe pereți sau puse grămadă pe o masă mare, lăzi cu muniții și chiar niște rachete anti-tanc RPG7. Era și o mitralieră grea rusească Douchka cu panglică cu tot. Dusko Balasevici explică:

– Aici e sectorul chilipiruri. Aceste arme vin din Bosnia și au fost capturate de la croați. Nu li se poate lua urma. Ce doriți?

Patronul scoase un Skorpio cu amortizor, un pistol mitralieră cehesc. Balasevici se strâmbă, spuse ceva în sârbă și se întoarse spre Malko.

– Nu-l luați, ăsta este pentru găinari, e ceva vulgar, mai bine luați asta.

Îi întinse o armă care semăna cu un Browning cu paisprezece cartușe. Greu, gros și pătrat. Malko se uită la marcă: Zastava, fabricație locală.

– Cam gros, remarcă el.

Pe lângă pistoletul lui extra-plat... Dezamăgit, patronul îi arătă altceva: CZ89, tot un Zastava, modelul obișnuit de 9 mm cu opt focuri. Malko îl cântări și îl vârî la brâu. Se potrivea.

– Costă cinci sute de mărci germane, îl anunță Balasevici, inclusiv muniția.

Negustorul îi dădu trei încărcătoare și două cutii cu douăzeci și cinci de cartușe. În curte, Dusko Balasevici se opri brusc și îl privi pătrunzător pe Malko.

– Pentru moment, nu mai aveți nevoie de mine. Voi continua să adun informații. Nu folosiți telefonul. Dacă doriți, mâine seară vin la *Hyatt* ca să vorbim. *Dobro?*

– *Dobro!* zise Malko.

– Sper că pot avea încredere în dumneavoastră! spuse detectivul înainte de a se îndepărta. M-am săturat să-mi duc traiul de azi pe mâine cu adultere de cinci sute de mărci!

Pradă unui sentiment straniu, Malko se îndreptă spre mașina lăsată sub soarele arzător.

Prea mergeau toate ușor, prea se legau toate. Lucru rar în afacerile de acest gen, și totuși pericolul nu se zărea.

Larry Oldcastle avea să sară în sus de bucurie. La acea oră probabil că juca tenis la Clubul Diplomatic.

* * *

Chiar lac de sudoare, Larry Oldcastle păstra un aer vag aristocratic, datorită mustății și mersului avântat. Pierduse meciul și era îmbufnat. După ce se așeză pe un scaun de răchită, alături de o cubaneză ca focul, care îi aruncă o ocheadă teribilă lui Malko, întrebă:

– V-ați întâlnit cu secătura aia de Balasevici? A vorbit?

– Am avut senzația că sunteți prieteni.

– Toți tipii de la DB sunt niște secături, spuse americanul, uneori însă sunt secăturile noastre. *So what?*[1]

– Cred că am tras lozul cel mare, îl anunță Malko.

Perplex, Larry Oldcastle îl ascultă fără să-l întrerupă, apoi își aprinse eterna Gauloise blonde.

– Cred că toată povestea e adevărată, spuse el. Chiar și Tamara o cunoaște, dar se teme să se amestece. Din acest motiv v-a trimis la Balasevici.

---

1) Deci? (n. a.)

– Nu-mi inspiră totală încredere, mărturisi Malko.

Larry Oldcastle surâse.

– Nici mie, dar are motive valabile: răzbunarea și bișterii. E un dur și cântărește bine riscurile, având grijă să se pună la adăpost. Din momentul în care Dragan va ști că sunteți în legătură cu acea Nada Badanjak, se va dezlănțui. Împotriva DUMNEAVOASTRĂ.

Malko avu brusc senzația că pistolul Zastava de la brâu era cam ușor.

– Povestea cu tatăl ei, nu?

Larry Oldcastle comandă ospătarului un «Original Margarita», conținând Cointreau, tequila și lămâie verde, și apoi răspunse.

– Absolut. El și fratele lui controlează Belgradul. Probabil că e nebun de furie că fiica lui are o legătură cu un tip ca Stefanovici.

– Să presupunem că iau legătura cu Milomir, spuse Malko, ce urmează să fac?

– Vom organiza degrabă exfiltrarea lui, răspunse Larry Oldcastle.

– Cum?

Americanul urmări cu privirea cubaneza care se îndepărta unduindu-se.

– Sunt mai multe căi. Fie prin Ungaria, fie pe coastă, dar e mai dificil. Cel mai greu va fi să-l scoatem din Belgrad.

– Nu putem aduce un avion?

– Nu. Spațiul aerian este bine supravegheat. La vest e Republica Srpska. Imposibil. Kosovo e la fel de nesigur. Am putea încerca prin Macedonia. Voi cere o evaluare la Divizia Operațiuni, e treaba lor.

– Dar sunt la Washington, remarcă Malko.

– Da, dar sunt obișnuiți cu astfel de treburi și au oameni la dispoziție.

– Bine, spuse Malko, pornesc la atac.

– *Take care*[1], zise americanul. Vă țin pumnii. Măcar să meargă...

---

1) Aveți grijă! (n. a.)

*
* *

Din nou, Malko, aplicase programul de descurajare a filajului, de la Clubul Diplomatic coborând în oraș și mergând pe jos prin cartierul pietonal Skadarlija, apoi luând un taxi până la Novi Beograd și ajungând în final în fața Operei.

Puțin mai jos de piața Revoluției, se înălța un centru comercial nou-nouț, care nu oferea decât produse vestice. Malko începu să se plimbe prin fața vitrinelor. Valentino și Versace expuneau alături într-o galerie care oferea în dinari proaspeților miliardari cele mai originale creații ale decoratorului parizian Claude Dalle. O pereche admira un bar luxos din plexi și sticlă. Magazinul următor era cel descris de Dusko Balasevici. Un Peugeot 306 verde îl ocupa aproape în întregime.

Apropiindu-se, văzu o blondă așezată la un birou și citind o revistă. Când intră, ea ridică privirea, arborând imediat un surâs comercial. Era aidoma unei păpuși Barbie, cu ochii foarte albaștri, părul blond buclat, gura mare și roșie și pieptul proeminent, ca la majoritatea sârboaicelor. Purta un mini portocaliu aproape indecent.

– Doriți o informație? întrebă ea melodios, vorbind prost englezește, dându-și seama imediat că era vorba despre un străin.

– Da, dar nu despre o mașină.

Un licăr de mirare traversă ochii albaștri.

– V-ați... rătăcit?

– Nu. Sunteți Nada Badanjak?

În priviri îi luci surpriza.

– Da, dar...

– Vreau să iau legătura cu Milomir Stefanovici, spuse Malko, zâmbind în continuare.

Nada Badanjak încremeni. Amuţi câteva clipe, apoi spuse cu o voce şovăitoare:

– Milomir? De mult nu mai ştiu nimic de el. Cred că e în străinătate, în Germania.

Minţea atât de evident încât provoca milă. Malko nu o mai chinui. Scoase din buzunar o carte de vizită, notând pe ea numărul de telefon de la *Hyatt* şi numărul camerei sale.

– Dacă vreodată aflaţi noutăţi, zise el, anunţaţi-mă, dar nu prin telefon. Lucrez pentru Ambasada americană şi cred că pot să-i fac un MARE serviciu... în legătură cu ce-a vorbit cu Nenad Kurco.

Malko ieşi din magazin, fără să-i dea răgaz să răspundă. În cazul în care Nada Badanjak nu era supravegheată, înseamnă că nimeni nu avea să ştie că luase legătura cu ea.

* * *

«Comandantul» Dragan coborî din Pajero cu geamurile fumurii în faţa proprietăţii sale, faţă în faţă cu stadionul Steaua Roşie. Urcă în pas vioi câţiva metri de stradă în pantă până la clădirea cu faţada îmbrăcată în marmură ca o baie. O construcţie stranie, cu stiluri şi elemente amestecate, care îi dădeau un aer hâd. Aspectul straniu era accentuat de geamurile blindate verzui, care reflectau lumina solară ca nişte găvane goale.

Puţin mai încolo, trotuarul era barat de o terasă de lemn, în continuarea unui bar-salon de ceai. Câteva mese, nişte bănci pictate straniu în mov. Momcilo Kovaci se ridică la vederea şefului său şi îi ieşi în întâmpinare, zdrăngănindu-şi lanţurile de aur.

– Vă aşteaptă înăuntru, spuse el pe un ton scăzut.

Nu se putea sta pe terasa aflată în plin soare. Dragan intră în bar şi se duse spre un separeu unde îl aştepta vizitatorul său. În treacăt, se admiră în oglinda barului. Cămaşa Versace, mulată pe torsul atletic, îl avantaja. La brâu avea două

telefoane portabile, ambele în etuiuri marca Versace. Pântecul era suplu, și pasul vioi. Cu părul castaniu pieptănat pe spate, cu tenul neted și surâsul strălucitor, inspira încredere. Numai nasul rupt, de boxer, și privirea rece, fără expresie, trădau caracterul violent. Intră în separeu, strânse mâna vizitatorului său și comandă ospătăriței o înghețată de zmeură. Nu fuma, nu bea alcool, și se supunea unui regim strict.

– Așadar, întrebă el, ce mai e nou?

Celălalt dădu din cap.

– Încă nimic, dar lucrurile sunt pe făgașul cel bun.

Îi dădu lui Dragan câteva informații, pe care acesta păru să nu le aprecieze la justa valoare. Ca o fiară, stătea mereu în defensivă.

– Se pare că Milomir a plecat din nou în Muntenegru, spuse el. După informațiile noastre...

Dragan clătină din cap.

– ESTE la Belgrad. Cineva l-a văzut acum trei zile. Ticălosul era într-o pizzerie în apropiere de biserica Sfântul Nicolae. Am ajuns prea târziu.

– Poate a fost o asemănare...

Un sunet de claxon îi întrerupse. Dragan întoarse capul și zări un superb Cherokee oprind în fața terasei. O brunetă superbă îi făcu semn. Figura i se lumină.

– Imala, strigă el. Vino!

Era soția lui, cântăreața de «turbo-folk». Coborî din mașină cu mișcări feline, voit sexy, într-o rochie imitație de panteră, despicată până la baza coapselor, care părea că se mulează pentru a-i pune în valoare sânii și crupa. Fără să dea atenție vizitatorului, se așeză lângă soțul ei, vârându-i ostentativ limba în gură, în semn de afecțiune.

Ospătărița se apropie și Imala comandă o «Balalaica», un cocteil din Cointreau, votcă și lămâie. Când aceasta se îndepărtă, întrebă:

– Ai noutăți despre ticălosul ăla de Milomir?

Dorea cu orice preţ să-și ia o piatră de pe inimă. Pentru cazul în care...

Dragan îi surâse încurajator.

– Nu încă, scumpa mea, dar vom avea în curând.

– Anunţă-mă, spuse ea, vreau să-i smulg oțele cu mâna mea, nemernicul.

Cu toate acestea, profitase de testicolele lui... Sosi și cocteilul «Balalaica» pe care îl bău încet, picătură cu picătură, după care urmă un nou sărut pasional. Se întoarse apoi la Cherokee, lăsat în mijlocul drumului, și eliberă cele douăzeci de mașini pe care le blocase în spate. Nu se auzise nici măcar un claxon. În cartier, toată lumea cunoștea mașina lui Imala, și nimeni nu îndrăznea să o deranjeze... Cu atât mai mult cu cât casetele ei erau singurele din Belgrad care nu fuseseră piratate. Un obscur vânzător care încercase, fusese masacrat cu lovituri de bare de fier. Unele lucruri trebuiau respectate.

Dragan luă puțin din înghețata de zmeură. Cel așezat în fața lui îi spuse pe un ton potolit:

– Ai răbdare și nu face prostii.

– Adică?

Celălalt îi puse o mână afectuoasă pe braţ.

– Nu te atinge de americani, îl sfătui el, i-ar pune pe prietenii tăi într-o situație dificilă.

Dragan îl asigură surâzând.

– Poți fi liniștit.

Vizitatorul său se ridică, și Dragan îi strânse mâna cu putere. Când fu singur, îl chemă pe Momcilo Kovaci. Bărbatul cu lanțurile de aur se așeză în fața lui, enorma cruce ortodoxă atârnând pe masă. Lui putea să-i spună totul. Cei doi împărtășeau cele mai periculoase secrete. Fără Dragan, Kovaci ar fi fost demult la închisoare. Și el își îngrijea corpul, nu bea decât lapte și făcea gimnastică în fiecare dimineață...

– Am impresia că mi se spun baliverne, spuse Dragan fără preambul.

Atent, Kovaci se aplecă spre el.

– Cine? Ce trebuie să fac?

– Știi unde se află tipul pe care l-ai văzut la ticăloasa de Dragona?

– Da, la *Hyatt*.

– Poți să te ocupi de el?

– Desigur. Când?

– Cât mai repede posibil. Nici măcar nu trebuie să fii discret. Dimpotrivă.

– *Ejokaracho* [1].

Momcilo Kovaci își ridică cele o sută zece kilograme de mușchi și ieși din bar. Rămas singur, Dragan mâncă înghețata de zmeură. Cum îi plăcea lui să spună, o minte sănătoasă într-un corp sănătos...

Singurul lui viciu îl reprezentau femeile. Când o întâlnise pe Imala, explodase, fascinat de acel splendid animal emanând sex prin toți porii. Prima oară când făcuseră dragoste, la Kosovo, nu închisese un ochi toată noaptea... Gustase plăcerea cu Imala până în zori. Și ea era mândră să se reguleze cu Dragan, eroul național...

Din păcate, din cauza acestei pasiuni, era acum în pericol.

Se calmă spunându-și că putea oricând să răstoarne situația. Nu se încredea în prieteni, știind, ca orice ticălos, că trădarea vine de la cei pe care i-ai servit. Nu voia să fie pus în fața faptului împlinit. Fără să-și facă iluzii, lua în considerație faptul că regimul se folosise întodeauna de el, fără să-l aprecieze așa cum se cuvine.

Dacă președintele Slobodan Miloșevici se dezisese de sârbii din Bosnia, după ce îi trimisese la măcel, n-avea să șovăie să se debaraseze de un om de acțiune, pentru a-și lustrui din nou blazonul. Iar SDB-ul, format doar din funcționari, avea să se supună fără să crâcnească. Ceea ce tocmai

---

1) În regulă (n. a.)

ordonase era un avertisment pentru americani, dar și pentru prietenii săi. Mesajul era simplu: «comandantul» Dragan nu era dispus să fie țapul ispășitor.

Capitolul VIII

Pulsul lui Malko se acceleră la vederea plicului alb strecurat pe sub ușă. Îl luă de jos. Era sigilat cu o bandă adezivă transparentă, în așa fel încât să nu poată fi deschis și închis la loc. Îl rupse și găsi înăuntru o hârtie albă simplă, cu câteva cuvinte: «Am adus această scrisoare personal. Sper să vă parvină la timp. Veniți astă seară, pe la ora 21 pe strada Gospodar Jevremova la numărul 40. Sunați la interfon pentru Caplina. N.B.»

Nada Badanjak. Aparent, informația furnizată de Dusko Balasevici dăduse roade. Malko o vizitase pe tânăra femeie în ajun. Era ora șase și avea timp berechet. Localiză pe planul orașului punctul de întâlnire. Era în plin centru al Belgradului, în cartierul universitar. Nerăbdător să afle mai multe, ieși și trecu Sava. Strada Gospodar Jevremova era umbrită de doi castani, și avea de o parte și de alta imobile înstărite, rezervate altădată activiștilor. Înconjură clădirea. Puțin probabil să dea ochii cu Milomir Stefanovici. Urcă până la Operă, ca să bea ceva în piața Revoluției.

O sunase din nou pe ziarista italiană, Carla Bettega, dar nu avusese succes și lăsase un nou mesaj. Privind mulțimea compactă din jur, se întreba dacă nu fusese urmărit... Zastava CZ 89 îl apăsă la brâu. În mulțime se simțea aproape în siguranță. De altfel, pentru moment, nimeni nu avea interes să se lege de el: se afla aproape de punctul mort.

Poate că peste trei ore lucrurile aveau să se schimbe, dar nu-i plăcea să anticipeze.

*
* *

Momcilo Kovaci opri mașina Pajero neagră chiar în fața Operei, la capătul străzii Vaso Karapica, și coborî geamul acționat automat. Din locul unde se afla avea o vedere perfectă a terasei aflate de cealaltă parte a pieței. Îl reperă imediat pe cel care trebuia ucis. Se afla la o distanță de șaizeci de metri, pe trei sferturi vizibil.

– Așadar? întrebă Zika Razvogor, așezat lângă el.

În cazul execuțiilor, el era cel care se afla în prima linie. În ciuda miopiei, era un excelent trăgător, și poseda un sânge-rece de invidiat.

– Cred că poți să te duci, îl anunță Kovaci.

Dacă ar fi avut o pușcă ar fi putut trage din mașină. Cu pistolul Skorpio căruia Razvogor îi adăugase o surdină, distanța era prea mare. Trebuia să ia contact cu ținta, lucru care nu-l speria pe Zika Razvogor.

Era ușor să se apropie prin mulțime, surdina eliminând orice zgomot, și în câteva minute puteau fi departe.

Un camion-cisternă care uda trotuarele, încercând să aducă puțină răcoare, făcea lumea să fugă, și trebuia să mai aștepte puțin. Continuând să supravegheze «ținta», Zika Razvogor mormăi o înjurătură. Zărise la trei mese distanță de «țintă» un agent al SDB-ului! Un tânăr bărbos, care putea fi luat drept student, cu o cămașă lungă purtată peste pantalon. Exista riscul să intervină și, în cel mai bun caz, ar fi apărut o problemă cu SDB-ul. În plus, era cu siguranță înarmat. Ar fi fost o prostie să se lase ucis de prieteni...

– Ne întoarcem mai târziu, spuse Kovaci.

Demară, înscriindu-se pe banda autobuzelor. Doi milițieni postați puțin mai departe în așteptarea automobiliștilor contravenienți, întoarseră pudic capul. La Belgrad, nici un polițist n-avea curajul să oprească o mașină înmatriculată la Vukovar.

Asemenea mașini nu aveau decât mafioții.

*
* *

Malko parcase mașina pe strada Dobracina și urca pe jos strada Gospodar Jevremova. Ajunse la numărul 40 și sună la interfon în dreptul numelui *Caplina*. Aproape imediat, o voce de femeie spuse:

– Da?

– Sunt Malko Linge, anunță el.

Ușa se deschise imediat, și el intră într-un hol jegos. Vopseaua de pe pereți își pierduse culoarea și se cojea. Nici ascensorul nu era mai de soi, plafonul se ținea doar în colțuri și părea să fie defect de la marele bombardament al Belgradului din 1941. Malko ajunse la etajul doi. Nada Badanjak îl aștepta în fața unei uși deschise. Îi ieși înainte și spuse pe un ton scăzut:

– E o petrecere cu câțiva prieteni. Le-am spus că vă cunosc, că sunteți un diplomat german și intenționați să cumpărați mai multe mașini de la mine.

– Bine, zise Malko. Și...

– Șșt! Vorbim după ce pleacă.

O urmă înăuntru. Apartamentul arăta mai bine decât clădirea. Învechit, dar mobilat într-un stil burghez, cu un salon tapetat în roșu, inclusiv mobilele, aducând cu un bordel de la 1900. O duzină de bărbați și femei beau și ronțăiau produsele unui bufet anemic, în timp ce ascultau jazz. Nimeni nu-i dădu prea mare atenție lui Malko, prezentat într-o doară de Nada Badanjak. După câteva minute, toată lumea părea să-l fi uitat.

Nada îl duse la bufet, servindu-l cu o votcă, în timp ce ea își prepară o «Balalaica» din Cointreau, votcă și lămâie. Se întoarseră apoi în salon, apropriindu-se de un grup care discuta despre ultimul film apărut la Belgrad, *Lepa Sela, Lepo Gore*, un soi de «underground» local. Mai mulți bărbați aveau o părere foarte bună despre el, în timp ce un homosexual scund, cu o voce de falset, încerca să impună o opinie contrară. O brunetă

voinică, tunsă scurt și cu pieptul impunător, îi împăcă pe toți, plângându-se de singurătate.

Soțul ei, pilot civil, pleca pentru trei luni în Africa... Pentru a se consola, înhăță de pe bufet o sticlă de Gaston de Lagrange XO și își puse o porție respectabilă.

Malko fu nevoit să răspundă la câteva întrebări despre politica germană în Iugoslavia... Apoi, încet, încet, invitații începură să plece. Aparent, Nada era la ea acasă. După ce își terminase coniacul, bruneta voinică începuse să se învârtă în jurul lui Malko. Se recomandase Biljana și îl privea cu un aer flămând, fascinată de ochii lui aurii. Și ea dorea informații despre Germania. Li se alătură și micul homosexual care o atacă pe brunetă, apropo de singurătate.

– Mă întreb cu cine ai putea să-ți înșeli soțul! spuse el. După cum ești pieptănată, semeni cu un mascul.

Furioasă, ea își ridică poalele rochiei lungi și negre, care îi ajungea până la glezne, dând la iveală niște picioare superbe, încălțate în ciorapi fumurii cu jartiere roșii.

– Și astea, replică ea, sunt tot de mascul?

Vexat, homosexualul bătu în retragere. Malko își spuse că trebuia să ai erotismul în sânge, ca să te îmbraci astfel, pe o asemenea căldură!

Cineva strigă:

– Mergem la *Ipanema*! Veniți?

Precipitându-se, bruneta înaltă își mai turnă un pahar de Gaston de Lagrange XO, îl bău dintr-o înghițitură și o șterse.

Peste câteva clipe, Malko rămase singur cu Nada Badanjak. Tânăra părea nervoasă. Se apropie de bufet și prepară un al doilea cocteil cu Cointreau, votcă și lămâie, adăugând de această dată suc de coacăze, ceea ce îl făcu să capete o curioasă culoare roșie.

– Ce este? întrebă Malko.

– Un «Cosmopolitan».

– Acesta este apartamentul dumneavoastră?

– Nu, este un apartament liber, aparținând tatălui meu. Eu locuiesc la Dedinjé.

Un cartier şic, în sudul oraşului, acolo unde îşi avea reşedinţa privată Slobodan Miloşevici.

– Şi prietenul dumneavoastră?

Realiză brusc că Nada privea undeva în spatele lui! Se întoarse şi dădu nas în nas cu un zdrahon de un metru nouăzeci, cu un fizic de star. Păr bogat, negru şi buclat, care îi cădea pe frunte, sprâncene împreunate, atât de negre, de parcă erau vopsite. Un nas drept de păstor grec, o gură groasă cu buze bine desenate... Un tricou albastru se mula pe torsul de gladiator, lăsând să se întrevadă tocul pistolului purtat la centură.

Îi întinse lui Malko o mână de două ori mai mare decât a lui şi spuse pe un ton scăzut:

– *Dobrovece*. Sunt Milomir Stefanovici.

În mod curios, în ciuda aparenţei impresionante, privirea îi era îngrozită.

* * *

Stupefiat, Malko dădu mâna cu el, retrăgând-o rapid, pentru a nu-i fi zdrobite falangele. De unde ieşise «logodnicul» Nadei? Uşa apartamentului nu se deschisese.

Se întoarse. Nada îl privea pe Milomir Stefanovici ca pe apariţia Sfintei Fecioare. Pătrunsă de iubire, cu ochii umezi şi buzele întredeschise, părea că îl cheamă cu toată fiinţa. În mod evident, îl considera un zeu.

– Milomir a intrat pe fereastră, explică ea. Se poate ajunge din strada Simina trecând pe terase şi prin curţi.

Aruncând o privire, Malko se convinse că apartamentul dădea într-o curte interioară, mărginită de terase, asemănător cu acele citadele algeriene. Cu muşchi puternici, era de ajuns să escaladezi câteva ziduleţe, trecând pe acoperişurile aproape plate, pentru a ajunge pe strada paralelă cu Gospodar Jevremova. Malko îl privi lung pe cel care putea răsturna soarta lui Radovan Karadzici. Cum să-ţi treacă prin minte că acest culturist cu alură de play-boy era în realitate un asasin ticălos?

Nada Badanjak îi conduse în salonul roșu, îi instală pe canapea, și puse o casetă cu muzică răsunătoare. O orchestră de «mariachis» sârbi, cu trompete și instrumente de percuție. Ea se scuză surâzând.

– E mai prudent, nu se știe niciodată, poate că DB-ul a «sonorizat» apartamentul...

Reflexele de altădată țineau toată viața... Plină de drăgălășenie, pregăti pentru logodnicul ei un *long drink* din Gaston de Lagrange VSOP și Perrier, adăugă cuburi de gheață și i-l aduse, instalându-se apoi pe brațul fotoliului și mângâindu-l pe păr. Un mișcător tablou de familie...

Milomir nu se simțea în largul lui pe fotoliu. Făcând o grimasă, scoase de la brâu pistolul, un Zastava nichelat cu cincisprezece cartușe, aidoma celui pe care îl poseda Dusko Balasevici, și îl puse pe un gheridon.

– Nada mi-a spus că mă puteți ajuta.

Vocea sa gravă contrasta cu frica pe care o afișa. Malko surâse distant.

– Cred că pot, dar mai întâi vreau să știu ce doriți *cu adevărat*.

– Să plec din țară, spuse Stefanovici.

– Suntem gata să organizăm exfiltrarea, promise Malko, dar numai în schimbul mărturiei dumneavoastră.

– Adică?

– O confesiune. Relatarea masacrelor la care ați participat împreună cu «comandantul» Dragan.

Milomir Stefanovici dădu aprobator din cap. În afară de frică, părea foarte în largul lui.

Malko puse punctul pe i.

– Am să vă scot din Iugoslavia în cazul în care vă angajați să depuneți mărturie în fața Tribunalului penal de la Haga, povestind ce ați făcut în Croația și în Bosnia. Înainte de toate, mai am nevoie de o confesiune *scrisă* și semnată de dumneavoastră, în așa fel încât să nu vă puteți lua cuvântul înapoi, odată plecat din țară...

Aparent, aceste subtilități nu îl interesau pe Milomir

Stefanovici, care păru deodată muncit de o mare nelinişte.

– Dacă Nenad e mort, atunci *cine* v-a vorbit de mine?

Malko ar fi trebuit să pomenească de Dusko Balasevici,dar se răzgândi.

– Tamara Savici. Nenad îi făcuse confidenţe.

Astfel se explica mai bine teama de care era cuprins *stringerul* CIA. Nu era vorba doar de nişte vechi fotografii ale masacrelor, ci de o mărturie vie, cu consecinţe enorme. Aparent liniştit, Milomir Stefanovici îşi frecă mâinile.

– *Dobro, dobro*! spuse el, cu ochii la ceasul enorm din oţel. Ce vreţi să ştiţi?

– Povestiţi-mi, de exemplu, ce s-a întâmplat în satul Sodolovici în 1991, atunci când l-aţi cucerit cu «comandantul» Dragan.

Milomir se însenină... Reflectă câteva clipe, apoi începu să vorbească repede, pe un ton egal, fără urmă de emoţie, de parcă lucrurile se întâmplaseră cu o zi în urmă.

– Era pe 11 iulie 1991, spuse el, îmi amintesc deoarece era prima operaţiune pe care o condusesem. Respinsesem Brigada internaţională croată şi cucerisem satul. Eram cincizeci, toţi oamenii pe care «comandantul» Dragan reuşise să-i adune. O parte a dat foc la case şi a aruncat în aer moscheea. «Comandantul» ne-a cerut să adunăm toţi supravieţuitorii în faţa primăriei. Erau cam treizeci, bărbaţi, femei şi copii. Dragan le-a cerut să se întoarcă cu faţa la zid, pentru că aveau să fie împuşcaţi; apoi s-a apropiat de mine şi mi-a spus la ureche: „Ia-l pe Brano şi ucideţi-i pe toţi. Acum". Nu mai ucisesem pe nimeni până atunci, dar nu mi-am făcut probleme. Ne-am privit, eu şi cu Brano, am potrivit mitralierele Kalaşnikov pe poziţia «tir în rafală» şi am început. El de la stânga, eu de la dreapta. Trăgeam prea repede şi încărcătoarele s-au golit imediat. Mai rămăseseră doi bărbaţi şi o femeie cu doi copii. Au luat-o la fugă pe străzile satului. «Comandantul» a strigat : „Imbecililor! Terminaţi-i!" Am reuşit să schimb încărcătorul şi i-am mitraliat. Am alergat după ultimul până la ieşirea din sat. Aproape că reuşise să scape, ticălosul! Eram furios, mă temeam să nu mă

trimită înapoi la Belgrad. Ni se promiseseră trei mii de mărci pe lună, plus tot ceea ce puteam recupera din satele invadate. Pe ticălosul ăla de «turc» l-am dat gata cu patul armei, pentru că mi se golise încărcătorul... Când m-am întors în fața primăriei, Dragan se pregătea să tragă un glonț în capetele celor care mai mișcau. Era mai prudent, uneori făceau pe morții și o ștergeau după plecarea noastră.

Milomir Stefanovici tăcu, scoase un pachet de țigări din buzunar și aprinse una. Lipită de el, Nada continua să-l mângâie pe păr. Rochia i se ridicase atât de mult, încât se zărea triunghiul alb al slipului, dar ei nu-i păsa.

Îngrozit de lista ororilor povestite fără urmă de emoție, Malko îl rugă să continue:

– Și apoi?

– «Comandantul» Dragan a păstrat patru «turci» în viață. Au luat un buldozer și au săpat o groapă mare în spatele unei ferme. Au pus corpurile înăuntru și după aceea au fost mitraliați și ei. Brano a astupat groapa cu un maldăr de bălegar, tot cu buldozerul.

– Ce s-a întâmplat cu Brano?

– A fost ucis la Zvornik. Un ticălos de *sniper*.

– De ce a fost nevoie de acea groapă?

– «Comandantul» a spus că nu trebuie să lăsăm niciodată urme, și că era mai bine așa.

Aparent, era un rafinament care îl depășea. Malko îl privea. Cum oare un bun sportiv, un om cu mintea întreagă, se putuse transforma într-un ucigaș monstruos? Se înfioră în sinea lui.

– Și la Zvornik? întrebă el. Ați ucis mulți?

Stefanovici încruntă sprâncenele groase.

– Mulți? Eh, nu știu. Iată ce s-a petrecut. Orașul a fost cucerit de armata regulată și de grupa noastră... Ei au plecat și ne-au lăsat pe noi să facem curățenie. «Comandantul» Dragan a organizat totul foarte bine. «Turcii» se ascundeau aproape peste tot. Ne-a împărțit în două grupe. Cea mai numeroasă a scotocit orașul pentru a scoate din ascunzători supraviețuitorii, cu porta-vocea, promițându-le că le va fi

salvată viața. Eu am rămas cu Brano și cu alți doi, nu-mi aduc aminte de numele lor. «Comandantul» Dragan ne-a dus în fața unei ferme de stat abandonate, într-un loc mai izolat, la capătul unui drum de țară de opt sute de metri lungime, la ieșirea estică a satului. A luat din mașina de comandă un Poulimiot, o pușcă mitralieră rusească, și i-a cerut lui Brano să o instaleze în fața clădirii principale a fermei, un hangar întunecos și pustiu. Apoi a adus muniția. „Când se termină, continuați cu mitralierele Kalașnikov, dar am să am grijă să vă aduc ce trebuie... Primii prizonieri vin în jumătate de oră. Am văzut venind o coloană de „turci" escortați de oameni de-ai noștri. Țineau mâinile pe cap, și păreau temători. Brano le-a strigat că urmau să fie încuiați în hangar, așteptând să fie transferați într-un lagăr. Eu mă aflam la celălalt capăt al hangarului. Am așteptat până când au intrat toți. Se certau între ei, dar nu păreau înfricoșați cu adevărat, căci nu mă văzuseră din cauza întunericului. Apoi camarazii mei i-au încuiat. Era semnalul de începere. Am tras în rafale scurte, la nivelul abdomenului. Nici măcar nu se apărau, strigau doar, implorau, promițând să-mi dea bani.

– Nu v-a tentat? întrebă Malko, îngrozit.

– Nu, știam că aveam să-i iau oricum, după ce mureau. În plus toți acei «turci» erau niște mincinoși. N-aveau nimic, i-am scotocit. Camarazii noștri fuseseră mai rapizi ca noi.

– Continuați, ordonă Malko pe un ton lipsit de expresie.

Milomir Stefanovici zâmbi prostește.

– Păi nu mai e altceva. În cinci minute, totul se rezolvase. Terminasem două cutii cu muniție. Brano trăsese nițel cu mitraliera în cei care veneau spre noi. Putea, și era cald, era iulie...

– Câți ați ucis?

Milomir Stefanovici reflectă câteva clipe.

– De data aceea erau cam șaizeci, dar au mai fost și alții. Cu totul, cam trei sute.

– Numai bărbați?

– Nu, spuse el, după o ușoară ezitare, au fost și femei.

Bătrânele, căci pe cele tinere le mai păstram nițel...

Malko își încrucișă privirile cu Nada. Ochii ei albaștri nu reflectau absolut nimic. Continua să se joace cu părul amantului ei, de parcă n-ar fi înțeles cuvintele lui Milomir. «Le mai păstram nițel» însemna că erau violate și doar apoi ucise.

Malko își regăsi stăpânirea de sine, legănat de muzica stranie, când răsunătoare, când siropoasă, care ritma îngrozitoarea confesiune. Milomir Stefanovici era la a treia țigară.

– Continuați...

Tânărul criminal de război privi covorul tocit.

– După primul grup, a fost mai dificil. De îndată ce vedeau corpurile întinse pe jos, ceilalți încercau s-o șteargă, și eram nevoiți să tragem din zbor, ca la vânat. Camarazii de afară ne ajutau. A durat cam patru ore. «Comandantul» Dragan s-a întors de două ori, că să ne încurajeze și să ne aducă o sticlă de șliboviță și niște sandviciuri. Ne-a ajutat apoi să-i terminăm pe răniți. Un Poulimiot e bun doar în aparență, căci în cele mai multe cazuri doar rănește, fără să ucidă. Împreună cu Dragan și Brano, ne-am plimbat printre corpuri și i-am lichidat pe toți cei care mai mișcau încă; era dezgustător, putea... Ne-am bucurat când am terminat. Ne-am dus împreună cu Brano să dăm gata sticla de șliboviță, undeva pe iarbă. Eram neliniștiți, nu mai aveam muniții. La un contra-atac al «turcilor», am fi fost masacrați...

– Ați săpat gropi?

– Ah, nu! strigă Stefanovici, exasperat. I-am spus «comandantului» Dragan că muncisem destul. Un alt grup s-a ocupat de asta. I-au îngropat într-o pădurice.

– Câți erau cu toții?

Milomir Stefanovici ezită.

– N-am numărat. Am tras șapte sute de cartușe cu Poulimiot, dar și ceilalți au tras. Trebuie să fi fost cinci sau șase sute de «turci» morți.

– Ați putea recunoaște locul unde au fost îngropate corpurile?

– Cred că da, dar numai sunt sigur că sunt acolo; mai târziu, «comandantul» Dragan a pus să fie golite toate gropile și să fie arse corpurile.

Tăcu, lăsând muzica veselă să umple încăperea. Nada Badanjak îi aruncă o privire imploratoare lui Malko, vrând să-și dea seama dacă era satisfăcut. «Mariachis» continuau să cânte... Un adevărat bâlci. Malko îl pironi cu privirea sa aurie pe Milomir Stefanovici.

– Realizați acum ce ați făcut?

La început, sârbul păru să nu priceapă, apoi dădu din cap.

– Era război. Ustașii masacraseră mii dintre ai noștri. Despicau femeile în două, zdrobeau de pereți capetele bebelușilor. Castrau bărbații...

Nada Badanjak aprobă energic din cap, ca și când ar fi fost ea însăși victimă a acestor mișelii. Muzica se opri și nimeni nu se duse să-i dea drumul din nou.

– Sunteți gata să depuneți mărturie în fața Tribunalului despre tot ce ați făcut? insistă Malko. Bănuiesc că au mai fost și alte masacre?

– Da, mormăi Stefanovici, la Bijeljina, la Kaprivna, la Paul Dvor.

Brusc, păru să fie conștient de ororile povestite. Malko profită.

– Sunteți deci gata să depuneți mărturie împotriva «comandantului» Dragan, să explicați ordinele pe care le dădea, și faptul că lua parte la masacre? E adevărat că el a ordonat aceste crime?

– Da, admise Stefanovici dintr-o suflare.

Era terorizat numai la pomenirea numelui lui Dragan. Ridică privirea.

– Când aș putea ieși din țară?

Numai asta îl interesa.

– De ce sunteți așa de grăbit? întrebă Malko dezgustat. Sunteți conștient că în momentul în care veți părăsi țara veți fi arestat și transferat la Haga, pentru a depune mărturie în fața Tribunalului. Veți fi încarcerat.

Milomir Stefanovici termină dintr-o înghițitură acel *long drink*.

– Dacă rămân aici, mă va ucide, spuse el. Nu-l cunoașteți pe Dragan. A promis o mie de mărci celui care mă va prinde viu. Vrea să mă ucidă cu mâna lui, într-o manieră exemplară: îmi va smulge ochii și îmi va tăia testiculele, pentru a mă pedepsi...

– N-ați făcut încă nimic... remarcă Malko.

Stefanovici dădu din cap.

– În mintea lui, da. Nimeni dintre oamenii lui n-a îndrăznit să-l trădeze. Unii l-au furat, alții l-au părăsit, dar e o lege nescrisă, nimeni nu trădează. În caz contrar...

– Dar dumneavoastră de ce ați făcut-o?

– E vina lui; când am descoperit că Imala mă înșela cu el, am înnebunit de furie. În definitiv, îi fusesem *kum*. Ne datoram respect reciproc și ajutor la nevoie. M-am hotărât să-l ucid, ca între bărbați. Era o idioțenie, pentru că gărzile lui de corp nu m-ar fi lăsat să ajung la el. În plus, l-a trimis după mine pe ticălosul de Kovaci, ca și când aș fi fost un turc sau un croat. Să mă termine chiar la spital! Un ticălos, un nenorocit, care m-ar fi urmărit prin toată Croația, și m-ar fi ucis până la urmă! Eu nu am protectori suspuși. Am făcut întotdeauna ce mi s-a spus, asta-i tot. Pe el îl susțin politicienii, chiar Miloșevici, se pare. Pretinde că nimeni nu-l poate atinge, că este protejat de DB, și că vorbește la telefon cu președintele. Este un erou. Uitați-vă cum trăiește... Când s-a căsătorit, oamenii lui au făcut chetă și i-au oferit un pat alb cu baldachin, pe care l-au comandat la Paris celebrului decorator Claude Dalle. O sută de mii de dinari!

– Puteți depune mărturie despre asta?

– Desigur.

– Ați fi putut pleca în străinătate?

Milomir Stefanovici îl privi cu disperare pe Malko.

– Cum? Nu cunosc pe nimeni acolo, n-am bani, în timp ce el are milioane. M-ar fi găsit și m-ar fi ucis oriunde. Nu uitați că are prieteni în toate țările. A fost ucigașul DB-ului timp de zece

ani. Cred că adevăratul motiv pentru care vrea să mă ucidă este Imala. Nu-l poate suporta pe unul care a avut-o înaintea lui. Era virgină când am cunoscut-o eu. Nu l-a cunoscut decât pe el și pe mine...

Privirea Nadei se înăspri. Nu-i conveneau aluziile la viața amoroasă trecută a amantului ei. Acesta simți probabil, căci adăugă repede, punând o mână mare pe coapsa dezvelită:

– Fără Nada, aș fi fost mort.

Tăcerea, încărcată de dezgust, se lăsă peste încăpere.

De nepătruns erau căile pe care mergea CIA. Dacă ticălosul de Radovan Karadzici avea să ajungă într-o zi în fața unui tribunal, aceasta avea să se întâmple din cauza sentimentului sexual al unui ucigaș notoriu, al unui monstru al purificării etnice.

Malko încerca dezgust pentru cel aflat în fața lui, un animal crud, fără judecată. Era inutil să-i vorbească despre morală, sau despre drepturile omului. Semăna cu SS-iștii care ucideau evrei, metodic, fără șovăială, ca pe gândaci, pentru că ăsta era ordinul Führerului.

Și aici era vorba despre Führer, unul mititel și jerpelit, dar esența crimei era aceeași. Fuseseră masacrați oameni pentru ceea ce erau, nu pentru faptele lor.

Milomir Stefanovici ridică privirea spre Malko.

– Vreți să știți și altceva?

– Ca să pot pune la punct exfiltrarea dumneavoastră, îmi trebuie date concrete, spuse Malko. O confesiune, măcar parțială, scrisă de mâna dumneavoastră. Ca să nu mai puteți retracta ce ați spus, odată plecat din Serbia.

Nada Badanjak interveni:

– Dar după aceea ce i se va întâmpla? Nenad promisese că nu va păți nimic, dacă îl acuză pe «comandantul» Dragan.

– Adevărat, recunoscu Malko. În schimbul mărturiei dumneavoastră, permițând inculparea «comandantului» Dragan, Tribunalul penal internațional vă va considera un simplu martor, și veți fi pus în libertate la sfârșitul procesului.

Chipul Nadei se lumină.

– Vezi, ți-am spus...

– Și «comandantul» Dragan? întrebă neliniștit Stefanovici.

Malko surâse rece.

– Mă tem că pe el nu-l vor elibera înainte de sfârșitul secolului următor. Acum, înainte de a ne despărți, trebuie să scrieți tot ce mi-ați povestit, și faptul că ați fost de acord să dați această declarație. Este o condiție *sine qua non*. Dacă nu, nu pot face nimic.

Nada și amantul ei schimbară rapid câteva cuvinte. Apoi, Stefanovici întrebă:

– O să dureze mult, după?

– Sper că nu, răspunse Malko. După cum știți, Dragan este puternic și în interesul dumneavoastră, trebuie să fim prudenți.

Tânăra ieși din cameră. Se întoarse cu un pix și niște foi de hârtie.

– Trebuie să-l lăsăm să scrie, îi spuse ea lui Malko. Nu este obișnuit, și va mai dura. Să mergem la bucătărie.

Fără o vorbă, Milomir Stefanovici se apucă de scris, înainte ca ei să părăsească încăperea. Încet, cu atenție, ținând capul aplecat într-o parte. Un elev silitor... Se străduia, într-adevăr, nu se prefăcea.

Ajunși dincolo, Nada se repezi la bar și își prepară o a treia «Balalaica», cu Cointreau, votcă și suc de lămâie. Bău totul dintr-o înghițitură, și scoase apoi o țigară din pachet. Malko i-o aprinse cu bricheta Zippo încrustată cu blazonul lui. O copie exactă pe care o făcuse în Statele Unite după ce îi dăduse originalul Louisei cecena, la Moscova, acum patru luni. Puțin mai liniștită, Nada se întoarse spre Malko.

– O să scape? întrebă ea îngrijorată.

– Sper, zise Malko.

Își dorea din toată inima să-l vadă spânzurat pe Milomir Stefanovici. Imperativele straniei sale meserii îl sileau uneori să facă lucruri îngrozitoare, cum era cazul protejării unui criminal de război. Se consolă spunându-și că astfel putea ajuta la condamnarea altuia, și mai monstruos...

Nu-i specificase lui Milomir Stefanovici că mărturisirea lui nu avea să servească în realitate la inculparea «comandantului»

Dragan, ci la șantajarea președintelui Miloșevici. Viu și în libertate, Dragan l-ar fi făcut pe Milomir Stefanovici să plătească pentru el... Viitorul acestuia din urmă nu era prea roz, chiar în cazul în care exfiltrarea reușea, care nu era încă un fapt împlinit.

– Mă duc să văd unde a ajuns cu scrisul, spuse deodată Nada.

Ieși din bucătărie și se duse în salon. Malko se întrebă dacă pur și simplu nu simțea nevoia unei pauze sexuale cu îngrozitorul ei play-boy.

Capitolul IX

– Vă convine asta?

Milomir Stefanovici îl privea neliniştit pe Malko, pe cale să descifreze cele cincisprezece foi ale mărturisirii sale, scrise cu litere mari şi neîndemânatice. Era în sârbo-croată, iar Malko era departe de a pricepe totul, dar datorită cunoştinţelor de rusă, anumite cuvinte cheie îi săreau în ochi. Împături foile şi le puse în buzunarul interior.

– Le voi trimite persoanei împuternicite să decidă, promise el. Cum vă pot contacta?

– Prin Nada, zise Stefanovici, dar nu vă duceţi prea des la ea, totul este supravegheat. N-aţi vorbit cu nimeni, nu?

– Cu nimeni, minţi Malko. De cât timp aveţi nevoie, de când o anunţ pe Nada, ca să fiţi gata de plecare?

Cei doi amanţi shimbară o privire rapidă.

– Câteva ore, spuse sec tânăra.

Înseamnă că Milomir Stefanovici se ascundea în Belgrad. După ce îl mai privi o dată pe amantul ei, Nada Badanjak îi spuse lui Malko:

– Mai rămânem aici un moment. Vă conduc.

Stefanovici îi strânse mâna ceremonios şi se aşeză din nou în fotoliu. Pe palier, tânăra îi spuse cu voce joasă:

– Nu trebuie să-l judecaţi prea rău pe Milomir. Toţi erau aşa, în timpul războiului. Parcă erau nebuni. Când juca fotbal, era la fel, nu se controlau. Lovea mingea ca pe duşmanul lui personal.

– Da, dar în Croaţia şi în Bosnia, erau fiinţe umane, remarcă Malko.

Privirea Nadei se întunecă.

– Nu-l veți trăda? Nu-și va petrece toată viața în închisoare?

– Nu.

Se despărțiră cu o strângere de mână rece și Nada închise imediat ușa în urma lui. Nu apucase să coboare nici un etaj, că auzi un strigăt animalic, venind din apartamentul pe care îl părăsise. Nada și amantul ei nu pierdeau timpul.

Afară, temperatura nu scăzuse nici măcar cu un grad. Urcând spre strada unde își parcase mașina, o siluetă apăru brusc de după un copac. Apucă să-și dea seama că era Dusko Balasevici, înainte de a scoate Zastava de la centură.

– V-am speriat? spuse detectivul, surâzând.

– Ce faceți aici? îl întrebă contrariat Malko.

– Vă protejez, zise Balasevici, misterios.

– De cine?

– Veniți.

Îl trase spre epava sa umblătoare, meșteri portiera și Malko se instală pe scaunul desfundat. Zări pentru o clipă patul unui Skorpio, strecurat între cele două banchete. Balasevici avea o mutră care nu prevestea nimic bun.

– Am primit o informație, anunță el. Dragan vrea să vă lichideze. În ciuda ordinelor primite, a trimis pe urmele dumneavoastră cei mai buni oameni.

Detectivul se simțea ca un pește în apa verzuie a încurcatei mlaștini post-comuniste, în care se ciocneau vechii activiști cu ticăloșii vremurilor noi.

Demarase și urca strada. Făcură un ocol prin strada Simina și coborâră din nou spre locul unde era parcat VW Polo al lui Malko. Detectivul încetini și îi șopti:

– Priviți.

Malko văzu imediat despre ce era vorba. Doi bărbați stăteau în cadrul unei porți, în fața mașinii lui, părând că discută. La vederea farurilor, se întoarseră. Balasevici șopti:

– Dați-i drumul! Demarați. Dacă mișcă, îi țin la respect.

– Cum m-ați găsit?

– M-am dus la *Hyatt* ca să vă previn. Aproape că ne-am intersectat, dar nu m-ați văzut. Sunteți dumneavoastră foarte bun, dar aici la Belgrad nu scăpați de mine. Nici o noutate despre Stefanovici?

– Încă nimic, pretinse Malko. Logodnica lui nu m-a căutat.

– Bine, n-are importanță. Fiți oricum atent.

Deschise portiera. Malko îi observa pe cei doi cu coada ochiului. Nu mai discutau și păreau că ezită. În mod vizibil, prezența Oltcitului oprit pe banda a doua îi preocupa. Malko urcă în Polo, și în timp ce pornea motorul, scoase Zastava de le centură, punând-o pe banchetă la îndemână.

Ajunse în piața Republicii și pătrunse în tunel, pradă unor sentimente amestecate. Protecția îngerului său de pucioasă îl tulbura. Dusko Balasevici părea sincer îngrijorat, iar cei doi nu erau acolo din întâmplare. Foile scrise de Milomir Stefanovici îi ardeau buzunarul. Pe când ajungea la podul spre Novi Beograd, își spuse că progresase necrezut de repede în această afacere întortocheată. Poate prea repede.

* * *

Larry Oldcastle, care știa sârbo-croata, lăsă din mână hârtiile, cu o expresie dezgustată.

– Nu mi-aș fi putut imagina că un tip poate fi atât de ticălos ca să mărturisească așa ceva, zise el. Dacă Tribunalul penal internațional ține seama de ea, acest Stefanovici nu va mai dormi niciodată liniștit. Croații și bosniacii îl vor hăitui peste tot.

– Credeam că nu ne vom servi de el, obiectă Malko, că e doar o sperietoare pentru Miloșevici.

– Acesta este într-adevăr scopul operațiunii, sublinie americanul, dar dacă Miloșevici nu cedează la «presiunea noastră afectuoasă», îl sacrificăm. Pe lângă Radovan Karadzici, acest Stefanovici e un înger. Vom avea totuși un ticălos mai puțin în libertate, fără a mai vorbi de «comandantul» Dragan.

– Ce urmează să facem acum?

Larry Oldcastle deschise seiful din capătul celălalt al biroului și încuie prețioasele hârtii.

– Le voi transmite Tribunalului de la Haga, ca să fiu sigur că e de ajuns, explică el. Apoi, dacă e cazul, trecem la partea a doua a operațiunii: exfiltrarea lui Milomir Stefanovici. Gândiți-vă la o modalitate, și eu am să fac la fel.

– N-ar fi cel mai simplu să-i dați un pașaport diplomatic și să-l trimiteți cu un avion al *Companiei?* sugeră Malko.

Americanul surâse amuzat.

– Desigur, dar suntem într-un stat suveran. DB-ul va afla și îl va intercepta, trimițându-ni-l bucățele. Aveți răbdare, vizitați bisericile baroce și profitați de confortul de la *Hyatt.* Timp de câteva zile, nu se va întâmpla mare lucru.

* * *

La un un sfert de oră după ce Malko ajunsese în cameră, telefonul sună. La celălalt capăt al firului, o voce necunoscută de femeie întrebă:

– Malko Linge?

– Da.

– Sunt Carla Bettega. Mi-ați lăsat două mesaje la hotel. (Râse). Nu mi-aduc aminte să ne fi întâlnit...

Malko uitase complet de ziarista italiană, ale cărei coordonate le găsise la Nenad Kurco.

– Nu ne-am întâlnit, preciză el. O altă ziaristă, Tamara Savici, mi-a dat numărul dumneavoastră de telefon.

– Ah! Tamara, zise ea. Cam indiscret din partea ei. Și dumneavoastră sunteți ziarist?

– Nu, o corectă Malko, lucrez pentru o organizație americană care evaluează crimele de război.

Cât mai aproape de adevăr.

– Ce pasionant, spuse imediat Carla Bettega. Și pe mine mă interesează crimele de război. Chiar pentru asta sunt la Belgrad.

Malko simți cum i se accelerează pulsul.

– Ce coincidență incredibilă, spuse el. Ce anume faceți?

– Un reportaj despre cineva al cărui nume poate l-ați auzit pomenit. În realitate Zlatko Sombor, este mai cunoscut sub pseudonimul «comandantul» Dragan.

Malko crezu că nu aude bine. Iată de ce găsise numărul acestei ziariste pe telefonul lui Nenad Kurco.

– Ne-am putea vedea, sugeră el, să schimbăm informații.

– De ce nu?

– Vreți să cinați cu mine? Sunt niște cârciumioare plăcute pe malul Dunării, la Zemun.

– Bună idee.

– Trec să vă iau de la *Bristol* în jur de opt și jumătate.

Ea râse.

– Nu mai stau la *Bristol*, era prea cald și nu aveau climatizare. M-am mutat aici, la *Hyatt*, un etaj mai jos.

– E și mai bine, zise Malko, la ce cameră? Trec să vă iau.

– 324, zise ea. Veniți pe la opt.

* * *

O furnicătură plăcută îl făcu pe Malko să se îndrepte de spate, atunci când o zări în cadrul ușii de la 324 pe Carla Bettega. Ziarista italiană era o brunetă trupeșă, semănând cu Sophia Loren, cu trăsături puțin îngroșate și gura foarte mare. Folosise mult rimel ceea ce făcea ca ochii să-i pară alungiți, iar buzele erau îngrijit rujate. Purta un taior cu mâneci scurte, a cărui fustă descoperea picioarele lungi și bronzate, și multe bijuterii: brățări, cercei și inele. Îi întinse o mână cu degete lungi și unghii vopsite în roșu-sângeriu.

– Bună seara, spuse ea, sunt Carla Bettega. Intrați.

O sticlă de Taittinger Comtes de Champagne 1988 aștepta într-o frapieră de cristal. Italianca mirosea amețitor a parfum, înmiresmând întreaga cameră. Părea o întâlnire galantă. Or, experiența îl învățase că în afara unor anumite târfe extrem de pasionate, creaturile care îi cădeau pe cap urmăreau ceva.

– Vreți să deschideți șampania? întrebă ea, așezându-se.

Malko se supuse, turnând în două cupe lichidul chihlimbariu și acidulat. Surâzând, Carla ridică paharul.

– Pentru anchetele noastre.

– Pentru cine lucrați?

– Pentru *Corriere de la Serra*.

Un mare cotidian milanez. Ca și când ar fi citit gândurile lui Malko, Carla Bettega preciză:

– Făceam parte din echipa ziarului, dar am plecat atunci când m-am măritat, însă soțul meu este industriaș și călătorește enorm. Uneori, doar ca să ne vedem, suntem obligați să ne întâlnim la «hub»-ul Air France de la Roissy II. El vine de la New York, eu de la Torino, și plecăm împreună imediat spre o a treia destinație. Ca să nu mă plictisesc, am redevenit reporter independent pentru fostul meu ziar.

Altfel spus, Carla Bettega, nu din tainul de la *Corriere de la Serra* trăia... Asta explica sticla de Taittinger Comtes de Champagne, nu prea populară printre reporterii de rând. Malko se uită în jur, remarcând imediat un luxos catalog al decoratorului Romeo. Observându-l, Carla Bettega surâse.

– Pentru vila noastră de pe lacul Côme. Cumpărăm toate mobilele de la Paris.

Bău șampania și spuse veselă:

– Vorbiți-mi de «comandantul» Dragan!

Prudent, Malko nu se aventură.

– Oh, spuse el, ancheta mea este foarte oficială. Facem presiuni asupra președintelui Miloșevici, ca să ne ajute să-l capturăm pe Radovan Karadzici... și pe generalul Mladici.

Băură sticla de Taittinger până la ultima picătură, apoi tânăra căscă și spuse:

– Mi-e foame. Mergem?

* * *

Un vânticel puțin mai răcoros adia pe malurile Dunării. Cărarea tăiată în malul râpos era plină de lume. Zemunul fusese întotdeauna locul favorit al belgrădenilor, pentru că

găseau un pic de răcoare în timpul sufocantelor luni de vară, din mai până în octombrie. Mai târziu, venea direct iarna. Malko n-avea chef să meargă la *Reka,* pentru a nu risca o întâlnire cu Tamara. Se decise pentru unul dintre șlepurile-restaurant, *Sent Andreja*. Legat de mal printr-o paralelă, puntea acoperită adăpostea mesele. Carla Bettega mergea înaintea lui cu eleganță, atrăgând toate privirile.

Doar patru, cinci mese erau ocupate. Se instalară pe partea fluviului, și Carla Bettega comandă imediat un «Caipirinha», Cointreau și lămâie verde zdrobită, iar Malko obișnuita lui Stolychnaya. Atmosfera era calmă, tihnită, puțin ireală pentru o țară aflată în plin război civil. Carla Bettega văzu în meniu langustine și aproape bătu din palme.

– E prima oară că vin la Belgrad după evenimente, spuse ea. Pe aici, oamenii nu par să fi suferit.

– Depinde, o corectă Malko, se pare că în timpul embargoului nu se găsea nimic.

Carla Bettega nu păru prea impresionată.

– Sârbii au comis atâtea orori, zise ea, pedeapsa a fost destul de mică.

– De ce vă interesează Dragan ? întrebă Malko, mai sunt și alții.

– Pentru că aici e privit ca un erou, spuse ea, cu vioiciune, toate ziarele scriu despre el. De altfel, e mai curând simpatic, dacă nu știi ce a făcut. Un tip de treabă...

Malko n-avea ce să răspundă. Li se aduseră langustinele, care erau delicioase. În definitiv, nu se mânca prea rău la Belgrad. Desfăcându-le, Carla Bettega insistă:

– Ar trebui să vă ocupați de cazul Dragan.

– Desigur, zise Malko fără să se dea de gol.

Țânțarii începeau să atace și o ciupiră pe Carla. Malko se întoarse atunci spre ospătar pentru a-i cere un spray. Avu impresia că-i explodează venele de atâta adrenalină. Pe pasarelă se aflau trei bărbați, îndreptându-se spre restaurant. Primul era Momcilo Kovaci, ucigașul numărul unu al lui Dragan. Silueta monstruoasă nu-l putea înșela. Ca și ceilalți, avea în

mână un sac de voiaj. Avertismentul lui Dusko Balasevici se adeverea.

Malko se uită în jur. Mai erau câteva perechi. Nimeni nu-l putea ajuta.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Carla Bettega văzându-i încordarea.

– Îndepărtați-vă, spuse Malko.

Scoase pe sub masă pistolul Zastava și îl armă. Când ridică privirea, cei trei ucigași, așezați în arc de cerc, îl priveau liniștiți. Își dădu seama că doar cu un simplu pistol putea împușca unul, dar n-avea nici o șansă împotriva celorlalți doi, care îi închideau drumul spre mal.

Capitolul X

– Ce se întâmplă? întrebă Carla Bettega cu glas pierit.

Malko n-avu timp să răspundă. Momcilo Kovaci, cel mai aproape de el, tocmai scotea un pistol mitralieră Skorpio, prevăzut cu amortizor. Încărcătorul curbat conținea treizeci și două de cartușe. Cel de-al doilea ucigaș, aflat la doi metri spre stânga, ținea în mână o armă asemănătoare. Malko îl putea împușca pe unul dintre ei, dar nu putea pe amândoi, fără să fie atins de vreo rafală. Într-o fracțiune de secundă, se hotărî.

Se ridică brusc și sări peste balustradă. În două secunde se cufundă în apa vâscoasă și rece a Dunării.

În loc să iasă la suprafață, se strădui să rămână sub apă, înotând în sensul curentului, de-a lungul șlepului, cu respirația aproape blocată. În acest mod, ar fi trebuit să se afle deasupra lui, ca să-l lovească. Or, remarcase mai înainte, că partea din față a șlepului era inaccesibilă... Ieși la suprafață, cu plămânii gata să explodeze, și simțind alături coca rece, vru să se agațe de ea, dar era prea lunecoasă. Realiză atunci că nu mai avea pistolul la centură. Fie că îi căzuse pe punte, fie că se afla pe fundul Dunării. Se cufundă în momentul în care simți șuieratul unei rafale deasupra capului. Fusese reperat și începu să înoate rapid bras, paralel cu restaurantul, în ciuda hainelor care îl deranjau. Din fericire, purta un pantalon ușor și o cămașă. Când ieși din nou la suprafață, zări la câțiva metri de el etrava vasului, și silueta enormă a lui Momcilo Kovaci. Imediat ce îl zări, sârbul îndreptă arma spre el.

O serie de licăriri, aproape fără zgomot: trăgea cu amortizor. O fracțiune de secundă de spaimă și Malko se lăsă să alunece, purtat de curent.

Clipele păreau interminabile. Gata să se sufoce, reveni la suprafață pentru a treia oară. Ucigașul dispăruse. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Malko începu să înoate în diagonală, îndepărtându-se de țărm. Adversarii săi n-aveau să renunțe. Apa era foarte rece, murdară și mâloasă. La câteva sute de metri, pe malul celălalt, lucea o luminiță, dar nu se simțea în stare să traverseze fluviul, pentru a ajunge la pădurea deasă care cobora până la mal.

Continuă să înoate mecanic. Deodată, tulburând liniștea, auzi motorul unei șalupe. De-a lungul Dunării, micile porturi adăposteau bărcile pescarilor... Cineva îl urmărea. Dacă se îndrepta spre larg, ambarcațiunea avea să-l găsească și ocupanții ei l-ar fi împușcat. Măsură distanța până la mal: cincizeci de metri... Abandonând stilul bras, începu să înoate crawl cu disperare, încercând să nu audă zumzetul motorului. Îi trebuiră câteva minute până simți în sfârșit sub picioare mâlul de la fund. Se găsea într-o zonă slab luminată, între două restaurante. Escaladă o stâncă periculoasă și ateriză de cealaltă parte, pe iarbă, în spatele mașinilor parcate în natură. Cămașa și pantalonul i se lipiseră de piele. Se opri, ciuli urechea și auzi din nou motorul, de data aceasta undeva în mijlocul fluviului. Acum putea fi liniștit.

* * *

– Vă aștept în fața hotelului, îl anunță Malko. Grăbiți-vă.

Închise și trecu mai departe, sub privirea uimită a telefonistei de la *Yugoslavia*. Intrând în hotel, explicase că alunecase în fluviu, înainte de a-i telefona lui Larry Oldcastle, care era de negăsit. Din fericire, Dusko Balasevici răspunse la numărul său personal.

Malko așteptă totuși douăzeci de minute bune până când zări anticul Oltcit românesc...

Deschizându-i portiera, Balasevici îi întinse prevăzător un prosop.

– Ar fi trebuit să rămân cu dumneavoastră! spuse el. V-am prevenit. Ce s-a întâmplat?

Malko îi povesti pe drumul de întoarcere spre Zemun. Dusko Balasevici încetini înainte de a ajunge în dreptul VW Polo roşu, şi scoase imensul pistol automat. Parcară şi continuară drumul pe jos. Nu era nici ţipenie de om. Restaurantul era la două sute de metri mai departe.

– Eraţi singur? întrebă detectivul.

– Nu, zise Malko, împreună cu o prietenă.

– Ar trebui să mai fie acolo. Să mergem să vedem.

Ajunseră la şlepul-restaurant. Recunoscându-l pe Malko, ospătarul păli. Dusko Balasevici îl întrebă ceva pe un ton sec, şi celălalt bolborosi stângaci câteva vorbe.

– N-a chemat Miliţia, explică detectivul, pentru că nimeni n-a fost rănit sau ucis. Nu se aştepta să vă revadă.

Malko privi masa unde cinaseră cu douăzeci de minute mai devreme. Fusese deja debarasată... Nici urmă de Carla Bettega. Se gândi la pistolul Zastava. Căzuse în fluviu, sau pe jos, atunci când se ridicase? Această ultimă ipoteză i se părea puţin probabilă.

– Întrebaţi-l unde este persoana cu care cinam, îi spuse lui Balasevici.

Plecase imediat, află el. Pe jos. Dar nu plătise nota...

Comerţul înainte de toate.

– Mi-am pierdut pistolul, spuse Malko. Cred că a căzut pe jos atunci când m-am ridicat. Nu cumva l-a recuperat?

Detectivul îl interpelă pe un ton sever pe ospătar, şi amândoi începură o discuţie animată. Într-un final, detectivul se întoarse spre Malko:

– Pretinde că prietena dumneavoastră a luat pistolul cu ea.

În definitiv, nu era imposibil de verificat.

– Mai pretinde că nu i-ar putea recunoaşte, adăugă Dusko Balasevici. S-a gândit la o reglare de conturi între mafioţi. Se întâmplă mereu. Dacă cheamă poliţia, sunt atacaţi.

Malko nu avea decât un gând. Ceru nota. În definitiv, nu era vina restaurantului dacă Dragan voia să-l asasineze. După ce

plăti, se întoarseră pe mal. Dusko Balasevici era încruntat, în timp ce Malko strănuta de zor. Când se apropiară de mașina Polo roșie, detectivul sugeră:

– N-ar fi rău să dăm o raită pe la Dragan, să tragem câteva rafale în „castel". Doar ca să-i arătăm că nu suntem fraieri. Dacă nu, mâine o ia de la capăt...

– N-ar duce la nimic bun, replică Malko.

Dusko Balasevici nu insistă, dar continuă imediat:

– Sper că Nada Badanjak vă va contacta din nou. Dragan o să încerce să vă prindă la strâmtoare pe dumneavoastră și pe Stefanovici. Nu trebuie să-l găsească înaintea noastră...

– Știu, recunoscu Malko, dar sunt obligat să aștept.

Se strecură în mașină și porni motorul, dârdâind în hainele ude. Se uită de mai multe ori în retrovizor, dar nu zări decât bătrânul Oltcit al lui Dusko Balasevici. Detectivul nu-l părăsi decât la intrarea hotelului *Hyatt*.

În hol, cel însărcinat cu controlul corporal, se uită surprins la Malko, văzându-l aproape alergând spre cameră... Apa caldă de la duș îl făcu să strige de fericire. După ce se uscă, telefonă la camera 324. Carla Bettega răspunse aproape imediat.

– Eu sunt, spuse Malko, îmi pare rău de acest incident.

– Dumnezeule! zise tânăra, credeam că... (Își reveni.) Am așteptat un moment, dar nu v-ați întors. Din fericire tipii ăia oribili au plecat și ei. Nu știam unde sunteți.

– În apă, explică Malko. Am înotat destul de departe.

– Dar unde sunt...

– Cred că misiunea mea nu culege aprecierile tuturor, spuse Malko, diplomat. Iugoslavia este o țară violentă.

– V-ar fi putut ucide.

– Asta aveau intenția să facă...

– Oribil, suspină ea, sunt așa de fericită că n-ați pățit nimic.

– Am putea cina din nou mâine, sugeră Malko, dacă nu vă temeți.

– Desigur! Doar n-o să încerce să ne ucidă în fiecare zi!

– Apropo, spuse Malko, aveam un pistol pe care probabil l-am scăpat atunci când m-am ridicat. Nu cumva l-ați luat?

– Un pistol? Nu, n-am văzut nimic, oricum nu l-aș fi luat, am oroare de arme.

– Nu-i nimic, conchise Malko. A fost probabil recuperat de ospătar. Odihniți-vă, vă voi suna mâine.

* * *

Larry Oldcastle îl asculta pe Malko, fumând precipitat. Era copleșit.

– Acești tipi nu au limite, conchise el. Ca la Chicago în 1930, în timpul prohibiției.

– Cel puțin la Chicago era FBI-ul, remarcă Malko. Ați transmis confesiunea lui Milomir Stefanovici?

– Desigur, FBI-ul o studiază deja.

– Dacă o mai studiază mult, terminăm și cu martorii, și cu vinovații, remarcă Malko. Milomir Stefanovici e la ananghie, iar dacă nu facem nimic, va comite cu siguranță o greșeală. Nemaivorbind că eu m-am săturat să fac pe „sitting duck"[1].

– Aveți vreo sugestie?

– Să organizăm cât mai repede exfiltrarea lui Milomir Stefanovici, fără a mai aștepta avizul FBI-ului, altfel riscăm să-l scoatem în sicriu... Dacă FBI-ul nu se declară interesat, ceea ce mi se pare puțin probabil, îi dăm drumul în natură. Din punct de vedere moral, n-ar schimba prea mult lucrurile.

Larry Oldcastle trase de mustața neagră și stufoasă.

– Cred că aveți dreptate. O acțiune imediată pune însă o problemă.

– Care?

– Îmi este imposibil să organizez o exfiltrare „oficială", folosind mijloacele *Companiei*. Trebuie să am mai întâi aprobarea Tribunalului. Dacă nu, vom fi acuzați de manipulări josnice în propriul nostru interes.

Malko fu foarte surprins.

– Vorbiți serios?

---

1) Țintă, la vânătoare (n.t.)

Americanul suspină resemnat.

– Din păcate, da. Cunoașteți administrația... În plus, nici nu am aici la Belgrad personalul necesar unei asemenea operațiuni. Sunt obligat să apelez la Navy sau la Air Force. Dacă primesc ordin oficial, de la Casa Albă sau de la Pentagon, nu comentează. Altfel, nu mișcă un pai.

– *Wait a minute*[1]*!* protestă Malko, furios. Vreți să-l duc în spate? Știți bine că sunt doar două căi de ieșire din țara asta nenorocită, în cazul în care eliminați calea aeriană: fie pe coastă, ceea ce presupune ajutor din afară, fie printr-o frontieră terestră. Or, singura care nu este blocată este cea cu Ungaria. Mai mare râsul dacă ne prind ungurii și îl dau pe Stefanovici pe mâna RFY-ului[2].

Larry Oldcastle îl calmă cu un gest delicat.

– Asta se poate aranja. Vă asigur că serviciile maghiare nu vor întreprinde nimic. Au făcut multe greșeli față de noi. Principalul e să ajungem acolo. Nu văd decât o singură soluție.

– Dusko Balasevici?

– Da.

– Știu că e curat în ochii dumneavoastră, zise Malko. E adevărat că îl urăște pe Dragan, dar face totuși parte din DB de prea mult timp, și are încă multe legături cu ei.

– Știu, recunoscu americanul, dar n-avem de ales. Cred că i-ar plăcea să devină informatorul nostru oficial, adică să semneze statul la noi în mod regulat. Ați putea să-i fluturați pe la nas această posibilitate, adăugând și suma considerabilă pe care suntem dispuși să i-o plătim.

– N-avem de-a face cu un fraier, remarcă Malko. Tipul este extrem de șmecher. Mai bine i-am promite mai mulți bani pentru organizarea exfiltrării.

Larry Oldcastle primi cu ușurare sugestia lui Malko.

– Aveți dreptate. Mai bine negociați asta.

Malko îl privi fix în ochi.

---

1) Stați puțin! (n.t.)
2) Republica Federală Iugoslavia (n.a.)

– Am, deci mână liberă? Dacă îi cer lui Balasevici să organizeze exfiltrarea lui Milomir Stefanovici, înseamnă că la un moment dat vom fi complet la mâna lui...

– Ați înțeles, observă Larry Oldcastle. Nici dumneavoastră nu sunteți fraier.

– Mulțumesc, spuse Malko, ridicându-se. Cu toate acestea, cimitirele sunt pline de oameni și mai inteligenți. Luptăm contra unui criminal înrăit, sprijinit de o bandă de ucigași, plus puterea politică și agenții unei țări totalitare. Nu-i rău pentru un singur om, al cărui unic aliat este un fost agent al serviciilor locale. Un manipulator de profesie...

Prudent, Larry Oldcastle bătu în retragere.

– OK, OK! Aveți dreptate. Mai bine așteptăm și facem totul cu forțe proprii. Cred că vom fixa data peste trei sau patru zile.

Malko oftă. Dacă cei de la Casa Albă nu erau mai rapizi decât Căștile albastre olandeze, care permiseseră masacrarea câtorva mii de musulmani la Srebrenica... N-ar fi fost pentru prima oară când o administrație ar fi blocat un proiect prin tărăgănare.

Resemnându-se să mai joace rolul de..... pentru câteva zile, își luă rămas bun. Ceva îl sâcâia. Întors la *Hyatt*, dădu telefon. În ciuda faptului că nu vorbea bine italiana, se convinse de un lucru: cei de la *Corriere de la Serra* nu pregăteau nici un reportaj despre criminalii de război sârbi, și Carla Bettega le era complet necunoscută.

Cine era în realitate și ce făcea la Belgrad?

*
* *

Cu toate că schimbase taiorul din ajun cu un pulover foarte fin, sub care sânii grei se mișcau liber, și o fustă de antilopă, Carla Bettega era în continuare la fel de sexi, cu picioarele ei lungi și puțin plinuțe. Îl primi pe Malko surâzând radios.

– Credeam că n-am să vă mai revăd!

Ca și în ajun, o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne

rozé 1986 aștepta la gheață în frapieră. Se așezară pe același divan. Malko desfăcu șampania. După ce goli cupa, spuse pe un ton egal:

– Cine sunteți, de fapt, Carla?

Tânăra îi susținu privirea fără să clipească.

– Ce vreți să spuneți?

Vocea trăda o urmă de neliniște.

– Nimeni nu vă cunoaște la *Corriere de la Serra*. Nu pregătesc nici un reportaj despre crimele de război.

Carla Bettega coborî privirea, și fără să răspundă, își mai turnă șampanie Taittinger. După ce goli cupa, înfruntă privirea lui Malko, și spuse cu vocea alterată:

– Înainte de a vă răspunde, permiteți-mi să vă arăt o casetă video, spuse ea.

Surprins, Malko o urmări ridicându-se și introducând o casetă într-un aparat video conectat la televizor. Nu era începutul benzii. Malko realiză imediat că era vorba despre un film porno. Mai mulți bărbați violau pe rând o femeie, complet nudă, care era întinsă pe o masă mare de lemn. Violatorii se învârteau în jurul ei ca niște câini în jurul unui os. Chipul ei exprima suferință și teroare. Filmul era mut.

Pe ecran apăru un nou personaj. Un bărbat înalt, în ținută de luptă, singurul îmbrăcat din tot grupul. Contemplă surâzând violul colectiv, și dispăru. După fotografiile pe care le văzuse, Malko avu impresia că era „comandantul" Dragan!

Carla Bettega se ridică și opri caseta.

– Acea femeie era sora mea, spuse ea. Spun „era" pentru că a fost ucisă după viol.

– Sora dumneavoastră!

– Da, spuse Carla. Era croată ca și mine. Locuiam la Vukovar.

– De unde aveți această casetă?

– A fost vândută la Frankfurt, în anumite magazine. „Comandantul" Dragan a filmat faptele eroice ale oamenilor lui, și a revândut casetele pe piața clandestină a filmelor porno cu scene adevărate. Sunt amatori pentru așa ceva...

– Oribil, zise Malko, tulburat.

Carla Bettega se ridică.

– Aşteptaţi, mai am ceva să vă arăt.

Schimbă caseta şi se aşeză din nou lângă el. De această dată era ceva complet diferit. O nuntă sârbească, în costume populare şi cu multă muzică. Mirele purta un costum straniu, un chipiu concav al fostei armate sârbe, o sabie şi un crucifix ortodox. Ridicol...

Malko îl recunoscu deodată pe „comandantul" Dragan, împreună cu trupeşa Imala, cântăreaţa populară de „turbo-folk"! Ceremonia era oficiată de un preot bărbos, şi invitaţii aveau mutre de ucigaşi. Camera se opri asupra mirilor, apoi doar asupra miresei. Un prim plan al unei figuri radioase. «Clac»: imaginea îngheţă. Carla Bettega oprise aparatul. Se aplecă spre Malko.

– Vedeţi colierul pe care îl poartă?

Sărea în ochi: format din trei şiraguri de perle, cu o broşă între sâni.

– Da.

– Ultima oară când am văzut acest colier, era la gâtul sorei mele Nina, la Vukovar, în iunie 1991, la nunta ei. Sora mea a fost masacrată de cetnici, şi casa a fost dărâmată. Înainte de a fi violată, i-au fost furate bijuteriile. Apoi a fost spintecată şi i s-au tăiat sânii. Nici până azi nu ştiu unde e îngropată, Dumnezeu să o ierte.

Goli maşinal cupa de Taittinger dintr-o înghiţitură, privind fix. Imaginea colierului părea o sfidare. Închise mânioasă aparatul video, şi se întoarse spre Malko.

– Este oribil ce i s-a întâmplat sorei dumneavoastră, zise el. De unde aveţi filmul căsătoriei „comandantului" Dragan?

Carla Bettega avu un rictus de amărăciune.

– M-am dus să o cumpăr dintr-un magazin al stadionului Steaua Roşie, chiar în faţa casei „comandantului" Dragan, înainte să îi iau un interviu pentru *Corriere de la Serra*. Era atât de bucuros, că mi-a oferit această casetă şi tricoul grupării lui paramilitare! Avea impresia că sunt o admiratoare, adăugă ea, şi aproape că mi-a făcut curte.

– De ce toată această comedie? Cu ce scop ați venit la Belgrad?

– Am venit să-l ucid pe „comandantul" Dragan, spuse simplu tânăra femeie, așa cum a ucis-o și el pe sora mea. Pregăteam această călătorie de mult. Am un pașaport fals, altfel nu m-ar fi lăsat să intru. Sunt o croată, o dușmancă.

Malko rămase mut. Carla Bettega pica prost pentru misiunea sa, în care condiția de bază era ca Dragan să rămână viu. Mort, nu mai făcea doi bani.

Capitolul XI

În fața tăcerii prelungite a lui Malko, Carla Bettega spuse sfidător:

– Nu mă credeți?

– Ba da, sigur, dar de ce îmi spuneți mie toate astea?

Ea surâse cu tristețe.

– M-ați silit s-o fac, descoperindu-mi falsa identitate. În realitate mă numesc Slavica Jelovaci, dar am trăit în Italia și vorbesc foarte bine italiana. Am dat cinci sute de mărci pe pașaport la Zagreb.

Malko arătă spre catalogul de decorațiuni al lui Claude Dalle, deschis la un set de scaune cu tapiserie Versace.

– Și asta face parte din acoperire?

Ea surâse.

– Nu, îmi decorez casa, dar la Zagreb.

– De ce mi-ați telefonat ieri?

– Știam că vă interesează Dragan. M-am gândit că mi-ați putea fi de ajutor în proiectul meu. Involuntar, desigur.

– De unde știați?

– De la Tamara Savici. M-am întâlnit cu ea, sub acoperirea de ziaristă și ne-am simpatizat. Mi-a dat numărul lui Nenad Kurco. De curând, după ce a băut cam mult, mi-a povestit de ultimul ei amant, un agent CIA, un bărbat plin de farmec, pe care l-a dorit imediat ce l-a văzut. Fără să precizeze, mi-a spus că ați venit aici din cauza lui Dragan. Mai mult n-a vrut să-mi spună. Or, eu știu că americanii sunt în căutarea criminalilor de război.

– Înseamnă că Tamara nu știe de ce sunteți la Belgrad?

– Nu, crede că am venit să fac o anchetă despre ticălosul ăla de Dragan.

Tăcerea se lăsă din nou. Malko nu mai știa ce să creadă. Acest război civil atroce, crease situații nebunești, de necrezut. Apucă mașinal sticla de Taittinger și puse șampanie în pahare. Brusc, realiză ceva.

– Dumneavoastră mi-ați luat pistolul, nu-i așa? spuse el.

– Da, era o ocazie neașteptată. Dacă aș fi avut eu o armă atunci când i-am luat interviul lui Dragan, l-aș fi împușcat... Acum că o am pe a dumneavoastră, nu trebuie decât să mă apropii din nou de el.

Malko o privi. Nu aducea a ucigașă...

– O să muriți degeaba, spuse el. Dragan este în permanență înconjurat de gărzi de corp.

Ea se bosumflă.

– Poate, dar nu este sigur. Am un plan. M-am apropiat de el ca să mă documentez, și am reușit. Cred că o pot face.

– Și când vreți să-l ucideți?

Falsa Carla Bettega surâse.

– Nu vă pot spune, dar cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Malko gândea cu viteza luminii. Croata risca să dea peste cap manipularea întortocheată a CIA. Trebuia să o facă cu orice chip să se răzgândească, dar nu o putea denunța totuși sârbilor. Se afla într-o situație imposibilă. Nu numai că trebuia să ajute un criminal îngrozitor ca Stefanovici, în plus trebuia să apere viața unui ticălos notoriu ca Dragan de răzbunarea îndreptățită a uneia dintre victimele sale!

– Poate că ar trebui să cinăm, și să stăm de vorbă despre aceasta, sugeră el.

– Cu plăcere. Să terminăm șampania aceasta delicioasă.

De această dată, Malko fu acela care turnă Taittinger Comtes de Champagne 1988, ridicând apoi cupa.

– Pentru proiectul dumneavoastră!

* * *

Malko urcă la el în cameră, încercând să evalueze situația. Telefonul sună. Carla Bettega îl rugase să-i acorde un moment

ca să se schimbe, urmând apoi să-i telefoneze. Ridică receptorul.

– Eu sunt, îl anunță Carla.

– Cobor imediat.

Un scurt moment de tăcere, apoi falsa Carla Bettaga spuse:

– N-are rost, nu mai sunt la hotel. Îmi pare rău, dar nu vreau să risc. Nu vom cina astă seară. Cred chiar că nu ne vom revedea. Nu vreau să vă implic în proiectul meu, pe care îl considerați nebunesc. Mie nu mi se pare așa.

– Unde sunteți?

– Undeva, spuse ea, înainte de a închide. Am plecat de la *Hyatt*. Mulțumesc pentru pistol.

Zguduit, Malko închise telefonul. Se afla în fața celei mai urâte figuri posibile. Era prins într-o dilemă îngrozitoare. Să o lase pe croată să acționeze, riscând eșecul misiunii sale, sau să o neutralizeze denunțând-o, procedeu care îi făcea silă... În plus, neștiind când avea să acționeze, nu-și putea permite să aștepte. Cu siguranță că Dragan era bine păzit, dar dacă și președinții SUA puteau fi uciși, nu se putea feri de o ucigașă hotărâtă ca pretinsa Carla Bettega.

Nu întrevedea decât o soluție.

* * *

Dusko Balasevici îl aștepta pe Malko pe terasa bistroului din vecinătatea biroului său. Îl privi pătrunzător.

– V-a contactat Nada Badanjak?

Malko îi telefonase cu zece minute mai devreme, solicitându-i o întrevedere urgentă.

– Nu, spuse Malko. Puteți localiza pe cineva aflat într-un hotel din Belgrad, dacă vă dau numele?

Detectivului îi sclipiră ochii.

– Stefanovici?

– Nu, o femeie, cea care cina cu mine. Mi-a furat pistolul.

Detectivul surâse.

– Nu e grav, mergem să cumpărăm altul, tot de acolo...

– Știu, spuse Malko, dar vreau să o găsesc din alt motiv.

– V-a furat banii?

În Iugoslavia, lucrurile erau foarte simple. Lui Malko îi veni să râdă, dar n-avea chef de glumă.

– Nu, zise el, vrea să-l ucidă pe Dragan cu acel pistol.

Dusko Balasevici ascultă povestirea lui Malko fără o tresărire. Ar fi fost un foarte bun jucător de pocher.

– Vom încerca să o găsim, spuse el. La noi se înregistrează numerele pașapoartelor străinilor. Mai am încă prieteni la Miliție, dar poate dura două sau trei zile. Să mergem să căutăm un alt pistol pentru dumneavoastră. Nu e prudent să fiți cu mâna goală.

Se întoarseră la armurier. Malko luă o armă identică, un CZ 89, și se simți ușurat, chiar dacă mijloacele folosite împotriva lui cereau ceva de calibru mai greu. Chris și Milton ar fi fost foarte potriviți la Belgrad, cu echipamentul lor demn de un mic port-avion...

Ieșind din armurărie, Balasevici îi spuse:

– Mă duc imediat la Miliție, dar căutați-o pe Nada Badanjak. Dragan are mâna foarte lungă, și va afla până la urmă unde se ascunde Milomir. Și atunci... Nu mai putem găsi altul gata să depună mărturie.

– Am să fac tot posibilul, promise Malko.

* * *

Întinsă pe pat și îmbrăcată doar cu un slip și un sutien, Slavica Jelovaci, lupta cu căldura lipicioasă de peste 38 de grade, plimbându-și de-a lungul corpului un ventilator cumpărat din piața turcească. Din nefericire, răscolea doar aerul fierbinte, și transpirația țâșnea prin toți porii... Epuizată, puse aparatul pe masă și închise ochii.

După ce fugise de la *Hyatt*, shimbase taxiul de două ori până la acest mic hotel de pe strada Dragoslav Jovanovici, *Splendid*, foarte puțin luxos. Ca să-și mai schimbe ideile,

scoase din poşetă Zastava CZ 89 culeasă de pe podeaua şlepului-restaurant. Deschise încărcătorul, scoţând cartuşul de pe ţeavă, şi începu să se joace liniştită cu pistolul...

Era fascinată de oţelul negru, şi îl mângâia ca pe un bărbat... Apoi luă cartuşele şi le încălzi între degete. Puterea de a ucide era ameţitoare. Luă pistolul cu ambele mâini şi ochi spre perete, cu braţul întins. Închise ochii, imaginându-şi figura veselă a «comandantului» Dragan. Visa la clipa când, la vederea armei, i-ar fi citit frica din ochi, panica viscerală în faţa morţii. Ceva ce cunoştea bine, pentru că o trăise în Croaţia...

Apoi, viziunea se înceţoşa, pentru că ştia că avea puţine şanse să scape cu viaţă. Cei din jurul lui Dragan erau obişnuiţi să acţioneze fără a sta pe gânduri. Aveau să o ucidă pe loc, dintr-un reflex de răzbunare a şefului lor... Nu reuşea însă să-şi «imagineze» şocul produs de proiectilele care pătrundeau în carne. Ştia doar că totul se va petrece foarte repede, fără să aibă timp să simtă durerea sau să-i fie frică.

Oricum, nu avea de ales. Era o promisiune pe care şi-o făcuse la cucerirea Vukovarului. Genul de promisiune de care nu te dezleagă nimeni. De cinci ani nu trăia decât pentru asta, fără să rişte nimic.

Luă cartuşele şi le puse în încărcător, apoi puse totul în poşetă. Trebuia să doarmă. În ciuda ferestrei larg deschise, atmosfera era sufocantă. Răzbunarea se apropia. O singură informaţie n-o dezvăluise agentului CIA. În timp ce pălăvrăgea cu gărzile lui Dragan, unul dintre ei îi povestise ce om simplu era şeful lor. O dată pe săptămână se ducea personal într-un magazin din centrul Belgradului, de unde cumpăra mezeluri şi brânzeturi italiene. Totdeauna dimineaţa, şi nu avea decât o gardă de corp. Plecând de la acest fapt, ea imaginase un plan pentru a se apropia de el, fără a-i stârni suspiciunea.

* * *

Răcoarea din biroul lui Larry Oldcastle era delicioasă, după sauna Belgradului. Şeful Centralei CIA îl ascultase pe Malko,

fumând o Gauloise blonde. Părea ca scos din cutie. Noutățile îl mai înmuiară puțin.

– N-avem de ales, conchise el. Dacă această femeie îl împușcă pe Dragan, am dat-o în bară. Trebuie să accelerăm exfiltrarea lui Milomir Stefanovici. Cu atât mai rău, adresați-vă lui Dusko Balasevici. Duceți-vă la el neîntârziat, și rugați-vă să o găsim și să o neutralizăm.

– Mă duc, spuse Malko. Cred că e la birou.

– Ticălosul de Karadzici a refuzat să demisioneze, adăugă americanul. Ne trebuie ceva să-l urnim pe Miloșevici, și doar cu dosarul lui Dragan putem. Dacă nu, riscăm să sabotăm alegerile din Bosnia, iar Casa Albă își va pierde prestigiul.

Malko nu-l mai asculta, surâzându-i Priscillei Clearwater care își făcea vânt cu *Herald Tribune*, prăbușită peste calculator. Malko îi adresă un surâs distrugător și inocent în același timp.

– Îngrozitoare căldura, nu?

Ea îl privi chiorâș, arătând spre vechiul aparat de climatizare.

– Astea sunt probabil de pe vremea războiului de Secesiune. Nu suflă decât aer cald.

– La *Hyatt* am o climatizare minunată, spuse Malko, nepăsător. Ar trebui să veniți să vă odihniți puțin.

– Ticălosule! spuse ea, printre dinți.

Nu părea prea convinsă de ce spunea, și Malko își zise că poate n-avea să-și petreacă seara singur.

* * *

Cu un braț sprijinit de spătarul scaunului vecin, atitudinea lui obișnuită, Dusko Balasevici îl asculta pe Malko, micșorând ochii datorită atenției maxime. Nu schițase nici un gest atunci când acesta îl anunțase că fusese contactat de Milomir Stefanovici, și că îi încredința lui exfiltrarea acestuia. Bău puțin din cafea și întrebă:

– De ce ați venit la mine? Faceți parte dintr-una dintre cele

mai puternice organizații din lume. Aveți bani și mijloace nelimitate. Eu nu sunt decât un fost polițist, un detectiv mărunt care trage mâța de coadă, și un veteran al unui serviciu care aparține adversarilor dumneavoastră.

Se bucura vizibil de această răsturnare de situație, și se pregătea să ridice miza.

– Lumea s-a schimbat, spuse Malko, suntem aliați și CIA face deseori apel la colaboratorii locali. Suntem convinși că știți mai bine capcanele acestei țări.

Netulburat, detectivul dădu din cap.

– Mulțumesc, sunt flatat. Voi face tot ce pot ca să merit încrederea dumneavoastră. M-am informat, Dragan este nebun de spaimă. I-a ocărât pe tipii care vă urmăreau să vă ucidă și le-a dat ordin să înceapă din nou căutarea. Nicăieri în Belgrad nu sunteți în siguranță. Cred că a înțeles scopul manevrei, altfel nu și-ar fi făcut atâta sânge rău. Dacă ar fi fost sigur că Miloșevici îi asigură protecția, chiar căutat de Tribunalul internațional, și-ar fi continuat afacerile. A înțeles însă, că Miloșevici trebuie să dea ceva și americanilor, și că între Karadzici și el, n-ar ezita... Vor fi scoase la lumină vechile lui dosare și va fi pus la stâlpul infamiei.

– Trebuie, deci, să ne mișcăm repede, conchise Malko. Vreți sau nu vreți?

– O sută de mii de mărci germane.

– De acord, zise Malko. Le veți primi împreună cu cele patru sute de mii rămase, în ziua în care Milomir Stefanovici va fi viu, de partea cealaltă a frontierei...

– De acord. Așa am să-mi pot cumpăra un ceas ca al dumneavoastră, adăugă el surâzând cu invidie, arătând spre ceasul Breitling cronomat al lui Malko.

– Ce plan aveți? Nu e mai bine să plecăm pe marea Adriatică?

Balasevici reflectă câteva clipe.

– Nu, zise el. Singura regiune unde putem găsi o barcă cu motor care să ne ducă în Italia sau în Croația, este lângă Kotor, în Muntenegru. Am fi obligați să facem două sau trei zile. Acolo

nu sunt străini. DB-ul are agenți peste tot și mulți dintre oamenii lui Dragan sunt din acea regiune. În plus, Dragan are rețele de contrabandiști spre Italia, aceia care au bărcile...

– Și prin Macedonia?

Nu aveau prea multe posibilități... Toată frontiera vestică era o zonă de război extrem de supravegheată. Malko își imagină curba sinuoasă a Dunării, șerpuind din Ungaria spre România. Poate asta era soluția.

– Dar cu o barcă rapidă?

Balasevici clătină din cap, descurajat dinainte.

– Ar trebui un submarin. Este calea cea mai supravegheată. Nu, n-avem decât o soluție, prin Ungaria.

Desfăcu o hartă și puse degetul în apropierea frontierei cu Ungaria.

– Trebuie să trecem prin regiunea Subotica, prin Voivodina. Acolo cunosc călăuze care exfiltrau în Ungaria toți tinerii care nu voiau să plece la război. Sunt în combinație cu grănicerii sârbi și unguri. Trec peste graniță oameni și la întoarcere aduc mărfuri. Nu pun întrebări, numai că trebuie să mă duc personal acolo și să vorbesc cu o călăuză pe care o cunosc.

– Știe cine sunteți?

Detectivul surâse răutăcios.

– Sigur că nu, dar anul trecut am avut «clienți» care doreau să-și scape fiii de rafalele Miliției. Atunci, m-am ocupat de problemă. Cât despre unguri...

– Nu vă faceți griji pentru unguri, spuse scurt Malko. Mai avem și noi niște mijloace. Vom fi așteptați de cealaltă parte. Malko examină harta. Subotica era aproape la jumătatea distanței între Belgrad și Budapesta. În mod normal, E 75, drumul între Subotica și Szeged, primul oraș maghiar, se întindea de-a lungul frontierei pe patruzeci de kilometri. Balasevici puse degetul într-un anume punct.

– Vom trece prin această zonă. De-a lungul Tisei nu e decât vegetație și câteva poteci folosite de pescari. Supravegherea e minimă, și nu există nici un risc. Dăm călăuzei, jumătate din bani înainte, și jumătate după ce ajungem de cealaltă parte a frontierei.

– Cât durează drumul de la Belgrad?

– Cam trei ore, dar îl vom face pe etape. Trecerea frontierei se face în amurg, ceea ce ne-ar obliga să petrecem noaptea la Subotica. Am putea fi reperaţi, pentru că nu sunt prea multe hoteluri. Vom face popas la jumătatea drumului, într-un loc pe care îl cunosc, şi unde vom fi la adăpost. Un vechi castel transformat în hotel, între Becej şi Milesevo. Nimeni nu ne va căuta. Acolo nu sunt decât mafioţi de la Belgrad care îl folosesc drept loc de întâlniri galante, pentru că este elegant şi discret. N-avem nevoie de rezervări, sunt mereu locuri libere.

Malko îşi îndreptă spatele, simţind cum i se lipeşte cămaşa de piele din cauza transpiraţiei. Căldura era inumană, împiedicându-l să gândească. Dusko Balasevici părea că nu suferă. Împături grijuliu harta.

– Plec astăzi la Subotica. Voi lua legătura cu dumneavoastră mâine seară la hotel.

– Şi Carla Bettega?

– N-avem încă nici un răspuns. I-am dat două sute de mărci unui prieten care se ocupă cu fişele de la hoteluri, ca să o găsească. I-am povestit că e vorba de un divorţ, un soţ care vrea să-şi găsească nevasta. Totdeauna apelez la el pentru servicii de acest gen.

– Să sperăm că dă de ea repede, oftă Malko. Pentru moment, e liberă şi înarmată.

Balasevici nu părea neliniştit.

– Dragan e precaut, are întotdeauna patru sau cinci tipi în jurul lui. Va fi omorâtă înainte să scoată arma.

* * *

Slavica Jelovaci se privea în oglindă. Se machiase cu îngrijire, accentuând gura mare şi subliniind ochii cu rimel. Părul negru strâns în coadă îi cădea până la jumătatea spatelui.

Îşi aranjă tricoul oferit de Dragan. Pe piept avea imprimată emblema grupului său paramilitar, un cap de tigru cu beretă

neagră purtând inscripția *I am a serbian*. Jeansul strâmt, galben canar, se mula agresiv pe fese, iar talia îi era strânsă într-o curea lată. Era aidoma unui fan care se silește să arate bine pentru idolul său. Liniștită, scoase Zastava CZ 89 din poșetă, verificând-o pentru ultima oară, și ieși din cameră.

Era joi dimineața, ziua în care criminalul de război se ducea la cumpărături. Era suficient să aștepte pe terasa cafenelei din fața hotelului *Moskva*, și să se apropie surâzând, în ultimul moment. Slavica Jelovaci parcă auzea deja zgomotul minunat al împușcăturilor care aveau să-l trimită pe «comandantul» Dragan într-o lume mai bună.

Coborî scara îngustă și jegoasă, ferindu-se să se atingă de pereți, și fu întâmpinată cu un surâs admirativ de funcționarul de la recepție, un amărât de albanez din Kosovo, care își întreținea toată familia, și căruia îi dăduse câțiva dinari pentru servicii mărunte. Ea îi întinse cheia.

– *Dobar dan*, Ahmed, spuse ea.

– *Dobar dan gospodja*[1], zise el.

O privea într-un mod straniu. Se aplecă spre ea și îi șopti:

– Mi se pare că vă supraveghează poliția.

Un val de adrenalină inundă arterele lui Slavica Jelovaci.

– Poliția? De ce?

– Azi dimineață a venit un tip să vă caute, zise el, și i-am spus că nu sunteți aici. Semăna a copoi. Nu le prea plac ziariștii.

Pulsul tinerei se acceleră. Se uită în jur.

– Mai e vreo ieșire?

– Nu, numai aceea, dar puteți urca înapoi în cameră. Doar n-o să aștepte toată ziua.

Slavica Jelovaci zâmbi sfidător. Nu putea aștepta. Dragan nu mergea la cumpărături decât o dată pe săptămână.

– Nu face nimic! spuse ea. Mulțumesc.

Ieși din hotel, cu mâna în poșetă și degetele strânse pe patul pistolului Zastava, și cu ochii ascunși de ochelarii negri. Îi

---

1) Bună ziua doamnă (n. t.)

văzu imediat. Erau doi tineri în cămăşi, prost îmbrăcaţi, cu mustăcioare subţiri şi cu mutre de poliţişti. Sprijiniţi de o străveche Lada 1200, supravegheau hotelul, fără să se ascundă. Dacă mai avea dubii, acestea se risipiră definitiv.

Cel mai în vârstă se apropie de ea surâzând.

– *Gospodja* Bettega?

– Da.

– Fac parte din MUP, şi am vrea să vă punem câteva întrebări... Vreţi să ne urmaţi?

Surâdea, sigur pe el, admirând totuşi femeia superbă. Slavica îi zâmbi şi ea.

– Desigur!

Cu o mişcare naturală, făcu un pas înainte, scoţând în acelaşi timp mâna din poşetă. Avu vreme să vadă cum poliţistul ezită, şi apoi o detunătură o asurzi. Din şoc, poliţistul fu aruncat spre spate, căzând peste maşină şi apoi prăbuşindu-se pe trotuar, cu o pată mare de sânge în dreptul pieptului.

Cu inima gata să-i spargă pieptul, Slavica se răsuci, vizându-l pe celălalt poliţist care se chircea, şi trase două focuri în direcţia lui. Bărbatul dispăru ca o ţintă de bâlci îndărătul maşinii. Încremenit, albanezul stătea în prag! Ea trecu cu paşi mari prin faţa lui, coti la stânga spre piaţa Nikole Pasica şi se pierdu în mulţime. De abia după două sute de metri îi dispăru senzaţia de sufocare.

Intră într-un hol, prefăcându-se că cercetează lista societăţilor. Creierul nu o mai asculta. Nu se putea duce la întâlnire în asemenea stare. Se îmbrăcase în aşa fel ca să-l seducă pe Dragan, dar lucrurile se întorseseră împotriva ei. Cu tricoul şi cu şortul galben canar, ar fi fost reperată de la o poştă... Nu ştia dacă poliţiştii muriseră, dar albanezul avea să-i dea semnalmentele. În câteva minute, Miliţia şi MUP aveau să fie pe urmele ei. Agenţii lor mişunau prin centru. Trebuia să se ascundă.

Pe măsură ce trecea în revistă diferitele posibilităţi pe care le avea, o cuprindea un val de furie. Numai o singură persoană putuse să o denunţe: agentul CIA! Pentru că nu putea îndeplini

misiunea cu care venise la Belgrad, avea să se răzbune pe el. Oricum era urmărită și orele ei de libertate la Belgrad erau numărate. Trebuia să le folosească așa cum se cuvenea...

Ieși puțin mai calmă și mai hotărâtă ca niciodată, așteptându-se ca din clipă în clipă să audă mașina poliției. Intră într-un magazin de îmbrăcăminte de pe bulevardul Terazijé. Cumpără un tricou alb și un pantalon albastru, pe care le îmbrăcă imediat. Puse hainele vechi într-o sacoșă și făcu câțiva pași. O sută de metri mai încolo, zări intrarea unui cinematograf unde rula *Lepa Sela, Lepo Gore*, un film de război apărut de curând. Casierița nu-i aruncă nici o privire. Sala aproape goală nu avea climatizare, dar Slavica se simți bine acolo.

Sau mai degrabă nu atât de rău... În primele minute, în starea în care era, un amestec de furie și de disperare, nu dădu atenție filmului. Sigur că ar fi putut încerca să-și ducă planul la îndeplinire, pândindu-l pe «comandantul» Dragan, dar dacă poliția știa de existența ei, erau mari șanse ca Dragan să fie și el la curent. În plus, Belgradul mișuna de polițiști în căutarea sa. Trebuia să mai lase să treacă câteva ore.

Aștepta seara pentru a se răzbuna pe agentul CIA, care o trădase.

Pentru că nu putea să-l ucidă pe «comandantul» Dragan, avea să-l elimine pe el.

Capitolul XII

La trecerea ei prin hol, Priscilla Clearwater făcea să se oprească orice conversație. Clienții de la *Hyatt* nu văzuseră niciodată o negresă, și cu atât mai mult o făptură de acest soi. Mersul semeț, sânii ca niște obuze, crupa nemaivăzută și picioarele de gazelă. Traversa holul, trufașă ca o prințesă, escortată de Malko.

Acesta era încântat!

Era muncit de gânduri negre, atunci când ea îi telefonase spunându-i că îl așteaptă în salonul de ceai. Nu se gândea că ea avea să accepte invitația făcută de dimineață, după schimbarea de atitudine pe care o avusese. Nu avea altceva de făcut decât să se roage, în timp ce Dusko Balasevici nu mai apărea și exfiltrarea lui Stefanovici nu fusese organizată. Găsise în cameră, strecurată pe sub ușă, o invitație la un cocteil organizat de Radio B.92. Pe verso era un singur cuvânt scris cu pixul: Nada. Era pentru poimâine. O modalitate de a da un nou curs afacerii. Se ruga ca Stefanovici să nu fie găsit mai întâi de „comandantul" Dragan. Cât despre el, se simțea la fel de amenințat. Ucigașii lui Dragan, n-aveau să se mulțumească doar cu prima tentativă... Cu toate acestea, nu putea sta liniștit în cameră.

Când se întâlni cu Priscilla, aceasta îl salută din vârful buzelor, ca pe un străin, stând cu picioarele încrucișate într-un mod simbolic. Au fost necesare trei „Original Margarita" cu mult mai mult Cointreau și tequila decât lămâie verde, pentru ca negresa să se dezghețe. Acum se deschidea ca un fruct copt. Propunerea lui Malko de a cina pe un șlep-restaurant, *Dialog,*

reușise să o facă să redevină ea însăși. Era o târfă extraordinară.

Când se apropiară de scările care duceau la holul inferior, Malko se crispă în sinea lui, cu ochii pe ușa turnantă. Tocmai intrase o femeie care își croia drum spre el, ocolind-o pe matroana cu detectorul de metale. Îmbrăcată cu un tricou, pantaloni de pânză și bascheți, nu semăna deloc cu femeia elegantă cu care cinase, abstracție făcând doar machiajul bătător la ochi.

Se îndrepta spre el, cu trăsăturile crispate și privirea rea, ținând mâna dreaptă în sacoșa de pânză agățată de umăr.

Malko se opri, simțind cum i se accelerează pulsul. Slavica Jelovaci nu părea mânată de cele mai bune intenții. Ce se întâmplase? Presimțea un mare necaz...

Priscilla Clearwater văzuse și ea manevrele nou-venitei și se opri brusc.

– *Son of a bitch* [1]*!* spuse ea furioasă și în același timp nesigură, dai întâlnire la *două* femei deodată!

Se îndrepta deja spre ieșire, când Malko o prinse zdravăn de mână.

– *Hold it* [2]*!* Nu e chiar așa...

Slavica Jelovaci se postase în fața lui. Fără să scoată mâna din sacoșă, ea spuse pe un ton scăzut și reținut:

– Veniți cu mine.

– Unde?

– Afară.

– Ce s-a întâmplat?

Văzu o lucire de ură în ochii ei negri de croată. Cu vocea vibrând de furie, ea îl apostrofă:

– Mai aveți tupeul să mă întrebați! Urmați-mă sau vă ucid aici. Acum! Am împușcat deja doi polițiști, nu mai am nimic de pierdut.

Malko dădu drumul mâinii Priscillei, care pricepuse tot.

---

1) Ticălosule! (n.t.)
2) Stai puțin (n.t.)

– Întorceți-vă în salonul de ceai, spuse el. O să vin și eu.

– M-ar mira! spuse încet Slavica Jelovaci.

Cu o mișcare rapidă strecură mâna sub sacoul lui Malko, găsi pistolul Zastava pus la brâu și îl smulse aruncându-l în sacoșă. Cu un gest scurt din cap, îi indică ieșirea.

– *Hajde!*

Malko nu opuse rezistență. În starea în care era, Slavica era capabilă să îl împuște pe loc. Trebuia să câștige timp. Părăsiră holul unul în spatele celuilalt. Malko încetini pentru a se apropia de croată. Imediat simți țeava pistolului înfigându-i-se în șale și auzi „clic"-ul piedicii trase.

– M-ați împiedicat să-l ucid pe Dragan, și veți plăti dumneavoastră în locul lui! zise Slavica cu o voce înfundată.

Se aflau pe planul înclinat care ducea la hotel, acolo unde se parcau mașinile. În jur, nici țipenie de om. Malko se întoarse brusc. Se ucide mult mai greu din față, exceptând asasinii versați, ceea ce nu era cazul lui Slavica Jelovaci. Aceasta făcu un salt înapoi și întinse brațul!

– Na, ticălosule!

Cât ridică brațul, Malko avu o fracțiune de secundă ca să se deplaseze câțiva centimetri. Simți o arsură deasupra urechii drepte, întinse brațul înainte, apucă țeava încă fierbinte cu ambele mâini și împinse. Un truc vechi învățat cândva la antrenamentele de la Fort Mead. Chiulasa se deschise, ejectând un cartuș. Nu mai era nici unul pe țeavă.

Malko răsuci arma. Slavica Jelovaci scoase un strigăt de durere și îi dădu drumul. Păstrând pistolul în mână, făcu doi pași, îi cuprinse talia și o lipi de balustrada exterioară.

Cei doi funcționari de la *Hyatt* care se repeziseră afară, alertați de împușcătură, nu văzură decât o pereche de îndrăgostiți. Fără să insiste, se întoarseră în hol. Din fericire, deoarece Slavica Jelovaci se zbătea cu furie, lovindu-l pe Malko cu pumnul și cu piciorul. Îi puse mâna la gură.

– Gata cu nebunia. N-am făcut nimic împotriva dumneavoastră. Veniți.

O târî literalmente spre Polo, o sili să urce, după ce îi

smulse sacoșa și se așeză alături. Ea tremura încă de furie, și pe față avea o dâră lungă de rimel.

– Am să vă prind! mormăi ea.

– Calmați-vă! zise Malko. Ce s-a întâmplat?

Crezu că avea să explodeze.

– Nu dumneavoastră mi-ați trimis cei doi copoi la hotel, azi dimineață?

– La ce hotel? Nu mai știu nimic de dumneavoastră de trei zile, de când ați fugit de aici.

– *Dabogda crko'!* (Se bâlbâia). *Dumneavoastră* ați fost! Dar s-a aranjat, i-am împușcat. Ar fi trebuit să vă trag un glonț în spate, adineauri. Un ticălos ca dumneavoastră, un animal scârbos care trebuie strivit. Trebuie...

Nu-și mai găsea cuvintele, sufocându-se de furie. Malko îngheță. O singură persoană ar fi putut trimite polițiștii la Slavica Jelovaci: Dusko Balasevici. Acesta mințise, pretinzând că nu dăduse de ea...

Polițiștii care se prezentaseră la hotelul croatei nu ar fi acționat fără ordin... Ramificațiile acestei trădări îi dădeau amețeli lui Malko. În cazul în care Balasevici era de *cealaltă* parte, planul de exfiltrare se ducea de râpă.

După atâta zbierat, Slavica Jelovaci amuțise. Malko o prinse în momentul în care încerca să iasă din mașină, și o forță să se așeze.

– Adevărat, recunoscu el, probabil din cauza mea ați fost găsită de polițiști.

– Aha, deci recunoașteți! spuse ea triumfător.

– Nu recunosc nimic, răspunse Malko. Am fost manipulat. Voiam să vă regăsesc, nu să pun să fiți arestată.

Îi explică fără să omită nimic, dar ea nu se calmă.

– Prezentați-mi-l pe acest Balasevici! zise ea. Să-mi confirme el, altfel nu vă cred!

Malko o privi plin de compasiune.

---

1) Dar-ar Dumnezeu să crăpi! (n.a.)

– Ați înnebunit! Dacă bănuielile mele sunt fondate, lucrează *pentru* Dragan și pentru DB.

– Bine. Atunci dați-mi pistolul și lăsați-mă să-l ucid pe Dragan.

– Nu, zise Malko, am motive imperioase să-l păstrez în viață, cel puțin pentru moment. Motive pe care nu vi le pot împărtăși...

– Ce înseamnă «pentru moment»?

– O săptămână sau două.

După aceea, dacă manipularea reușea, Dragan nu mai era util viu. Din potrivă...

Încă neîncrezătoare, Slavica Jelovaci îl privi lung, și întinse mâna.

– *Dobro*. Dați-mi pistolul.

Malko surâse.

– Nu, spuse el, amabil, nu ne putem juca cu focul și, în plus, nu este problema prioritară. Ce intenționați să faceți după ce m-ați fi ucis?

– Nu știu, mărturisi ea.

Vocea nu-i mai era atât de hotărâtă și părea prăbușită psihic. Trebuia pusă cu orice preț la adăpost de poliție, chiar dacă soarta ei nu-l privea în mod direct. Îi veni deodată o idee. Nu prea ușor de pus în aplicare, dar era o soluție, cel puțin provizorie.

– Dacă rămâneți la Belgrad, zise el, poliția vă va găsi foarte repede. Are spioni peste tot. Trebuie să vă ascundeți câteva zile.

– La *Hyatt?*

– Sigur că nu, dar am o idee. Așteptați în mașină și nu faceți prostia să fugiți, doar dacă nu vreți să petreceți câteva zeci de ani într-o închisoare sârbă. Asta în cel mai bun caz.

Coborî, după ce pusese cele două Zastava la centură, unul în față, altul în spate. Se întoarse de două ori: ghemuită pe banchetă, Slavica Jelovaci nu mișca. În schimb, Priscilla Clearwater clocotea de furie, în fața unui pahar de Defender „Very Classic Pale" cu gheață puțină. Îi spuse pe un ton scăzut:

– *You son of a bitch! Fucking bastard! You give one fucking date at two differents girls! You're a fucking chauvinist pig. I should have known!*[1]

Pentru o secretară de diplomat, vorbea mai urât ca un golan din Harlem... Era dezlănțuită.

– *Stop that crap!*[2] replică Malko pe un ton scăzut, adoptându-i limbajul. N-aveți dreptate. Aș vrea să vă pun o întrebare. Locuiți singură?

– Da.

– Am putea merge la dumneavoastră toți trei?

Crezu că negresa avea să-i scoată ochii. Îi aruncă o privire îngrozită.

– *Pervert! You want to fuck both of us! Monster!*[3]

Malko o forță să se așeze din nou, începând să-i șoptească la ureche explicații liniștitoare. Ospătarul aduse un al doilea Defender, pe care ea îl bău dintr-o înghițitură, ca într-un saloon, punând cu zgomot paharul pe masă. Își ieșise din fire. Îi trebuiră lui Malko aproape douăzeci de minute de explicații pentru a o liniști.

– O faceți pentru *Companie,* conchise el. Această femeie este urmărită de Serviciile sârbe, și nu trebuie cu orice preț să cadă în mâinile lor.

– OK, zise ea, dacă domnul Oldcastle îmi dă ordin, am să mă supun.

– Nici o problemă. Mergem la rezidența sa de la Dedinjé.

Semnă nota și o conduse pe americană afară. Înainte de a ajunge la mașină, ea se opri brusc.

– Nu putem merge la domnul Oldcastle.

– De ce?

– Nu vreau să spună că aveam întâlnire. N-am ce face, trebuie să am încredere în dumneavoastră...

– Puteți avea, o asigură Malko, o să vă confirme mâine la birou.

Slavica Jelovaci nu se mișcase. Înainte de a explica planul,

---

1) Nemernicule! Dați o afurisită de întâlnire la două fete o dată! Sunteți un porc rasist și nenorocit! Ar fi trebuit să-mi închipui! (n.a.)
2) Încetați cu prostiile! (n.a.)
3) Perversule! Vrei să te culci cu amândouă! Monstrule! (n.a.)

Malko făcu prezentările. Cele două evitau să se privească, înțepenite într-o neîncredere reciprocă. Malko se grăbea să ajungă la apartamentul Priscillei Clearwater. Era un risc enorm să circule cu Slavica Jelovaci în mașina lui. Cel mai neînsemnat baraj al Miliției, și totul se putea termina cu o catastrofă.

Din fericire, traseul nu pusese probleme. Priscilla Clearwater locuia pe strada Marta Bojica, o străduță liniștită lângă poșta centrală. Nu se destinse decât după ce intră în clădire. Apartamentul era format dintr-o cameră și un living, lipsite de orice farmec. Pe pereți erau postere cu Magic Johnson și Jack Nicholson și o superbă fotografie nud a Priscillei, într-o atitudine languroasă... Slavica Jelovaci îi aruncă o privire plină de dezgust și se trânti într-un fotoliu.

– Mi-e sete!

Negresa îi aduse o sticlă cu apă minerală, pe care o bău aproape în întregime. Malko inspecta apartamentul. Nu era decât *un* pat, și nimic altceva care să semene cu o canapea.

– Priscilla, spuse el, ar fi mai bine să vă întoarceți cu mine la *Hyatt*, cel puțin astă seară...

Americana tresări.

– Nu vreau... Vreau să dorm acasă la mine.

Slavica Jelovaci luă și ea foc.

– Iar eu nu vreau să dorm în același pat cu această...

Se opri brusc. Malko simțea că vor fi probleme și se hazardă să aplaneze conflictul schimbând subiectul:

– Aveți ceva de mâncare aici? o întrebă pe Priscilla.

– Nu.

Altă problemă. Malko încercă să rememoreze planul cartierului. Era riscant să iasă cu Slavica Jelovaci, dar nu putea transforma apartamentul în pluta Meduzei[1]... Se gândi la *Madera*. Era cam la o sută de metri, și puteau merge pe jos.

---

1) Se referă la naufragiul vasului omonim, la 2 iulie 1816, la 40 de leghe (aprox. 222,2 km) de coasta vestică a Africii. După douăsprezece zile de agonie, pluta pe care se refugiaseră cei 149 de naufragiați a fost găsită de bricul Argus, cu doar 15 muribunzi la bord, ceilalți fiind fie înecați, fie mâncați de supraviețuitori (n.t.)

*
* *

Slavica Jelovaci devorase frigăruia, o specialitate belgrădeană, în timp ce Priscilla Clearwater de abia se atinsese de ea. Terasa de la *Madera* era destul de animată, și nimeni nu le dăduse atenție. Serviciul de o încetineală îngrozitoare îi permise lui Malko să reflecteze, fără să găsească o soluție cu adevărat satisfăcătoare. Cele două femei se priveau mai puțin ostil, datorită vinului roșu de Muntenegru, cu o tărie de 14 grade. Încercând să destindă atmosfera, Malko îi ceru chelnerului să aducă și coniac. Acesta reveni cu o sticlă de Gaston de Lagrange XO, vândută la prețul aurului. Coniacul franțuzesc era la modă în țările estice. Malko așteptă ca cele două să-și termine paharele, și spuse pe un ton inocent:

– Ar trebui să mergem la culcare.

Răspunsul fu o tăcere de moarte, apoi Slavica Jelovaci, mai destinsă din cauza alcoolului, propuse:

– Pentru o noapte, aș putea dormi și în fotoliu.

Problema era că nu era vorba doar de o noapte...

Încruntată, Priscilla Clearwater nu părea convinsă de soluția cu fotoliul. Malko trecu din nou la atac:

– Priscilla, mi-ați spus că nu puteți dormi pentru că nu aveți climatizare în apartament. Ați dormi mult mai bine la *Hyatt.*

– Nu cu dumneavoastră! spuse ea, sec. Primesc multe telefoane noaptea, cu decalajul orar, și trebuie să fiu acasă.

– Pot merge eu la *Hyatt,* propuse Slavica Jelovaci.

De data aceasta Malko se înfurie:

– Terminați cu prostiile! spuse el pe un ton scăzut. Aveți chef să vă trezească poliția? Nu puteți merge decât într-un *singur* loc: la Priscilla.

Se lăsă din nou tăcerea. El profită și plăti nota. Cele două femei se uitau cu dușmănie una la alta. Slavica Jelovaci bolborosi:

– Nu mai pot, trebuie să dorm.

– Să mergem la Priscilla.

Drumul nu fu îndeajuns de lung pentru a găsi o soluție. Inumană, căldura persista... Ajunseră în micul apartament, unde nici măcar ferestrele deschise, nu reușeau să facă temperatura mai suportabilă. Suspinând, Slavica Jelovaci se întreptă spre cameră și se întinse pe pat.

Peste treizeci de secunde, dormea... Se vedea după lipsa de rezistență și după respirație. Lungită pe burtă, nu auzi nici măcar clopotele bisericii bătând miezul nopții. Malko se sufoca de căldură și de furie. O apostrofă pe Priscilla pe un ton scăzut:

– La *Hyatt* ați fost de acord să o găzduiți. E o problemă de viață și de moarte, nu un joc.

Bosumflată, ea plecă privirea.

– Adevărat, dar nu mă gândisem. Nu pot dormi la *Hyatt*. Logodnicul meu mă va suna în această noapte, ca să-mi comunice dacă ia cursa Air France New York-Paris de poimâine, cu corespondența pentru Belgrad la sosire. Stă doar două ore la Roissy, și trebuie să fiu acolo. În plus, mi-e silă să dorm cu ea.

– Atunci rămân și eu, sugeră Malko. Am să mă culc între voi, ca să nu riscați să vă atingeți...

– Eu... N-am mai făcut niciodată asta... Este imoral.

– Ba nu, spuse Malko. Este un concurs de împrejurări. Cine ne împiedică *pe noi* să...

Vorbind în continuare, începuse să-i mângâie pântecul, coborând rapid spre alte zone. În momentul în care mâna i se strecura între coapsele Priscillei, aceasta tresări violent.

– Nu! O să ne vadă!

Slavica Jelovaci dormea cu pumnii la gură, întinsă pe burtă.

– Doarme, spuse Malko pe un ton scăzut.

Profită pentru a câștiga avantaj. De această dată ea nu se mai apără, în timp ce el, atingându-i sexul, îi descoperi ipocrizia... Era inundată. Ideea de a face dragoste în prezența unei alte femei o transformase în fântână! Numai că n-ar fi mărturisit-o pentru nimic în lume.

Sincer vorbind, acest lucru nu-i displăcea nici lui Malko, rezolvându-i astfel problema. Îmbina plăcutul cu utilul. Continuă

să scormonească între coapsele ei, în timp ce îi ridica fusta și îi scotea slipul de dantelă. Priscilla Clearwater se agita, dar nu căuta cu adevărat să scape, întorcând din când în când capul spre camera unde Slavica Jelovaci dormea în continuare...

Malko uitase de aerul lipicios datorat căldurii. Puse pistolul pe un gheridon și se dezbrăcă cât ai clipi. Imobilă, Priscilla părea într-o stare cataleptică. Își reveni atunci când Malko strecură un genunchi impetuos între coapsele care nu opuseră nici o rezistență.

Poziția era incomodă, dar tânăra era atât de excitată, încât bărbatul reuși să pătrundă dintr-o singură mișcare. Pentru că alunecau amândoi pe parchetul ceruit, el se retrase, o luă de mână și o trase spre pat. O forță să îngenuncheze pe covorul din partea opusă celei pe care dormea Slavica Jelovaci. În această poziție infinit mai practică, el pătrunse până la capăt, cufundându-se cu voluptate între fesele bombate.

Priscilla se lăți pe covor ca o broască, cu ambele mâini agățate de țesătură, în timp ce Malko o frământa încetișor. Se aplecă și îi șopti la ureche:

– Încearcă să nu faci zgomot, altfel o să se trezească.

La un metru și jumătate de ei, tânăra croată dormea liniștită... Priscilla scoase o serie de suspine, și șalele i se contractară cu putere, în timp ce mușca cearceaful. Juisase doar la auzul vorbelor lui Malko. Acesta știa că de acum putea să-i facă orice... Nu se abținu. Când negresa îl simți că se retrage, ca să ajungă mai sus, încercă disperată, dar în tăcere, să scape. În zadar...

Malko forță deschizătura cu o încetineală voluptuoasă, profitând de fiecare milimetru. Apoi o sodomiză până când clopotele bisericii Vecernija Cena sunară sfertul de oră. Nu se opri decât atunci când Slavica Jelovaci se întoarse în somn. Amândoi erau lac de sudoare. Când explodă între șalele Priscillei, simți ca o descărcare de energie. Se smulse în sfârșit din ea, și se duse la baie ca un marinar beat. Doar sub duș își mai reveni puțin. Ce seară...

O afurisită de idee nu-i dădea pace, împiedicându-l să se

destindă puțin: Dusko Balasevici era probabil un trădător, și *asta* era o veste foarte proastă. Își vârâse mâna în cloaca iugoslavă, și fusese mușcat... Ieși de la duș, înfășurându-se într-un prosop. Priscilla nu se mișcase, ghemuită la piciorul patului. Văzându-l, îi aruncă o privire încărcată de reproș.

– Îți dai seama ce m-ai pus să fac? spuse ea pe un ton scăzut. Ești un pervers...

Neluând în seamă cele spuse, el se întinse pe mijlocul patului, fără să-și scoată prosopul. Încruntată, Priscilla Clearwater dispăru în baie. Când reveni, formele ei somptuoase erau înfășurate într-o cămașă lungă de noapte, de un alb feciorelnic.

Se întinse pe pat și stinse lumina în tăcere. Pentru această seară, problemele fuseseră rezolvate. Mâine avea să fie o zi grea, pentru că trebuia lămurit cazul Balasevici.

* * *

La fiecare sfert de oră, clopotul bisericii Vecernija Cena îl făcea pe Malko să tresară. Avusese întotdeauna oroare de astfel de sunete. Căldura era la fel de insuportabilă, și era lac de sudoare. Avea două alternative: fie să închidă fereastra, și atunci era mai cald cu zece grade, fie să o lase deschisă și să asculte clopotele și scârțâitul tramvaielor la fiecare cinci minute...

Întinsă pe burtă, Priscilla își mistuia rușinea și orgasmele. Malko se întoarse și i se păru că visează. Slavica Jelovaci îl privea surâzând, culcată pe o parte. În timp ce el dormea, își scoase tricoul, păstrând doar sutienul din care ieșea pieptul generos, și un slip minuscul. Se priviră fix câteva clipe, perfect nemișcați, apoi croata întinse încetișor brațul, strecurând o mână pe sub prosopul care îl acoperea pe Malko de la talie până la genunchi... El simți degetele strângându-i virilitatea și începând un du-te vino plin de voluptate.

Avu un șoc. După scena petrecută seara, imaginea ținea de suprarealism. Întoarse capul. Priscilla dormea în continuare. Situația era atât de excitantă, încât intră în erecție imediat.

Slavica făcu să alunece prosopul, dând la iveală membrul rigid ca o bară de fier. Degetele lungi continuau să se mişte, într-o tăcere absolută, întreruptă doar de zgomotul tramvaielor şi al maşinilor. Malko îşi ţinea răsuflarea. Erotismul era un lucru bun, dar avea nevoie de colaborarea Priscillei Clearwater. Şi dacă deschidea ochii...

Crezu că Slavica se va mulţumi cu această manipulare discretă şi amabilă, pentru a nu risca să o trezească pe Priscilla, dar speranţa i se nărui repede. Fără să-i dea drumul din mână, ea se ghemui sub cearceaf, scoţându-şi slipul cu mâna cealaltă. Apoi îl strânse mai tare pe Malko, trăgându-l spre ea. Dacă ar fi opus rezistenţă, ar fi mişcat patul... Se deplasă lateral, ca un crab, îndepărtându-se de Priscilla. De îndată ce o atinse pe Slavica, aceasta se răsuci pe spate, desfăcând picioarele, într-un gest fără echivoc, şi trăgându-l spre ea. Era o nebunie.

Atât de mare, încât uită de orice prudenţă. Când cele două corpuri se atinseră, ea se cambră, făcând să ţâşnească sânii din sutien. Îşi strivi buzele de gura lui Malko, într-un sărut prelung, violent şi sălbatic. Din mişcarea bazinului, el simţi cum pătrunde complet în intimitatea pântecului.

Rămase nemişcat, supraveghind-o pe Priscilla cu coada ochiului. Slavica îl strângea din toate puterile, îmbrăţişându-l în continuare. Începu să se mişte uşor, pentru a nu zgudui patul, abţinându-se din toate puterile să o despice pe acea femeie care intenţionase să-l ucidă câteva ore mai devreme. Slavica îşi desprinse gura de gura lui şi şuşoti:

– Regulează-mă cu adevărat ! Tare.

Imposibil. Continuă încetişor, ieşind aproape, pătrunzând apoi până la capat. Ea gâfâia, şi sfârcurile i se întăriseră ca nişte sexuri minuscule. Deodată, o simţi scuturată de o hulă puternică. Încordată, îl ridică aproape pe Malko şi juisă, bolborosind sălbatic, declanşându-i şi lui plăcerea în acelaşi timp.

În ciuda precauţiilor, făcură puţin zgomot... Simţi, fără să vadă, mişcarea Priscillei, şi se smulse din Slavica căzând pe

spate în mijlocul patului. Aproape că se lovi de negresă, care, simțindu-i căldura corpului, întinse o mână, atingând sexul încă erect. Malko își ținu răsuflarea. Avea să-și dea seama că făcuse dragoste... Mâna însă îi alunecă pe pântec, Priscilla întorcându-se și împingând fesele cambrate spre membrul țeapăn.

Rămase încremenit, atent, apoi negresa căzu într-un somn profund.

Ceasul lui arăta ora cinci, și afară se mai răcorise. Nu îndrăznea să se întoarcă spre Slavica. Aceasta îl mângâie pe spate și adormi.

* * *

Lumina strălucitoare a zilei îl trezise devreme pe Malko. Telefonul nu sunase. Cele două femei dormeau ghemuite, fiecare într-un colț. Se ridică și se strecură în baie. Când se întoarse, amândouă se treziseră. Priscilla se ridică dintr-un salt și se uită urât la Slavica, îmbrăcată doar cu sutienul. Malko o urmă în baie și ea îi aruncă o privire care nu prevestea nimic bun.

– Ai regulat-o și pe ea?

– Ești nebună! protestă el.

– E în pielea goală.

– Poate i-a fost cald. Ascultă, trebuie să rămână aici, nu te bosumfla. Mă duc la Larry Oldcastle în dimineața asta. Avem de luat niște decizii.

Privirea Priscillei șovăi.

– Nu-i vei povesti?

– Nu. Am să-i explic că te-am chemat de urgență și că m-am întors să dorm la *Hyatt*.

Peste cinci minute, urca la volanul mașinii Polo roșii, luând cu el cele două pistoale. Avea timp până seara să găsească o soluție la problema Balasevici.

* * *

Larry Oldcastle se trăgea de mustață, ca și când ar fi vrut să o smulgă de tot, lăsând țigara Gauloise blonde să ardă între degete. Și încă nu știa tot ! Desfăcu un *Nasa Borba*. Capul ziarului era ocupat în întregime de afacerea Carla Bettega. Erau etalate fotografia sa, luată de pe pașaport, și cele ale polițiștilor. Unul era mort, celălalt grav rănit. Miliția declara că serviciile de contraspionaj descoperiseră că pașaportul tinerei era fals și că încercau să-i afle adevărata identitate. Larry Oldcastle lăsă ziarul.

– Vă dați seama în ce rahat suntem? Această femeie se află la domiciliul secretarei *mele*. O cetățeană americană, bucurându-se de imunitate diplomatică.

Malko nu se lăsă intimidat.

– Am făcut ce am considerat mai bine, minți el. Nu trebuia să cadă în mâinile celor de la DB.

– De ce?

– Este la curent cu manipularea noastră.

Americanul dădu din cap.

– Vă înșelați. Nu ne poate face rău. Singurul în stare este Balasevici. Trebuie să se descurce singură. În orice caz, nu mai are armă, și nu mai este periculoasă. Trebuie să părăsească apartamentul Priscillei Clearwater.

Malko îl fixă, plin de furie.

– Nu se pune problema, pentrù moment rămâne acolo unde este. Dacă nu, abandonez afacerea...

– Sunteți nebun! bolborosi Larry Oldcastle, prins pe picior greșit.

– Nu, zise Malko dezgustat. Această femeie vrea să ucidă un om care merită omorât de douăzeci de ori. Nu o vom preda poliției sârbe.

– Ce aveți de gând?

– Dacă putem exfiltra un criminal de război ca Milomir Stefanovici, putem face același lucru cu Slavica Jelovaci... Când Stefanovici va fi în siguranță, mă voi ocupa personal.

Copleșit, Larry Oldcastle protestă:

– V-ați pierdut mințile! Dacă vă lăsați prins, nu mai pot face *nimic* pentru dumneavoastră.

– Nu vă cer nimic, spuse sec Malko. Să o lăsăm pe Slavica Jelovaci acolo unde este. Avem o altă problemă. Va trebui să asigurăm personal exfiltrarea lui Stefanovici, lăsându-l pe Balasevici sa creadă că nu s-a întâmplat nimic.

– Sunteți *sigur* că a trădat?

Malko ridică din umeri.

– Nu, dar am bănuieli serioase. În orice caz, va fi obligat să se explice. Povestea e în toate ziarele.

– Când vă vedeți?

– Aștept să mă sune... dar și Stefanovici așteaptă. Poate fi descoperit în orice clipă.

– Voi suna la Haga, promise americanul, să-i scutur puțin pe olandezi.

* * *

Epuizat după noaptea albă, Malko picotise aproape trei ore în răcoarea de la *Hyatt*. Nu voia să se ducă la Priscilla, temându-se să nu fie urmărit. Convins că Slavica, acum calmată, n-avea să se aventureze afară, răsucea pe toate părțile cazul Balasevici. Dacă detectivul era agent dublu al DB-ului, era de rău. Telefonul îl făcu să tresară.

– *Dobrovece*, spuse vocea calmă a lui Dusko Balasevici. Sunt fericit că vă găsesc aici. Ne putem vedea?

– Desigur, spuse Malko. Unde?

– În piața Nikole Pasica e o terasă umbroasă. Peste jumătate de oră. Am lucruri importante să vă spun, nu numai în legătură cu călătoria mea.

Închise deja.

Cu toate că mersese încet, Malko ajunse primul la întâlnire și trebui să aștepte răbdător. Balasevici veni pe jos, cu sacoșa pe umăr și îi spuse lui Malko, imediat ce se așeză:

– Ați văzut ziarele?

– Da, zise Malko. Mi-ați spus că amicul dumneavoastră o va căuta pe Carla Bettega *numai* pentru dumneavoastră.

Dusko Balasevici își aprinse o țigară. Părea extrem de contrariat.

– Așa credeam și eu, zise el. Ticălosul m-a trădat. N-am putut să dau de el, nu are telefon acasă. El este singurul care ar fi putut furniza adresa acestei Carla Bettega Miliției.

– De ce?

Detectivul surâse contrariat.

– Dacă aș ști... Probabil a fost imprudent. Pentru că eram în Voivodina, nu a reușit să mă găsească. Nu se știe unde este Carla Bettega, dar DB-ul o va găsi în curând. De altfel, dacă sunteți de acord, îl voi avertiza pe Dragan să se ferească, dându-i semnalmentele ei.

Malko nu răspunse. Detectivul părea plin de bunăvoință. Începea să fie tulburat... Dacă era o manevră falsă? Balasevici părea absolut sincer... Malko îl auzi întrebând:

– Nu v-a contactat, nu-i așa?

– Nu, îl asigură Malko. De ce ar fi făcut-o?

Polițistul clătină din cap.

– Adevărat. Voi transmite la DB mesajul pentru Dragan. Problema e supărătoare, dar sper să nu aibă consecințe.

Surâsul îi reapăru și spuse:

– Din fericire, am vești bune. Am aranjat tot. Îl putem trece pe Milomir Stefanovici în Ungaria.

Malko îi zâmbi mecanic.

Era soluția problemei sau o capcană diabolică?

Capitolul XIII

– Dați-mi amănunte, ceru Malko.

– Am întâlnit călăuza pe care o cunoșteam, explică detectivul. A acceptat pentru două mii de mărci plătite în avans. Nici măcar nu trebuie să mergem până la Subotica. Vine să ne ia de la castelul Jezero înainte de asfințit. Îl va lua pe Milomir Stefanovici la el în mașină.

– Pe unde va trece?

– Există o cărare în pădure, unde nu sunt grăniceri. Apoi va ajunge la Szeged. Trebuie doar să stabiliți întâlnirea de partea cealaltă cu prietenii dumneavoastră.

Malko protestă.

– Înseamnă că îl vom lăsa la mai bine de o sută de kilometri de frontieră. Și dacă va fi interceptat? Miliția a ridicat baraje peste tot.

Balasevici surâse plin de el.

–Prietenul meu cunoaște pe toată lumea. În plus, nu controlează persoanele ci numai încărcăturile sau vehiculele. Dar, dacă doriți, îl putem urmări. Mă rog, până la un punct.

– Vreau să trec frontiera cu el, preciză Malko. Nu se pune problema să fie lăsat singur. N-am chef să-mi scape printre degete.

Aparent, această pretenție nu fu pe placul lui Dusko Balasevici, dar nu îndrăzni să se opună pe față. Încet, încet, neliniștea lui Malko se risipea. Detectivul părea doritor să câștige cele o sută de mii de mărci... În definitiv, episodul Slavica Jelovaci putea fi o bravadă, provocată de funcționarul căruia i se adresase Balasevici, doritor și el, poate, să câștige

ceva bani. Ca să-l «încuie» definitiv pe detectiv, Malko adăugă:

– Veţi primi banii doar după ce Stefanovici trece de partea cealaltă a graniţei...

– Desigur, fu de acord Balasevici, fără urmă de ezitare.

Malko îl privi drept în ochi.

– Dacă apare cea mai mică problemă, nu bani o să primiţi, ci două gloanţe în cap.

Dusko Balasevici nu schiţă nici un gest.

– Nu va fi nici o problemă, afirmă el. Ratko e un tip sigur. Când putem pleca? Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Trebuie să părăsim Belgradul cam pe la şase, pe autostrada spre Zagreb, atunci când e circulaţia cea mai mare, şi Miliţia nu face controale. Vom înnopta la castelul Jezero şi Ratko ne va căuta în timpul nopţii. Putem pleca a doua zi. E de ajuns să-i las lui Ratko un mesaj într-o cafenea din Subotica.

Malko făcu repede un calcul. A doua zi trebuia să se vadă cu Nada Badanjak la o recepţie la Radio B.92, începând cu ora nouăsprezece. Însemna că plecarea putea avea loc poimâine, în caz că lucrurile mergeau bine.

– Poimâine, anunţă el. Sunteţi sigur că nu e nici un risc?

– Nici unul.

Dusko Balasevici strănută şi se scuză zâmbind.

– Sunt puţin obosit. Maşina mea nu merge prea repede. Dacă sunteţi de acord, ne întâlnim poimâine la ora cinci seara, în faţa biroului meu, şi plecăm imediat.

Se ridică şi se îndepărtă în direcţia Terazijé. Malko îşi spuse că în ciuda riscurilor, nu-şi putea permite să refuze propunerea detectivului. Tergiversările celor de la TPI puteau dura mult timp şi Dragan avea să pună până la urmă mâna pe Milomir Stefanovici.

* * *

Când Nada Badanjak îi văzu intrând în magazin pe cei doi bărbaţi, îşi dădu seama imediat că nu voiau să cumpere o maşină. Aveau telefoanele portabile la centură, şi un aer care

provoca neliniște, aidoma figurilor lor colțuroase și înghețate, și a privirii care nu exprima nimic. Unul avea țeasta rasă și ochii foarte albaștri, celălalt o mutră de ucigaș cu arcadele pline de cicatrice și cu o bărbie caraghioasă. Acesta se apropie și urlă:

– Nada Badanjak?

Tânăra nu se lăsă intimidată.

– *Da, zasto.* [1]

– Șeful nostru, «comandantul» Dragan, ar vrea să vă vorbească.

Ea bănuise ceva de genul ăsta, din momentul în care îi văzuse intrând, dar furia fu mai puternică decât frica.

– N-are decât să vină! spuse ea.

Cei doi se priviră. Aparent, nu se așteptaseră la o asemenea reacție. Pe un ton aproape umil, Drazen Ivanovici insistă:

– Trebuie să ne supunem ordinelor, nu putem face altfel.

– *Jebo tebe!* [2] spuse Nada Badanjak. Dacă vă atingeți de vreun fir de păr de-al meu, tata vă va ucide pe toți.

Insulta îl făcu pe Momcilo Kovaci să tresară. Fără să stea pe gânduri, o apucă pe Nada Badanjak cu brațul stâng și cu dreptul o prinse de talie, ridicând-o de jos.

– *Majky ti* [3]! spuse el, și ieși din magazin ținând-o la douăzeci de centimetri de sol.

Un Pajero negru era parcat în față, lângă bordură. Nada urlă, dar era prea târziu, deja se afla pe bancheta din spate a mașinii care demară imediat, condusă de un al treilea bărbat. Momcilo Kovaci o strânse cu mâna mare de gât, mormăind:

– Dacă n-am fi avut ordine, ai fi crăpat de mult, târfuliță ce ești.

Nada îl privi dușmănos. Ochii îi erau plini de lacrimi. De îndată ce el slăbi strânsoarea, spuse cu o voce plină de ură:

– *Jebo ti pas mater u dure* [4] ! Tatăl meu vă va ucide pe toți!

---

1) Da, de ce? (n.a.)
2) Du-te la naiba! (n.a.)
3) Mama mă-tii! (n.a.)
4) Mama ta de nenorocit! (n.a.)

Vorbea cu atâta furie, că șoferul se întoarse. Drazen Ivanovici se întrebă dacă nu făcuseră o prostie. Amenințările tinerei nu erau vorbe în vânt. Ghemuită pe banchetă, aceasta nu mai scotea un cuvânt. Urcau pe vechiul bulevard Srpskih Vladara.

Pentru a destinde atmosfera, Drazen Ivanovici spuse pe un ton de scuză:

– Șeful nu te va ține mult. Vei fi înapoi peste o oră.

Nada Badanjak nu se osteni să răspundă. Ajunseră în piața Dimitrija Tucovica și șoferul fu nevoit să oprească la intrarea în sensul giratoriu, ca să dea prioritate mașinilor.

Într-o fracțiune de secundă, Nada Badanjak deschise portiera și sări afară. Traversă șoseaua fără să vadă camionul care ieșea cu viteză din sensul giratoriu, îndreptându-se spre centru. Șoferul acestuia nu avu timp nici măcar să frâneze. Bara masivă o izbi pe Nada în umăr, proiectând-o violent pe caldarâm. Din Pajero, Drazen Ivanovici auzi zgomotul craniului lovit de asfalt. Tânăra rămase întinsă în mijlocul drumului, sângele formând o baltă mare în jurul capului.

Fusese omorâtă pe loc.

Camionul frână brusc și se opri treizeci de metri mai încolo. Oamenii lui Dragan se albiră. Drazen și Momcilo schimbară o privire scurtă.

– O luăm cu noi! zise Drazen.

Săriră din Pajero, alergând până la corpul întins pe jos. Momcilo Kovaci ridică fără efort cadavrul și îl aruncă în Pajero. Când șoferul sosi alergând la locul accidentului, nu găsi decât balta de sânge pe asfaltul încins.

* * *

Atunci când «comandantul» Dragan îl văzu venind pe Momcilo Kovaci, intui imediat că se întâmplase ceva.

– Unde e fata? spuse el.

Se hotărâse să apeleze la acest demers riscant, în urma informațiilor precise primite de la vechii prieteni din SDB.

Milomir Stefanovici trebuia găsit cu orice preț. Ideea era să-i propună «logodnicei» lui o întrevedere de împăcare, la sfârșitul căreia ar fi folosit o manipulare pentru a se debarasa de el.

– A avut un accident, se bâlbâi Drazen Ivanovici. A murit.

«Comandantul» Dragan simți că îngheață. Imbecilii ăștia îl stârniseră împotriva lui pe cel mai influent om din Belgrad.

– Ce accident? urlă el.

Drazen Ivanovici îi explică de bine de rău. Turbat de furie, Dragan se repezi la el, spunând:

– *Goni se u picku materim!* [1]

Îl pălmui de-i țiuiră urechile, continuând să dea cu toată puterea, până îl izbi de peretele salonului de ceai. Imaginea reflectată în oglindă arăta un chip crispat de furie, la fel de roșu ca frumoasa cămașă Versace care se mula pe torsul puternic. Terorizat și alb ca varul, Drazen Ivanovici se lăsa lovit, fără a opune rezistență. Când își văzu șeful punând mâna pe patul pistolului Magnum 44, pe care îl avea la brâu, crezu că i-a sunat ceasul, însă Dragan se calmă dintr-o dată.

– Duceți-vă și ascundeți corpul! spuse el, în așa fel încât să nu fie găsit imediat.

Drazen nu mai așteptă alte vorbe și o șterse. Dragan se așeză într-un colț al salonului de ceai, puse mâna pe imensa cruce ortodoxă care îi atârna la gât, și o sărută, pentru a-și îmbuna soarta. Greșeala subordonaților săi punea o problemă suplimentară, care trebuia rezolvată de urgență.

* * *

Larry Oldcastle nu era într-una din zilele lui bune. Trăgea din țigara Gauloise blonde, privind fotografia în care agita bâta de bass-ball. Malko se afla la el în birou de trei sferturi de oră și nu reușiseră să cadă de acord. Americanul sugeră din nou:

– Rugați-l pe Balasevici să aibe răbdare. Aștept din minut în minut răspunsul de la TPI, care va fi cu siguranță pozitiv. În

---

1) Du-te în... mă-tii! (n.a.)

acel moment, vom elabora o exfiltrare cu forțe proprii, fără nici un risc. Ne va lua câteva zile, dar Stefanovici e în siguranță, nu?

– Sper, oftă Malko, dar dacă îl ducem cu vorba pe Balasevici, își va da seama că nu mai avem încredere în el. Nu avem o altă soluție de rezervă.

Americanul își spuse punctul de vedere, oftând adânc.

– Cu atât mai rău, o lăsați baltă. E un ordin. Voi trimite la Langley o cerere de ajutor de urgență. Mai există o soluție la presiunile noastre, sârbii au acceptat deja să permită plecarea unui criminal de război arestat de DB. Este o soluție cam ocolită. Trebuie doar ca Milomir Stefanovici să se afle sub protecția noastră și să fie eliberat un mandat pe numele lui. Se poate aranja...

Malko dădu din cap, neîncrezător.

– Cel despre care vorbiți era un croat, care nu implica în acțiunile lui Serbia, ci pe sârbii bosniaci. Acest plan n-o să funcționeze în cazul lui Stefanovici, dar probabil că aveți dreptate. O lăsăm baltă.

– Când trebuie să vă întâlniți cu Nada Badanjak?

– Astă seară. Mi-a trimis o invitație la o serată organizată de Radio B. 92. Probabil că e deja acolo și se întreabă de ce întârzii.

– Bine. Spuneți-i că mai avem nevoie de un răgaz suplimentar.

– Și dacă l-ați găzdui pe Stafanovici la ambasadă?

Larry Oldcastle nu manifestă nici o urmă de entuziasm la auzul acestei sugestii.

– În principiu e posibil, spuse el, prudent, dar trebuie să-l scoatem până la urmă de acolo.

Malko se ridică. Mai rămânea de rezolvat problema cu Slavica Jelovaci, ascunsă acasă la Priscilla Clearwater. Planul lui era să o ia și pe ea împreună cu Stefanovici. Dintr-o dată, totul căzuse baltă. Ocupat să telefoneze, Larry Oldcastle nu-l conduse. Pe hol, se întâlni cu Priscilla.

– Vreau să plece astă seară! șușoti ea. A sunat logodnicul

meu, și vine mâine dimineață cu zborul Air France de la Paris.

Încă o problemă! Totul mergea pe dos. Putea repurta cu ușurință un succes incontestabil, dar din cauza încetinelii birocratice, totul risca să eșueze. Privi în jur, întrebându-se din ce parte avea să vină următoarea lovitură. I se părea straniu și neliniștitor în același timp, că ucigașii lui Dragan nu recidivaseră.

Malko trebuia deci să exploreze o altă cale. Înainte de a merge la recepția de la Radio B. 92, și de a-i spune Nadei Badanjak să mai aștepte puțin, trebuia să-i facă o vizită lui Slavica Jelovaci pentru a-i da același sfat. Din nou, se afla într-un punct mort. Urma ca a doua zi să-i spună povești lui Balasevici, cu scopul de a amâna plecarea în Ungaria. Era posibil ca detectivul să se prindă, căci era în joc prima lui.

* * *

Terasa de la *Trozubac* era arhiplină. Multe fete frumoase veneau acolo să vadă gorilele «comandantului» Dragan. Situat pe o stradă îngustă care începea de la Terazijé, era unul dintre locurile «*in*»[1] din Belgrad. La tejgheaua barului pustiu, Zika Razvogor, cel care se ocupa de local, pălăvrăgea cu prietenii lui, Drazen Ivanovici, Momcilo Kovaci și Stephan Markovici, șoferul operațiunii a cărei victimă fusese Nada Badanjak. Șeful le dăduse întâlnire acolo pentru o misiune secretă. După eșecul jalnic din ajun, ardeau de nerăbdare să se reabiliteze.

Nimeni nu remarcă apariția celor cincisprezece oameni care încercuiră barul, toți înarmați cu Skorpio și cu pistoale. Pătrunseră în bar în câteva secunde. Unul dintre ei îndreptă arma spre Razvogor.

– La pământ, spuse el, în spatele barului!

Razvogor îl recunoscu pe șeful unei bande de contrabandiști periculoși. Nu ezită nici o secundă. Vreo șase

---

1) La modă (n.t.)

bărbați înconjuraseră cele trei «gorile» ale lui Dragan, punând fiecăruia pistolul în ceafă.

– Afară, spuse șeful, repede!

Totul se terminase în mai puțin de un minut. Nou veniții îi împinseră pe Drazen Ivanovici, Momcilo Kovaci și Stephan Markovici într-o furgonetă cu prelată, care aștepta la capătul străzii în pantă. Demară imediat, o luă pe strada Mose Pijade, apoi coti la dreapta pe Francuska, coborând spre cheiurile Dunării. Înăuntrul furgonetei, răpitorii se apucaseră pe tăcute, încă de la plecare, să bușească cele trei «gorile», cu toată răutatea de care erau capabili, cu patul armei, cu piciorul sau cu pumnul. Foarte repede, cei trei se prăbușiră inerți pe podeaua camionetei.

Nimeni nu scoase nici un cuvânt.

Peste douăzeci de minute, vehiculul intră în curtea unei uzine metalurgice, apoi într-un coridor pustiu, plin de mașini-unelte. Furgoneta se opri alături de un Mercedes 600 negru. Sprijinit de aripa din față, un bărbat scund, cu părul alb și nasul proeminent, fuma un trabuc.

Își privi oamenii târându-i pe cei trei prizonieri alături de o presă hidraulică enormă, cu o putere de o sută de tone, folosită la transformarea barelor de metal în tole subțiri. Îi urmă, fără să lase trabucul și ordonă cu un gest, să fie pusă presa în mișcare. Peste zece minute, toate indicatoarele arătau că era pregătită.

– Haideți, ordonă Milos Badanjak, arătând spre Stephan Markovici, ăla mai întâi.

Oamenii lui îl luară de mâini și de picioare și îl aruncară pe platoul presei. În acel moment, Markovici își recăpătă cunoștința.

Înțelese instantaneu și se ridică, țipând îngrozit. Nu avu timp să parcurgă decât cincizeci de centimetri pe platoul cu latura de patru metri, că se auzi un șuierat hidraulic, și platoul superior coborî cu viteza de trei sute de metri pe secundă, zdrobindu-se de platoul inferior. Fascinați, martorii acestei orori nu-și puteau imagina ce mai rămăsese între cele două blocuri de metal.

Un urlet strident îi făcu să se întoarcă. Momcilo Kovaci se zbătea din toate puterile.

– E rândul lui, spuse simplu Milos Badanjak.

Cel însărcinat cu manevrarea presei, trase de un levier și platoul urcă. Din Stephan Markovici nu mai rămăsese decât un terci însângerat și greţos. A fost nevoie de șase oameni ca să-l arunce pe Momcilo Kovaci pe platoul inferior. Și el încercă să scape, dar alunecă pe masa sângerândă. Trântit pe burtă, nici măcar nu văzu coborând platoul care îl făcu terci.

Din nou, se auzi doar zgomotul vaporilor.

Drazen Ivanovici nici măcar nu se mai zbătea. Îi clănţăneau dinţii și fixa îngrozit presa enormă. Când îl împinseră, se agăţă ca un nebun de cei care îl ţineau. Aceștia îl loviră cu patul armelor și apoi îl aruncară pe platoul unde zăceau rămășițele camarazilor săi. Urlă până în ultima clipă, când fu făcut zob de cele două blocuri de oţel.

Presa urcă pentru ultima oară și rămase în acea poziţie. Din cei trei nu mai rămăsese decât un strat de rămășițe zdrobite și de nerecunoscut, și un miros îngrozitor. Impasibil, Milos Badanjak spuse unuia dintre oamenii săi:

– Curăţaţi asta și puneţi resturile într-un sac de plastic. Îl veţi lăsa la ușa lui Sombor.

Nu-i spunea lui Zlatko Sombor decât pe adevăratul lui nume. Se îndreptă spre Mercedes. Această triplă execuţie plină de sălbăticie, nu o aducea înapoi pe fiica lui, dar, cel puţin, cei care erau direct responsabili de moartea ei plătiseră. Tot Belgradul avea să afle cum se făcea el respectat.

Ajuns la mașină, luă celularul și formă numărul lui Zlatko Sombor.

– S-a rezolvat, spuse el când celălalt răspunse, dar asta nu te scutește de datorie...

Ascultă distrat protestele amicale ale tâlharului. Dragan fusese acela care sunase din proprie inițiativă, pentru a explica greșeala de care erau vinovaţi doar subordonaţii săi. El îi spusese lui Milos Badanjak unde și când îi putea găsi pe aceștia din urmă, fără măcar să fie convins că era de ajuns

pentru a îndepărta furia bătrânului. Nimic nu s-ar fi întâmplat dacă fiica lui nu s-ar fi îndrăgostit de ticălosul de Milomir Stefanovici. Și el trebuia să plătească. Apoi venea rândul lui Zlatko Sombor, alias «comandantul» Dragan.

Milos Badanjak îl întrerupse pe Dragan:

- Cel pe care îl cauți se află într-un apartament care îmi aparține, pe strada Gospodar Jevremova, numărul 40, la etajul doi. Se ascunde acolo de mult timp.

Închise, întrerupând scurt șirul mulțumirilor lui Zlatko Sombor. Imbecilul, credea că voia să-i facă o plăcere, în timp ce, de fapt bătrânul își satisfăcea pur și simplu nevoia de răzbunare.

Capitolul XIV

Malko își croi drum prin mulțimea care se înghesuia în saloanele de la Radio B.92, pe strada Jevrejska numărul 16. Refăcu pentru a zecea oară traseul de la bufet la intrare. Erau cam o sută de persoane, diplomați și ziariști, precum și nelipsiții spioni ai SDB-ului. Se știa că radioul independent era finanțat de americani și în special de britanici, foarte activi în fosta Iugoslavie. Era practic un loc de întâlnire. Șirul mașinilor parcate se întindea pe un kilometru.

Nada Badanjak nu era acolo.

Cocteilul începuse la ora șapte și urma să se prelungească până la nouă. Era deja opt și jumătate, și la bufet nu mai era nimic. Căldura sufocantă și talmeș-balmeșul conversațiilor asurzitoare îl împiedicau să reflecteze. Malko își privi ceasul pentru a douăzecea oară. Plecase de la *Hyatt* direct aici. Deci, în cazul unei schimbări de program, Nada Badanjak ar fi putut să-l anunțe. Absența ei era mai mult decât surprinzătoare. Îl zări într-un colț pe Larry Oldcastle, care își scosese haina, stând de vorbă cu omologul lui britanic. Desigur, îl ignora ostentativ pe Malko.

Bruneta înaltă care își arătase picioarele acasă la Nada Badanjak țâșni din mulțime și se apropie de el, îmbrăcată în aceeași rochie austeră, dar cu privirea strălucitoare. Își aminti că se numea Biljana.

– N-ați văzut-o pe Nada? întrebă ea.

– Nu, o aștept.

– Probabil că nu întârzie mult, am încercat astăzi să dau de ea la magazin, dar nu răspundea nimeni.

Îi aruncă o ocheadă vădit provocatoare.

– Dacă nu vine, sunt aici. Soțul meu e tot în Gabon...

Peste trei sferturi de oră, mulțimea începu să se împrăștie, dar Nada Badânjak tot nu apăruse...

Biljana se întoarse, mai sexi ca niciodată.

– Mergem să bem ceva la *Ipanema*. Veniți?

– Mai aștept puțin, spuse el.

– Veniți! insistă ea. Dacă Nada întârzie ne va găsi acolo. E cartierul nostru general.

Mai rămase totuși puțin, plecând cu ultimii invitați. Din ce în ce mai îngrijorat, se duse pe strada Gospodar Jevremova și sună la apartamentul în care se întâlnise cu Nada Badanjak. Nu răspunse nimeni.

Era totuși foarte straniu. Era conștientă de importanța acestei întâlniri. Oare i se întâmplase ceva lui Milomir Stefanovici? Malko era furios că nu dăduse nici de unul, nici de altul.

La capătul puterilor, se hotărî să meargă la *Ipanema*...

* * *

Înghesuială ca în metrou la ora șase seara! *Ipanema* nu era decât un bar modest, putând primi abia douăzeci de persoane, care se prelungea cu o tejghea pe trotuarul străzii Straminjica Bana, o stradă liniștită și mărginită de copaci, din cartierul rezidențial. Trotuarul și carosabilul erau invadate de o mulțime în continuă agitație, care bea în picioare, ca în barurile spaniole cu aperitive. Malko fu nevoit să parcheze destul de departe și pătrunse în mulțime. Îi trebui cam un sfert de oră să dea un ocol. Fu agățat de Biljana, ironică, și bine dispusă, care îl trase spre bar, unde își prepară un «Caipirinha» din Cointreau și lămâie verde.

– N-ați găsit-o încă pe Nada? întrebă ea.

– Nu, mărturisi el, și nu mai înțeleg nimic.

Ea făcu un gest fatalist.

– Probabil că a avut ceva mai bun de făcut... Rămâneți cu noi.

După toate probabilitățile, n-avea chef să încheie seara singură. Malko căzu pe gânduri, extrem de neliniștit. Dacă Nada nu era acolo, înseamnă că motivul era serios... Se mai învârti puțin, apoi se hotărî să plece. Când ajunse la mașină, din penumbră apăru o siluetă, care îi bară drumul. Îi trebuiră câteva secunde pentru a-l recunoaște pe Milomir Stefanovici, criminalul de război și amantul Nadei Badanjak. În ciuda siluetei masive, părea îngrozit. Îl interpelă pe Malko pe un ton scăzut:

– Vă caut de o oră! Haideți să plecăm de aici.

Mașina Polo era aproape. Când se așezară pe banchete, capul lui Milomir Stefanovici atingea plafonul. La lumina plafonierei, Malko văzu că era alb ca varul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el. Trebuia să mă întâlnesc cu Nada astă seară la cocteil.

– Nu știu, zise Milomir Stefanovici, nervos. Trebuia să treacă pe acasă de la serviciu. N-a venit și nici n-a telefonat. Mi-e teamă să nu i se fi întâmplat ceva...

– Să mergem acolo, propuse Malko.

Stefanovici se chirci.

– Nu, nu, mi-e frică. Ceva nu e în regulă. Știam că trebuie să vă vedeți astă seară, și pentru că nu a venit acasă m-am dus la Radio B.92 și m-am învârtit pe acolo, dar n-am îndrăznit să intru. Și cum știam că după cocteiluri ea se duce întotdeauna la *Ipanema*, am venit aici și v-am văzut mașina.

– Poate că acum e în apartament, sugeră Malko. Putem da un telefon. Știți numărul?

– Da. 331421.

Străbătu două sute de metri până găsi o cafenea deschisă, de unde telefonă. Lăsă să sune de cincisprezece ori, devenind din ce în ce mai neliniștit. Când se întoarseră la mașină, Milomir Stefanovici era descompus!

– Ticăloșii au răpit-o! bolborosi el. O vor tortura ca să o facă să spună unde mă ascund.

– Ar fi putut face asta de mult, observă Malko.

– Acum le e frică, și nu se dau înapoi de la nimic.

– Întorceți-vă în ascunzătoare, sugeră Malko, până aflăm ce s-a întâmplat. Nu sunt pregătit pentru exfiltrare.

– Nu pot! zise Stefanovici. Mă ascund în acel apartament de o lună. Ies din când în când pe fereastră, dar mă întorc acolo.

Nervos, aprinse o țigară.

– Dragan vrea să mă omoare, spuse el, simplu. Îl cunosc. Este capabil să comită cele mai mari orori pentru a obține ce vrea. Se teme, știe că îl pot nenoroci.

Malko demarase și conducea la întâmplare. Se întoarse în centru, și încetini în fața magazinului Peugeot. Nu se zărea nici o lumină. Milomir Stefanovici repetă, cu vocea alterată:

– Nu mai căutați, au răpit-o. Acum nenorociții știu unde mă aflu. Nimeni nu poate rezista la tratamentele oamenilor lui Dragan, știu asta.

Malko preferă să nu-l întrebe de unde știe... Ocoli mașinal Piața Revoluției și pătrunse în tunelul care ducea spre strada Brankova, apoi la podul Bratstvo Jedinsvo.

– Nu vreți, deci, să vă întoarceți pe strada Gospodar Jevremova?

– Niciodată! zise Milomir Stefanovici. Cu siguranță că mă așteaptă acolo.

Acest lucru îi dădu o idee lui Malko.

– Aveți un al doilea rând de chei?

– Da. De ce?

– Poate că ne frământăm degeaba. Nada ar fi putut avea un accident, ceva banal. Vom face o încercare. Mă duc în apartament.

Milomir Stefanovici nu răspunse. Ajuns la capătul podului, Malko întoarse la primul semafor și o luă în sens invers. Dacă dispariția Nadei avea la bază un incident minor, Stefanovici avea să se întoarcă în ascunzătoare și să aștepte liniștit să fie scos din țară. Dacă nu, nu știa unde să-l adăpostească.

Întors în centru, coborî strada Francuska, și parcă la intrarea pe strada Gospodar Jevremova.

– Așteptați-mă aici, mă duc pe jos, îi spuse lui Stefanovici. Dați-mi cheia.

Stefanovici îi întinse un inel pe care erau două chei. În momentul în care cobora din mașină, criminalul de război se întoarse spre el, dezorientat.

– Ce fac dacă nu vă întoarceți?

Malko arătă pistolul a cărui formă se zărea pe sub cămașa lui Milomir Stefanovici.

– Aveți cu ce să vă apărați...

– Nu asta vreau să spun, replică sârbul. Unde trebuie să mă duc?

– Prezentați-vă la Ambasada americană mâine dimineață, și întrebați de Larry Oldcastle. Va avea grijă de dumneavoastră.

Ieși din Polo și se îndreptă spre numărul 40. Apropiindu-se, zări în fața imobilului o siluetă, o femeie aflată lângă interfon care încerca să vorbească. Când fu la câțiva metri de ea, aceasta se întoarse: era Biljana, prietena Nadei Badanjak, cu o sticlă de șampanie Taittinger în mână.

Păru la fel de surprinsă ca și Malko și îi surâse imediat.

– Ați avut aceeași idee ca mine! zise ea. Mă întreb dacă Nada nu a fost prost dispusă și s-a încuiat în casă, și atunci m-am gândit să o consolez.

Malko apăsă și el pe interfon. Același rezultat. Biljana îl urmărea cu privirea.

– Ne întoarcem la *Ipanema*? sugeră ea.

Părea că n-avea să scape de ea. Dacă pleca cu ea, risca să piardă timp. Dumnezeu știe ce putea face Milomir Stefanovici, în starea de nebunie în care se afla!

– Mai întâi vreau să urc, spuse el.

– Cum, aveți chei?

– Da, spuse Malko fără să dea vreo explicație.

Biljana pufni, în timp ce Malko descuia ușa.

– Ce secretoasă e Nada! Și eu care o credeam nebună după Milomir...

– E nebună după el, o corectă Malko. Nu suntem amanți, sunt doar foarte îngrijorat de soarta ei.

– Și eu, zise Biljana, intrând în urma lui.

Aprinse lumina, hotărâtă să nu-l părăsească pe Malko. Acesta făcu o ultimă încercare.

– Așteptați-mă, îi ceru el, poate fi periculos.

Biljana băuse prea mult pentru a-i înțelege vorbele. Nu numai că nu-l ascultă, ci se agăță de brațul lui Malko.

– Dacă e acolo, spuse ea, râzând, va muri de gelozie.

Malko urcă în tăcere cele două etaje. Lumina se stinse în momentul în care ajunseră la etajul doi. Băgă cheia în broască, și o întoarse încetișor. În acel moment Biljana îl împinse și deschise ușa, intrând imediat și strigând:

– Nada! Nada! Eu sunt, Biljana.

Malko văzu lumina aprinzându-se în hol și auzi aproape în același timp strigătul surprins al tinerei femei, apoi trei «buf» unul după altul. Zgomotul scos de o armă cu amortizor!

Biljana se dădu înapoi, împleticindu-se. Se prăbuși în prag, scăpând din mână sticla. Malko smulse pistolul de la brâu și trase spre silueta pe care o întrezărea. În același moment, lumina din apartament se stinse, și totul se întunecă în fața lui. Se aplecă, o prinse pe Biljana de subsori și o târî pe palier, închizând imediat ușa.

Se aplecă asupra ei: cele trei proiectile o loviseră drept în piept și de pe buze i se scurgea un fir de sânge. Privirea îi era deja încețoșată, însă mai respira încă. Puse pistolul la loc la brâu și încercă să o ridice, dar era prea grea. Se mulțumi să o târască pe scări în jos, încercând să n-o zguduie prea tare. În fiecare clipă se aștepta ca ușa de la etajul doi să se deschidă.

La jumătatea drumului, Biljana horcăi, sângele îi țâșni pe gură și capul îi căzu într-o parte. În același moment, lumina de pe palier se stinse. Malko scoase din buzunar bricheta Zippo, o aprinse și lumină chipul tinerei femei. Văzuse destui morți, ca să-și de-a sema că nu mai trăia. O așeză încetișor, stinse bricheta și coborî pe întuneric până la etajul unu, unde aprinse din nou lumina.

Ce să facă? Să târască până jos cadavrul nefericitei femei,

n-avea rost. Să se întoarcă în apartament, și să-l înfrunte pe cel care îl pândea pe Milomir Stefanovici, nici atât. Turbat de furie, coborî și ieși din clădire, îndreptându-se spre mașină. Avu o tresărire: era goală!

Din fericire, o siluetă se desprinse de un copac. Prudent, Milomir Stefanovici aștepta la adăpost.

– Ce e? zise el, neliniștit.

– Ați avut dreptate, zise Malko. Vă așteptau. Au ucis o fată care se numea Biljana, pe care am întâlnit-o acolo din întâmplare. Porni mașina și coti la dreapta, îndreptându-se spre Terazijé. Toate planurile erau date peste cap. Dintr-un motiv necunoscut, «comandantul» Dragan încălcase tabu-ul care o proteja pe Nada Badanjak. Cum, necum, aflase unde se ascundea Milomir Stefanovici, în momentul în care Malko, în urma ordinelor primite de la șeful centralei, se pregătea să-i amâne exfiltrarea.

Problema care se punea imediat era unde să-și petreacă noaptea?

– Nu aveți nici un prieten la care să vă puteți refugia? întrebă Malko.

– Nu, toți sunt în legătură cu Dragan.

Malko își storcea creierii să găsească o rezolvare. Trebuia să-l sune pe Larry Oldcastle. Merseră până la Poșta Mare, unde erau cabine telefonice, și formă numărul personal al lui Larry Oldcastle. Când acesta răspunse, se hotărî să închidă imediat. Era o nebunie. Telefonul șefului Centralei CIA era cu siguranță ascultat. SDB-ul ar fi aflat imediat.

Abandonă telefonul public și se întoarse la mașină, hotărât să nu-i dea drumul lui Stefanovici, și să-l scoată din țară a doua zi prin filiera lui Balasevici, doar dacă Larry Oldcastle nu ar fi acceptat să-l găzduiască la Ambasada Statelor Unite. Pentru moment, nu exista decât o soluție.

– Vă duc la *Hyatt*, îl anunță el pe Milomir Stefanovici. E mai puțin riscant decât să colindați pe străzi.

Sârbul tresări.

– Dar au să-mi ceară pașaportul! DB-ul va afla unde sunt.

– Am să spun că sunteți cu mine, că l-ați uitat la ambasadă și că îl aduceți mâine. Iar mâine, vom fi pe drum.

Chipul lui Stefanovici se lumină.

– Adevărat?

– Am toate motivele să o cred, zise Malko fără a dezvălui prea multe.

În acest stadiu, nu ținea să pomenească de Dusko Balasevici.

* * *

Holul hotelului *Hyatt* era aproape pustiu, dar mezaninul gemea de lume. Una dintre seratele obișnuite, cu oameni foarte tineri și manechine fermecătoare. Cel însărcinat cu detectarea armelor, care îl cunoștea pe Malko din vedere, îi surâse și din fericire, nu-i mai controlă.

La recepție, nu era decât un funcționar. Malko îi strecură o hârtie de o sută de dinari.

– Prietenul meu, domnul Stephen Courtney, ar vrea o cameră. Locuiește la ambasadă, dar nu are climatizare, și e mult prea cald.

– Nici o problemă, spuse funcționarul. La același etaj cu dumneavoastră?

– Dacă este posibil.

Apăsă pe tastatura calculatorului, și îi întinse o cheie.

– Iată. Are pașaport?

– Vi-l aduc mâine dimineață, l-a uitat la ambasadă; puneți totul pe nota mea de plată.

Liniștit în această privință, recepționerul le ură bună seara, fără să se mire că domnul Stephen Courtney nu avea bagaj.

Cu părul negru și figura de play-boy, Milomir putea trece drept homosexual. Malko își spuse că probabil aceasta era explicația bunăvoinței recepționerului.

Era culmea.

Lui Malko îi venea să verse la gândul că se zbătea atâta pentru a salva o otreapă ca Stefanovici, unul care masacrase

cu sânge rece civili, femei și copii, și care nu avea nici urmă de remușcare.

Din nefericire, nu-și putea alege misiunile.

Se despărțiră în fața ușii cu numărul 428. Cu ochii duși în fundul capului, nebărbierit, și înspăimântat, Milomir Stefanovici semăna cu ceea ce era de fapt: un om hăituit.

– Încuiați-vă, îl sfătui Malko, și nu deschideți la nimeni. Nu răspundeți la telefon. Dacă se întâmplă ceva, sunați-mă la 432. Sunteți înarmat, n-aveți de ce vă teme. Mâine plecăm.

Dacă Dumnezeu și Dusko Balasevici voiau.

* * *

Nici Malko, nici Milomir Stefanovici, nu dăduseră atenție unei femei drăguțe, îmbrăcată într-un taior negru, și așezată în salonul de ceai, în fața ascensoarelor. După ce dispăruseră, ea scoase din poșetă un telefon celular și formă un număr. Avu o scurtă conversație, puse aparatul la loc în poșetă, și se îndreptă spre ieșire.

Capitolul XV

Funcționarul de la *Hyatt*, aplecat pe pupitrul lui *Bell Captain*[1] aflat lângă intrare, tresări la vederea unui Pajero mare și negru, cu geamuri fumurii, care opri brusc în fața ușii turnante. Trecuse de miezul nopții și majoritatea clienților erau deja în camere. Tinerii invitați ai unei serate de mare gală, sponsorizate de o agenție de manechine, se înghesuiau încă în partea opusă recepției, separată de hotel prin cordoane de catifea.

Trei bărbați săriră din Pajero, care demară imediat și parcă pe mica esplanadă în prelungirea copertinei de la intrare, ceea ce însemna că unul dintre ei rămăsese la volan, gata de plecare. Mașinal, funcționarul luă detectorul de metale portabil și se îndreptă spre cei trei care intraseră pe ușa turnantă. Când le văzu chipurile, realiză imediat că dăduse de belea. Niște brute cu țestele rase, îmbrăcați cu veste, în ciuda căldurii, jeanși și bascheți. Cel mai voinic avea un piept ca de taur. Funcționarul de la *Hyatt* se uită la centură, de unde ieșea patul unui Skorpio, alături de un etui de pânză cu alte trei încărcătoare. Cu gura uscată, se îndreptă spre ei, și spuse:

– Control, vă rog.

Cel cu pieptul de taur se opri și îi aruncă o privire care îi turnă plumb în stomac. Avea ochii albastru deschis, transparenți, ca ai unui animal. Fără urmă de afectare, scoase arma Skorpio de la brâu, ținându-l cu o singură mână, ca pe un pistol, în ciuda greutății sale. Întinse brațul, îndreptând arma spre grupul de tineri, aflat cam la zece metri, care priveau spre intrarea pornind de la mezanin.

---

1) Șeful comisionarilor (n. t.)

– Dacă nu închizi gura, zise el, fac prăpăd acolo. Du-te înapoi în vizuina ta.

Ţinând în continuare arma în aceeaşi poziţie, urcă cele câteva trepte care duceau la recepţie. La acea oră, acolo nu era decât un funcţionar. Când îi văzu dând buzna, primul reflex al lui Miralov Petrovici fu să se ascundă în sala de rezervări, dar cel cu pieptul de taur îl şi reperase.

– Tu, vino aici!

Recepţionerul înţepeni în spatele tejghelei. Ucigaşul întinse mâna stângă, îl apucă de cravată şi îl trase spre el, culcându-l pe tejghea şi înfingându-i ţeava armei în obraz...

– Care e camera lui Milomir Stefanovici?

Îngrozit, celălalt bolborosi:

– Nu ştiu, trebuie să verific, ce nume?

Ucigaşul se aplecă furios şi urlă în urechea funcţionarului, dându-i apoi drumul:

– Milomir Stefanovici!

Cu mâinile tremurând, Miralov Petrovici privi monitorul calculatorului. Intrase în serviciu la ora opt şi nu ştia pe cine caută aceste persoane înfricoşătoare.

– Nu am pe nimeni cu acest nume.

Ochii albaştri îl fixau ca un laser.

– Ai nevastă?

– Da.

– Atunci, dacă vrei s-o mai vezi, îl găseşti...

– Dar...

Din nou, celălalt îl înşfăcă, începând să-l scuture.

– Ascultă, poate foloseşte alt nume. A venit împreună cu un client al vostru, de la camera 432. Haide, caută.

Miralov Petrovici începu să tasteze, cu mâinile tremurând, şi cu mintea golită de orice gânduri.

– Da, spuse el, ridicând capul, a fost într-adevăr înregistrat cineva astă seară, pe aceeaşi notă de plată cu clientul de la 432, dar nu pe numele pe care mi l-aţi spus.

– Nu-mi pasă. La ce cameră?

– 422...

Fu nevoit din nou să înfrunte privirea teribilă.

– N-ai văzut pe nimeni, îl avertiză ucigașul. Nu chemi Miliția. Dacă aud măcar o sirenă afară, ești mort.

Întinse mâna.

– Dă-mi buletinul de identitate.

Miralov Petrovici se scotoci și i-l întinse. Ucigașul îl răsfoi și îl puse în buzunar.

– Pentru cazul că faci pe nebunul... Ai să dai colțul și tu, și nevasta, și copiii. Salut!

Cei trei se îndreptară spre ascensor. Miralov Petrovici își șterse fruntea, întrebându-se ce să facă... Teroarea fu mai puternică. Rămase pe loc, fixând mașinal ecranul luminat al calculatorului.

* * *

Zgomotul semăna cu cel al unui perforator mecanic. Malko tresări și se trezi. Vacarmul continua. Îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza că erau rafale de armă! Pulsul i se acceleră, și sări din pat formând numărul camerei lui Milomir Stefanovici. Sârbul răspunse într-o fracțiune de secundă.

– *Da*?

– Ce se întâmplă? întrebă Malko.

– Nu știu, zise Stefanovici agitat. Împușcăturile vin de alături.

Deja închisese. Malko ciuli urechea: Nu se mai auzea nimic. Sună la recepție, dar fără rezultat. Se îmbrăcă în grabă și ieși pe hol. Mai multe uși erau deschise. Înspăimântați, cei din jur schimbau păreri alarmate. Alergă spre camera criminalului de război și se opri. Ușa vecină cu a lui era larg deschisă, cu tăblia făcută țăndări de lovituri. Printr-o crăpătură zări un corp întins pe jos, plin de sânge, un bărbat voinic, îmbrăcat doar în slip. Se uită la numărul camerei: 422.

Ucigașii greșiseră camera!

Bătu la ușa lui Milomir Stefanovici și spuse cine era. Sârbul deschise imediat. Cu pupilele cât niște gămălii de ac, în slip, era îngrozit și închise ușa în grabă.

– Pe mine mă căutau, se bâlbâi el. Au tras cel puțin cincizeci de cartușe... Trebuie s-o ștergem.

– Îmbrăcați-vă, zise Malko, ne întâlnim jos.

Se întoarse la el în cameră, îndesă câteva lucruri într-un sac de voiaj și se îndreptă spre ascensor. Trecuse cu puțin de miezul nopții. Miliția avea să vină imediat. Nici nu se punea problema să-i lase să-l găsească pe Stefanovici. Exista riscul să-l aresteze sub un pretext oarecare. «Comandantul» Dragan urma să-și dea seama foarte repede de eroarea comisă.

Milomir Stefanovici era deja jos când Malko ieși din ascensor. În hol, nimeni nu auzise împușcăturile. Trecând prin fața recepției, Malko îl văzu pe funcționarul încremenit ca o statuie și se apropie de el.

– Ce s-a întâmplat?

Celălalt îl privi pe Milomir Stefanovici ca pe o fantomă și arătă spre el.

– Este... Dumneavoastră ați...

– Desigur, zise Malko. Cine a fost?

– Au fost trei, bolborosi funcționarul. Aveau arme și au întrebat la ce cameră stă domnul, amenințându-mă că mă ucide. M-am înșelat. Îmi era așa de frică.

Astfel, un nevinovat murise în locul lui Stefanovici. Malko spumega de furie. Cine îl avertizase pe Dragan de sosirea lui Stefanovici la *Hyatt?*

– Ați anunțat Miliția? întrebă el.

– Nu...

– Ar fi bine s-o faceți! zise el.

Se îndreptă spre ieșire, sub privirea înspăimântată a funcționarului cu detectorul portabil... Peste două minute, mergeau pe străzile din Novi Beograd.

– Încotro? întrebă Stefanovici.

Malko se gândea la această problemă. Două persoane muriseră din cauza lui Milomir Stefanovici: Biljana și ocupantul camerei 422. « Comandantul» Dragan se dezlănțuise. Era bine informat și nu se temea de pedeapsă. Posibilitățile erau puține, iar hotelurile erau excluse. Nu mai rămânea decât rezidența lui Larry Oldcastle, sau apartamentul Priscillei Clearwater. Malko nu era prea încântat de această ultimă soluție. Ieșind de pe podul Gazela, o luă în direcția Dedinjé.

* * *

Cartierul Dedinjé era o oază de lux, între bulevardul Mira și bulevardul Vojvoba Putmika. Câteva alei ascunse de verdeață adăposteau vilele cele mai luxoase din Belgrad, marea majoritate aparținând conducătorilor. Peste tot erau mașini de poliție, dar nu era nici urmă de pieton sau de negustor. Malko o luă la stânga la sensul giratoriu de la Vojvoba Putmika și se angajă pe strada Tolstoijeva. Vila lui Larry Oldcastle era la numărul 34. Cum era de așteptat, nu se zărea nici o lumină. Fu nevoit să sune de zece ori până când se aprinse una. O voce întrebă în interfon:

– Cine este?

– Eu, zise Malko. E ceva urgent.

Larry Oldcastle nu puse nici o întrebare. În câteva clipe apăru în grădină, în halat, cu un Beretta 92 în mână, și deschise poarta. Imediat după ce intră, Malko coborî din mașină, lăsându-l pe Milomir Stefanovici înăuntru. Larry Oldcastle se întoarse, zărindu-i silueta.

– Cine este?

– Stefanovici, spuse Malko. N-am putut face altfel.

Americanul își stăpâni cu greu tresărirea.

– De ce l-ați adus aici?

– În altă parte nu puteam decât, eventual, la morgă, spuse Malko, scurt.

După ce îi povestise ce se petrecuse, Larry Oldcastle nu mai făcu nici o obiecție. Jenat, Milomir Stefanovici coborî din mașină. Malko făcu prezentările. Un ceremonial rece, fără o strângere de mână sau un surâs. Larry Oldcastle era vizibil stingherit de situație. Ajunși în salonul vilei, își turnă un pahar de Defender «Very Classic Pale», scoase din buzunarul halatului un pachet de Gauloises blondes, și își aprinse o țigară cu bricheta Zippo pe care era gravată emblema CIA. Începu apoi să se joace gânditor cu capacul brichetei.

– Afacerea se prezintă rău, conchise el. Astă seară mai merge, dar nu-l pot ține pe Milomir Stefanovici aici. Nu vreau să-l duc la ambasadă. (Schimbă o privire cu Malko.) Cred că soluția pe care am pus-o la punct trebuie aplicată.

Altfel spus, o schimbare totală de atitudine, prin acceptarea exfiltrării *via* Dusko Balasevici! Bine că Malko nu apucase să-l prevină pe detectiv de abandonarea proiectului! Milomir Stefanovici se uită când la unul, când la altul.

– Nu pot rămâne la Belgrad, spuse el cu o voce alterată. Sunt sigur că au ucis-o pe Nada. Până la urmă au să dea de mine. Vreau să cer azil politic.

Larry Oldcastle surâse ușor.

– Dacă vă surâde să petreceți câțiva ani închis în ambasadă, așa trebuie să procedați. De îndată ce adversarii dumneavoastră vor ști unde sunteți, or nu mai puteți ieși de acolo, or veți fi ucis. Se bucură de imunitate totală, incidentul de astă seară fiind o dovadă clară. Nu, trebuie să vă scoatem din țară cât mai repede. Am dat deja dispozițiile necesare. Nu-i așa, domnule Linge?

Malko își spuse părerea. Nu era încă jucat totul, dar posibilitățile se restrângeau. Afacerea se transforma într-un masacru, chiar dacă nu ar fi fost asasinată Nada Badanjak...

Larry Oldcastle strivi în scrumieră țigara abia începută.

– Îi voi oferi o cameră domnului Stefanovici, zise el. De îndată ce totul va fi organizat, veniți să-l luați. Ne întâlnim la ambasadă mâine dimineață.

Malko îi surâse plin de răceală lui Stefanovici.

– Cred că aici n-aveți de ce vă teme.

Sârbul coborî privirea. Părea extrem de vulnerabil, și era nevoie de o mare doză de imaginație pentru a ghici ce fel de om era de fapt. Malko îl așteptă în salon pe Larry Oldcastle. Când acesta se întoarse, părea furios.

– Nu vreau să stea la mine în casă golanul ăsta! spuse el pe un ton scăzut. Organizați mâine exfiltrarea împreună cu Balasevici.

– Sper că nu vor fi probleme în această privință, remarcă Malko. În principiu, nimeni nu știa că se află la *Hyatt*.

– Ia-ți spus lui Balasevici?

– Nu.

– Verificați. Dragan și DB-ul sunt împotriva noastră. Ne supraveghează permanent. Singura noastră șansă este Balasevici... Pe mâine, atunci.

Rulând pe aleile liniștite ale cartierului Dedinjé, Malko se întreba cât timp va mai dura până când Dragan își va da seama de eroarea comisă, și când o va lua de la capăt cu urmărirea.

* * *

Holul de la *Hyatt* era împânzit de milițieni în uniforme. Malko urcă direct în cameră. Corpul ocupantului camerei 422 era încă întins pe hol, acoperit cu o pătură. Polițiștii îl priviră aspru pe Malko dar nu îl abordară. Ajuns în cameră, puse pistolul CZ 89 pe noptieră, cu un cartuș pe țeavă. După ce puse lanțul la ușă, se culcă. Ziua de mâine risca să fie foarte lungă. Înainte de toate, trebuia să iasă din Belgrad, împreună cu Stefanovici. Dacă Dragan ataca din nou, arma pe care o avea era mult prea ușoară.

Telefonul îl trezi când se făcuse deja ziuă. Recunoscu imediat vocea detectivului particular.

– Trebuie să ne vedem, spuse acesta din urmă, știți pentru ce...

– Unde?

– La locul știut.

Închise fără să mai spună altceva.

Când Malko ieși din cameră, totul reintrase în normal, în afara ușii de la 422, facută zob de lovituri. Soarele strălucea, holul era plin de lume, și totul părea în regulă. Se uită totuși în jur cu multă atenție, și când ajunse la Polo, o cercetă pe dedesubt, ca să nu atârne cumva vreun fir suspect. Înainte de a porni, verifică și capota motorului.

Impasibil ca de obicei, Dusko Balasevici era deja așezat la o masă în bistroul lui obișnuit, având în față o cafea turcească. Nu pierdu timpul.

– Când l-ați recuperat pe Stefanovici? întrebă el.

– Ieri seară. Sunteți la curent cu ce s-a întâmplat la *Hyatt*?

Balasevici dădu din cap.

– Ați fi putu să-mi spuneți. Nu v-aș fi îndrumat spre *Hyatt*...

– De ce?

– DB-ul colaborează cu Dragan, în urma ordinelor primite

de sus. Sunteți supravegheat. Ei l-au văzut pe Stefanovici sosind la *Hyatt*. Am primit niște informații de la prieteni. Dragan a trimis imediat o echipă să-l lichideze.

– Știu că au făcut o greșeală?

– Da, din timpul nopții. Dragan este furios foc. Sunteți la curent cu ce a pățit Nada Badanjak?

– Nu, a fost răpită?

– Nu, e moartă. I-au găsit corpul în parcul Hadj. Fusese răpită ieri dimineață de trei bărbați într-un Pajero, echipa lui Dragan. Nu voiau să o ucidă, dar s-a petrecut ceva neprevăzut. Dragan e în război cu Milos Badanjak. Ieri seara a avut loc o expediție de pedepsire la *Trozubac*. Cei trei, Kovaci, Ivanovici și Markovici, au fost ridicați de niște bărbați înarmați. Sunt slabe șanse să se mai audă ceva despre ei...

Pentru un moment, tăcerea pluti în aer. Oamenii aceia nu meritau nici cel mai scurt discurs funerar.

– Ați avut noroc, reluă discuția detectivul. Funcționarul de la *Hyatt* intrase atât de tare în panică, încât a greșit numărul camerei... N-ar fi avut curajul să-i mintă pe ucigași. A povestit totul poliției. Cel care a fost omorât a primit unsprezece gloanțe... Tot încărcătorul unui Skorpio.

– Care este motivul pentru care DB-ul nu se interesează de mine?

Dusko Balasevici zâmbi viclean.

– N-au cum să dea de Stefanovici dacă vă arestează. Știu că sunteți în legătură cu el. Apropo, unde este acum?

Pusese întrebarea pe un ton glumeț, dar imediat dădu din umeri.

– Nu-mi spuneți. Dacă se întâmplă ceva, o să pretindeți că eu sunt vinovat...

Malko nu răspunse. Celălalt era prea versat ca să cadă într-o asemenea capcană, dar neliniștea nu-l părăsi de tot. Afacerea Slavica Jelovaci nu fusese elucidată. Din nefericire, Balasevici era singurul lui aliat, și nu se putea lipsi de el.

– Vom proceda așa cum am prevăzut, spuse el. Plecăm astă seară spre Ungaria?

Detectivul se uită la cafeaua care se răcea.

– A apărut o mică problemă, spuse Balasevici.

Capitolul XVI

Malko avu impresia că cineva îi dă cu ceva în cap. Dacă și portița asta se închidea, operațiunea «Dragan» risca să se termine într-o baie de sânge.

– De ce? întrebă el.

– Am încercat să dau de Ratko. Trebuia să mă sune, dar nu a făcut-o. Poate că este în Ungaria.

– Ce facem, atunci?

– Fie așteptăm să mă sune aici, fie plecăm spre castelul Jezero și dormim acolo. Voi merge atunci la Subotica să-l caut, dar poate lipsi patruzeci și opt de ore.

– Vom pleca astăzi, așa cum am prevăzut, hotărî Malko. După tot ce s-a întâmplat, nu vreau să mai risc.

– Stefanovici nu este în siguranță, acolo unde este? întrebă detectivul.

– Nu mai poate rămâne acolo, închise subiectul Malko.

Dusko Balasevici tăcu câteva clipe, apoi spuse:

– Foarte bine. Plecăm așa cum a fost prevăzut.

– Ar mai fi o problemă, spuse Malko. DB-ul mă supraveghează în continuare, incidentul de ieri o dovedește.

– Da.

– Există deci riscul să ne urmărească și să-i spună lui Dragan unde suntem. Dacă exfiltrarea s-ar fi făcut într-o singură etapă, problema n-ar fi fost atât de gravă. Așa, însă, riscul este enorm. Va trebui să aplicăm amândoi programul de descurajare a filajului înainte de plecare, și să ne întâlnim într-un loc stabilit, de unde să plecăm direct...

– Asta nu e o problemă, fu de acord detectivul.

– Mașina mea prea bate la ochi, remarcă Malko, trebuie să

o schimb. Aş vrea să o lăsaţi pe a dumneavoastră la vedere, în aşa fel încât, dacă sunteţi supravegheat, să se creadă că n-aţi părăsit Belgradul.

– Am nevoie de o maşină ca să mă duc la Subotica.

– O puteţi folosi pe a mea. Ce-aţi zice să ne întâlnim pe bulevardul Srpskih Vladara, chiar în faţa palatului rezidenţial? Lăsaţi maşina în parcarea de pe bulevardul Revoluţiei, înainte de Piaţa Biljana Pasica, apoi traversaţi Pionirski Park şi coborâţi pe lângă grădinile Preşedinţiei. Nu puteţi fi urmărit decât pe jos, şi astfel vom scăpa de filaj. N-are importanţă dacă aţi fost urmărit până acolo...

– Mi se pare o idee bună, fu de acord detectivul. La ora şase?

– La şase.

– Veţi avea şi banii?

– Îi voi avea.

Îşi strânseră mâinile îndelung; Malko îl privi pe detectiv intrând în clădire, întrebându-se dacă avea tot atâtea reticenţe ca el. De acum înainte, îl considera pe Dusko Balasevici un trădător virtual, având totodată nevoie de el. Din acest motiv îşi luase o serie de precauţii. «Uitase» de asemenea să-i spună că Stefanovici nu va fi singurul trecut peste graniţă. Nu putea să o lase pe Slavica Jelovaci să mucegăiască în apartamentul Priscillei Clearwater, pentru că CIA n-ar fi ridicat un deget să o ajute pe croată.

Singura soluţie era să o ia cu el, cu anumite precauţii.

* * *

Rade Bogdanovici privea maşinile de pe autostrada aflată sub ferestrele sale. În fiecare dimineaţă venea la biroul aflat la etajul trei al SDB la opt fix, şi îşi potrivea cele o sută patruzeci de kilograme într-un fotoliu făcut special pe dimensiunile sale. Nu măsura mai mult de un metru cincizeci şi cinci, suferea de obezitate cronică şi avusese deja mai multe alarme cardiace, ceea ce nu-l împiedica să conducă cu o mână de fier secţiunea «Specijelno Dejstva» de la SDB.

Cu o mână grăsulie, Bogdanovici netezi prima pagină a

cotidianului, consacrată crimei sălbatice de la *Hyatt*. Nu era ceva bun pentru reputația hotelului. Acesta era însă un lucru neînsemnat, pe lângă eșecul supărător al ultimei acțiuni... Președintele îl însărcinase cu o misiune, avusese mai multe mijloace de a o îndeplini, dar toate se duseseră de râpă. Nu-i mai rămăsese decât unul...

Se auzi zbârnâitul interfonului, și el apăsă pe un buton.

– Un apel pentru dumneavoastră, *Gospodine*, îl anunță secretara. Pe linia 3.

Aceea rezervată persoanelor «alese». Numai douăzeci de persoane aveau acces la ea, și era schimbată în fiecare lună. Așteptă. Vocea lui Zlatko Sombor îi sună neplăcut în ureche.

– Nenorociții au dat greș! Îl anunță cel pe care Rade Bogdanovici era însărcinat să-l protejeze.

– Am aflat, spuse rece acesta din urmă, am primit un raport. Afacerea asta se va sfârși rău.

Îndepărtă disprețuitor receptorul de ureche, pentru a nu mai auzi răgetele interlocutorului său. Era un lucru trist, dar regimurile polițienești erau nevoite să folosească oameni de acest gen. Întrerupându-l cu un ton glacial, îi răspunse:

– Oamenii dumneavoastră au lucrat pe față, ceea ce este o mare imprudență. A doua oară în douăzeci si patru de ore... În cazul în care vor continua în același mod, Miliția va fi obligată să reacționeze.

Răspunsul fu o tăcere grea, și înțelese că mersese prea departe.

– Haide, spuse el pe un ton mai destins, situația nu este așa de gravă, dar aveți grijă. Cred că acum suntem pe drumul cel bun, dar ați greșit manifestându-vă așa... I-am alertat pe adversarii noștri. Nu aveți încredere în mine?

De la celălalt capăt al firului Zlatko Sombor vru să spună «nu», dar se răzgândi.

– Ba da, ba da, afirmă el, dar tare aș vrea să-l văd pe ticălosul ăla mort.

– În curând, îl asigură Bogdanovici, pe un ton glumeț, dar țineți-vă firea. Președintelui nu-i place să se facă valuri.

După ce închise, aprinse semnalul roșu, însemnând că nu poate fi deranjat, și începu să reflecteze, jucându-se cu un

Zippo oferit de Radovan Karadzici. Bricheta fusese găsită printre rămășițele unui F 16 american, doborât de un Sam 6 sârbesc, în apropiere de Banja Luka. Purta încă emblema escadronului pilotului.

Se cufundă în studierea dosarului lui Zlatko Sombor, supranumit «comandantul» Dragan. Încă de la început, atunci când guvernul aflase de intențiile americanilor în privința criminalului de război căutat deja de Croația, Rade Bogdanovici fusese însărcinat de președintele Miloșevici să ia *toate* măsurile necesare pentru neutralizarea operațiunii Statelor Unite.

Într-un fel sau altul.

Cel mai normal era evitarea unei mărturii devastatoare, aceea a lui Milomir Stefanovici, care ar fi pus Serbia într-o postură imposibilă. La vremea acea, Dragan nu era căutat de Croația pentru crime de război. Situația nu era prea gravă. Dar în ziua funestă în care TPI[1] de la Haga lansase un mandat de arestare internațional împotriva lui, poziția guvernului sârb începuse să se clatine.

De la începutul afacerii lansate de Nenad Kurco și prinsă din zbor de CIA, la palatul prezidențial avuseseră loc mai multe reuniuni secrete.

Se bazaseră mai întâi pe Dragan, pentru a înlătura el însuși amenințarea. Apoi, odată cu intrarea în scenă a unui șef de misiune CIA extrem de încăpățânat, fuseseră nevoiți să ia în considerare o ipoteză cândva de neconceput: americanii erau în stare să-l scoată din țară pe Milomir Stefanovici, cu scopul de a depune mărturie contra fostului său șef, în fața Tribunalului de la Haga.

Bogdanovici și președintele Miloșevici știau prea bine că americanii aveau să fluture această amenințare, fără nici cea mai mică intenție de a o pune în aplicare. Nu dădeau doi bani pe «comandantul» Dragan. Singurul lor scop era acela de a-l înfricoșa pe Miloșevici, și de a-l face să-l scoată în față pe Karadzici, liderul sârbilor bosniaci. Numai că Miloșevici nu putea merge *prea* departe în această direcție.

---

1) Tribunalul Penal Internațional (n. t.)

În această situație trebuia gândit un plan ajutător, în cazul în care Milomir Stefanovici ajungea la Haga. Acest plan includea abandonarea lui Dragan. Arătat cu degetul din toate părțile, acesta n-ar mai fi fost protejat de Republica Federativă Iugoslavia, care în caz contrar ar fi fost din nou supusă sancțiunilor internaționale.

Extrădarea voluntară a lui Dragan era în acest caz, la ordinea zilei, cu toate consecințele nefaste posibile pentru președintele Miloševici. Dar când se deschidea cutia Pandorei[1]... «Comandantul» Dragan putea face destăinuiri de o gravitate extremă asupra implicării RFI și a lui Miloševici în războiul declanșat de sârbii bosniaci. Rade Bogdanovici își dorea ca această zi să nu vină niciodată, dar rolul lui era să prevadă viitorul, indiferent cât de întunecat ar fi fost.

Operațiunea ratată de la *Hyatt* permitea luarea unei prime «contra-măsuri»: interpelarea vinovaților, ușor de identificat de cel puțin doi martori, urmând apoi șeful lor, «comandantul» Dragan, demonstrând astfel lumii că nu era de neatins.

Dacă totul mergea bine, s-ar fi ales cu eliberarea, dacă nu, îl țineau la căldură pentru a-l livra Tribunalului de la Haga.

Americanii nu știau, dar președintele Miloševici se hotărâse: decât să-i înfrunte pe sârbii bosniaci, mai bine îl preda pe «comandantul» Dragan justiției internaționale. Destăinuirile pe care le-ar fi făcut criminalul de război ar fi fost atunci dezmințite de gloanțe.

Rade Bogdanovici ridică receptorul și îl sună pe generalul Radovan Stojisici, comandantul Miliției.

* * *

Miralov Petrovici coborî din autobuz în fața unuia dintre imensele cotețe din Novi Beograd, imobile cu trei sute de apartamente, așezate unul lângă altul pe malul Savei. Un oraș-

---

1) Pandora, prima femeie creată de zeul Vulcan, a primit din partea lui Jupiter o cutie în care erau închise toate relele din lume. Curios, soțul ei Epimeteu, a deschis cutia, și relele s-au răspândit, înăuntru rămânând doar speranța (n. t.)

dormitor demn de milă. Se grăbea să ajungă acasă, după emoțiile de peste zi. Miliția îl reținuse patru ore, silindu-l să semneze o declarație amănunțită, conținând semnalmentele ucigașilor de la *Hyatt*.

Colegul său de la intrare pățise la fel. Mare mirare, având în vedere toleranța autorităților față de mafioți, dar clientul de la *Hyatt* împușcat din greșeală era un om de afaceri suedez, și avea să se facă vâlvă. Miralov Petrovici auzi o mașină apropiindu-se, și se întoarse. Îngheță. Era un Pajero negru asemănător cu cel cu care veniseră ucigașii de la *Hyatt*. Îl depăși și opri perpendicular pe cărarea care ducea la bloc. Fără să șovăie, făcu stânga-mprejur și începu să alerge spre stația de autobuz, unde mai era lume.

Mai avea treizeci de metri și Pajero îl prinse din urmă. Geamul din dreapta față era coborât. Miralov Petrovici văzu ieșind un braț care ținea un pistol mitralieră Skorpio. Auzi primele împușcături și simți loviturile în spate, urmate de o durere atroce. Se poticni și căzu cu fața în jos. Mai trăia încă atunci când mașina ajunse în dreptul lui. Fără să coboare, ucigașul îndreptă arma spre sol, golind întreg încărcătorul în capul muribundului.

Apoi Pajero plecă.

Se opri cuminte la stopul de pe bulevard, apoi se îndepărtă cu viteză scăzută în direcția autostradei spre Zagreb, pierzându-se în trafic.

* * *

Cu inima strânsă, Malko sună la ușa Priscillei Clearwater. În mână avea o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne, cumpărată din noul Centru comercial din Piața Republicii, la valoarea ei în aur. La Belgrad se găseau acum cele mai bune produse din vest. Nu telefonase, și se asigurase că nu era urmărit.

Simți un ușor foșnet în spatele ușii, și spuse pe un ton scăzut:

– Slavica, eu sunt, Malko, deschideți.

Ușa se întredeschise și apăru figura neliniștită a tinerei

croate. Malko se grăbi să intre. Ea purta un halat de prosop, cu siguranță al Priscillei, prea mare pentru ea. Nemachiată, cu ochii roșii, ea suspină:

– Nu mai pot! Cum aud un zgomot afară, mor de frică. Au să mă găsească.

Se așeză pe un scaun, aprinse o Gauloise blonde și suflă lung fumul, destinzându-se încet, încet.

Malko o lăsă să se calmeze câteva clipe și o anunță:

– Dacă totul merge bine, veți părăsi acest loc.

Privirea lui Slavica Jelovaci se înflăcără.

– Când? Unde mergem?

– Astăzi, preciză Malko, dar în anumite condiții.

– Care?

– Iată, explică Malko, am ocazia să vă trec granița în Ungaria. De acolo puteți ajunge în Croația.

– Minunat! zise ea. Cum?

– Datorită unei persoane care este probabil cel care v-a denunțat la DB, preciză Malko.

Privirea tinerei deveni nesigură.

– Cum așa? Ați înnebunit! O s-o facă din nou!

– Nu, pentru că voi fi și eu cu el, și nu plecăm singuri. Mai este un bărbat cu noi: Milomir Stefanovici.

– Stefanovici? Cel care s-a dedat la masacre în țara mea? De ce îl ajutați să plece? Este un monstru.

Se tulburase din nou. Malko încercă să o calmeze.

– Nu-i vreau binele acestui Stefanovici, preciză el, din contră. Îl scoatem din Serbia pentru că foștii săi complici vor să-l asasineze. Or, trebuie să depună mărturie în fața Tribunalului de la Haga.

Slavica Jelovaci clătină din cap.

– Nu o va face! Nu este nebun. Va dispărea.

Malko avu un surâs rece.

– M-ar mira. Fără pașaport nu poate ajunge prea departe. Va fi așteptat de o echipă a CIA care nu-l va scăpa din ochi. Cât privește mărturisirea, o am deja, scrisă și semnată de mâna lui. Este suficientă pentru a-l extrăda în oricare altă țară. Având declarația lui, îl vom încolți pe Dragan.

Tânăra îi urmărea cu aviditate demonstrația.

– Dragan! Adevărat?

– Adevărat. Îl vor americanii. La fel de mult ca dumneavoastră, numai că îl vor viu, ca să dea un exemplu. Așa cum francezii l-au vrut pe Carlos, pentru a-i organiza un proces exemplar. Având mărturia lui Milomir Stefanovici, președintele Miloșevici va fi obligat să-l aresteze și să-l extrădeze din Serbia.

Urmă o lungă tăcere. Se vedea că femeia avea îndoieli. Malko se sili să o liniștească, precizând:

– Am nevoie de dumneavoastră. În timpul acestei călătorii, s-ar putea ca Dusko Balasevici să încerce să mă trădeze. E mai bine să fim doi, ca să-i dejucăm manipulările...

Ea ridică din umeri.

– Ce aș putea să fac? Nici măcar nu am armă.

– Am să vă dau pistolul meu, promise Malko. Sunteți de acord?

Ea îl privi cu tristețe.

– Am de ales?

– O să fie totul bine.

– Când plecăm?

– Vin să vă iau cu puțin înainte de șase. Să fiți pregătită. Balasevici nu știe încă de venirea dumneavoastră.

Se ridică și ea se lipi toată de el.

– Mulțumesc, murmură ea. Nu știu cum...

După cum se comporta, avea o idee destul de precisă. Malko se degajă. Nu era momentul.

– Pe curând.

Coborî, puțin mai liniștit. Lucrurile se aranjau.

Numărătoarea inversă începuse. Intuiția îi spunea că nu depășise încă toate dificultățile. Călătoria de la Belgrad spre Ungaria nu era ultimul episod din povestea întortocheată, care îi rezervase până acum destule surprize, toate neplăcute.

Dacă dorea să revadă castelul de la Liezen și pe trupeșa Alexandra, trebuia să-și asigure *toți* sorții de izbândă; nici măcar nu era sigur că era de ajuns.

Capitolul XVII

Rade Bogdanovici se pregătea să plece de la birou în momentul în care primi o notă de la Cartierul General al Miliției, aflat peste drum. Se referea la uciderea a doi funcționari de la *Hyatt*, comisă în împrejurări similare. Amândoi fuseseră împușcați de niște necunoscuți aflați într-o mașină, pe când se întorceau acasă de la servici. Ar fi putut trece drept una dintre nenumăratele afaceri cu mafioți, dacă cei doi n-ar fi fost chiar martorii crimei din seara precedentă... *Singurii* capabili să-i identifice pe cei trei ucigași.

Șeful Secțiunii a Doua privi gânditor cele câteva rânduri, salutând mintal rapiditatea «comandantului» Dragan. Iată de ce această lichea supraviețuise atâta timp. Reacționa repede și bine. Rade Bogdanovici scoase din seif dosarul criminalului de război și puse deasupra nota pe care tocmai o primise. N-avea chef să se întoarcă acasă.

Această reacție a lui Dragan era, dintr-un punct de vedere, îngrijorătoare. Era sigur că nu va fi pedepsit, și l-ar fi tentat să meargă mai departe, de exemplu să-i lichideze pe cei aflați în anturajul americanilor. Aceștia ar fi tras la răspundere guvernul, ceea ce n-ar fi aranjat de loc lucrurile...

Sau Dragan dorea să se pună la adăpost.

Rade Bogdanovici scoase fișa cu date despre Zlatko Sombor emisă de Interpol, al cărei conținut nu-l mai știa pe dinafară. O parcursese: era mai mult decât edificatoare... Suedia, Danemarca, Belgia, Elveția, Germania și Italia, îl căutau pentru delicte de drept comun. Fără a mai pune la socoteală Croația, care emisese un mandat internațional pentru

crimele de război și genocid, cerând arestarea și extrădarea lui imediată... Pentru el, Europa era închisă, dar cu un pașaport fals putea ajunge mult mai departe, în Mexic, spre exemplu, unde avea prieteni printre traficanții de narcotice.

Or, până la noi ordine, Dragan *trebuia* să rămână sub jurisdicția autorităților de la Belgrad. Rade Bogdanovici își chemă secretara și îi dictă o scurtă notă ultra confidențială destinată tuturor posturilor de frontieră ale Republicii Federale Iugoslavia, inclusiv celor de la granița cu Republica Srpska. Atrăgea atenția funcționarilor asupra lui Zlatko Sombor, supranumit «comandantul» Dragan.

– Să adăugați și o fotografie, împreună cu lista tuturor pseudonimelor pe care le folosește, mai spuse Bogdanovici.

Nu-și făcea prea mari iluzii: dispozitivul nu era niciodată etanș, cu un om ca Dragan care controla rețelele de contrabandiști. Îl cunoștea însă: nebun după cântăreață, ar fi luat-o cu el, ceea ce i-ar fi îngreunat deplasările.

– Difuzați-o imediat! ordonă el.

Cu siguranță că Dragan avea să afle, dar nu-i păsa.

* * *

Malko parcă mașina Polo la *Intercontinental*. Inspectă rapid mașinile parcate în fața hotelului și răsuflă ușurat când zări Range Roverul alb cu număr de IFOR folosit deTamara Savici. Nu era singurul motiv de vizită la *Intercontinental*, dar șansa părea să fie de partea lui.

Se opri la biroul Avis de lângă recepție și puse pe masă, în fața funcționarului, cheile de la VW Polo roșu, împreună cu actele.

– Aș vrea să schimb mașina, explică el. A mea nu are climatizare. Îmi puteți da una *cu*?

Funcționarul consultă un tabel.

– Am un Mercedes 230, anunță el. Evident, e mult mai scump.

– Nici o problemă, afirmă Malko. Ce culoare?

– Gri.

– Perfect. Îl aveți aici?

– Trebuie să trimit pe cineva după el la aeroport. Mai durează o jumătate de oră.

– Foarte bine. Mă duc să vizitez pe cineva din hótel, și o iau la întoarcere.

Urcă direct la apartamentul ocupat de CNN. Ușa era deschisă. O zări pe Tamara, cu părul lung și blond strâns în vârful capului. Tocmai dădea un telefon. Era la fel de provocatoare, într-un tricou roz și un mini asortat. Veselă, îi făcu semn lui Malko să intre. Imediat ce termină convorbirea îi sări de gât.

– Ce surpriză plăcută! Nu credeam să te mai văd.

– Nu m-ai sunat, remarcă Malko.

– Mai întâi că n-am fost la Belgrad, explică ea. Am plecat la Pale, împreună cu o echipă de la Atlanta. Acolo a fost gata să ajung la închisoare din cauza ticăloasei de Sonia Karadzici. Apoi... (Ezită puțin). Ți-am spus că nu vreau să mă amestec în povestea de care te ocupi. E prea periculoasă. Am avut dreptate...

– Cum așa?

Ea surâse misterios.

– Am auzit zvonuri... Nu știu exact ce ai făcut, dar știu că au încercat să te ucidă. În plus, ai văzut nebunia cu Carla Bettega? Era totuși simpatică. Nu-mi dau seama de ce a tras în polițiști.

– Eu nici atât, spuse Malko.

– Cinăm împreună astă seară?

– Nu pot. Părăsesc Belgradul.

– Astă seară?

– Da.

– Frumos din partea ta că ai venit să-ți iei rămas bun. Am putea petrece un moment împreună, adăugă ea, cu o voce încărcată de subînțelesuri.

– Haide să bem ceva, sugeră Malko.

Se duseră la barul de la parter. Malko luă o Stolychnaya, în timp ce Tamara comandă un Caipirinha Cointreau și o jumătate de lămâie verde zdrobită.

– Am venit să-ți propun un târg, spuse Malko, după ce băură.

– Ce fel de târg?

Era sincer surprinsă. Malko se așeză.

– Mai înainte, aș vrea să-mi clarifici câteva puncte. Folosești același Range alb al prietenului tău de la IFOR?

– Da, e jos.

– Poți pleca din Belgrad cu ea?

– Da, dacă e nevoie. De ce?

Fără să răspundă, Malko continuă:

– Miliția nu o controlează?

Ea râse.

– M-ai mai întrebat asta. Nu. Se tem de IFOR ca de ciumă. Spune-mi ce vrei de la mine.

– Aș vrea să folosesc această mașină, *eventual* ca să ies din țară.

– Unde vrei să mergi?

– În Ungaria.

Ea luă un aer îngrijorat.

– Mi-e greu să-ți spun nu, dar dacă se întâmplă ceva, prietenul meu și cu mine intrăm la apă.

În timp ce vorbea, luă un pachet de Gauloise blondes, și aprinse una cu un Zippo nou nouț, pe care era gravat un superb Harley Davidson.

– Există o compensație, o anunță Malko. Am să-ți spun, dar dacă refuzi, promite-mi că uiți ce vei auzi...

Ea ridică mâna râzând.

– Jur pe Biblie, pe Coran, pe ce vrei tu.

– E ceva serios, o avertiză Malko. Ai auzit vreodată vorbindu-se despre un anume Milomir Stefanovici?

– Vag, dar nu știu cine e.

– Îți aduc eu aminte: Nenad Kurco voia să vândă niște fotografii *și* o informație, pentru cincizeci de mii de dolari. Informația se referea la Stefanovici, un vechi prieten al lui Dragan. Acum, pentru anumite motive, este gata să depună mărturie împotriva lui în fața Tribunalului de la Haga. A participat la numeroase masacre. Trebuie să-l scot din Serbia

clandestin, cu ajutorul celui la care m-ai trimis, Dusko Balasevici. Numai că nu sunt sigur de acesta. În această situație, pregătesc un plan de rezervă. Cu acest Rover, am putea trece în Ungaria.

Tamarei Savici îi pierise zâmbetul. Malko adăugă imediat:

– Recompensa ta va fi că poți filma în timp real exfiltrarea acestui criminal de război, și recuperarea lui de cealaltă parte a frontierei de către o echipă de la CIA. Nu crezi că ar fi o bombă?

Tânăra uită să tragă din țigară.

– Sigur că da! zise ea cu o voce aţâţată. E formidabil! Riscul ăsta mi-l asum. Când vrei să pleci?

– Astă seară, pe la șase. Nu mai pot rămâne la Belgrad, e prea periculos.

Ea înjură printre dinți.

– Nu pot pleca astă seară. Trebuie să transmit un subiect la Atlanta.

– Poți să vii după noi, spuse Malko, nu ne ducem direct spre frontieră. Vom dormi la castelul Jezero, lângă Becej. Călăuza vine să ne ia de acolo. Știi unde e?

– Sigur că da. Când vine călăuza?

– Nu știu încă. Noaptea următoare, sau mai târziu. Ceea ce vreau e să am o a *doua* mașină, în afară de a mea. Vom folosi Roverul în cazul în care a mea va fi dată în urmărire.

Tamara trăgea din țigară ca o nebună, sorbindu-i vorbele lui Malko.

– Mi se pare posibil, fu ea de acord. Înseamnă că ne întâlnim la Jezero, și trecem granița cu Roverul. Și apoi?

– De cealaltă parte a frontierei, la Szeged, ne întâlnim cu o echipă de la CIA. Nu te împiedică nimeni să anunți un cameraman, dimpotrivă. Trebuie să facem cât mai multă publicitate dezertării lui Milomir Stefanovici. În acest mod, Slobodan Miloșevici își va da seama că americanii nu blufează. Atâta timp cât dezertorul rămâne la cheremul lor, au toate atuurile să conducă această partidă mortală de pocher măsluit. Dacă Miloșevici cedează, avem destul timp să-l atragem pe Milomir Stefanovici în capcană.

– E formidabil dacă reușim, fu de acord Tamara.

– Dacă nu merge, remarcă Malko, am încurcat-o. Deci ești de acord?

Ea îl privi drept în ochi.

– Voi fi la Jezero astă seară pe la unsprezece.

– Mai e ceva, mărturisi Malko. Mai devreme mi-ai povestit de Carla Bettega. Va merge cu noi.

Tamara îl privi stupefiată.

– De ce?

Malko îi explică și conchise:

– Este o expediție riscantă. Trebuie să fi conștientă de asta.

– Nu face nimic! CNN va sări în sus de bucurie pentru bomba asta. Și așa era să fiu ucisă de zece ori până acum în Bosnia...

– Atunci, ne vedem la noapte, spuse el. Fii discretă cu cameramanul. Nu-i telefona de aici. Nu vorbi cu nimeni despre povestea asta.

Urcându-se în ascensor, se simțea deja mai ușurat. Cu Roverul de la IFOR, avea șanse serioase să dejoace o posibilă cursă.

La recepție, funcționarul îi dădu cheile și actele noii sale mașini.

* * *

Malko parcă Mercedesul 230 pe trotuarul străzii Visegradska, unde se afla Ambasada americană. Cenușiu, demodat, nu era așa de bătător la ochi ca VW Polo roșu. Chiar dacă SDB-ul știa deja că schimbase mașina, riscurile de supraveghere erau limitate.

Larry Oldcastle îl primi cu un amestec de căldură și de nervozitate prost mascată.

– Mă voi gândi în fiecare clipă la dumneavoastră, din momentul în care veți părăsi acest birou, spuse el, cu un soi de emfază. Știu că ce veți face este extrem de riscant. Să sperăm că Dusko Balasevici nu face joc dublu! Măcar să mai fi avut puțin timp...

Malko îl privi cu ironie.

– Am fi avut, dacă ați fi acceptat să-l mai țineți câteva zile pe Milomir Stefanovici la dumneavoastră.

– Știți bine că e imposibil, protestă americanul. *În mod oficial*, noi nu trebuie să fim amestecați în această exfiltrare. Ați pus la punct ultimele detalii?

Malko îi povesti pe scurt ce intenționa să facă, fără să-i pomenească de prezența lui Slavica Jelovaci. Larry Oldcastle protestă puțin aflând de implicarea Tamarei Savici. La urma urmei, făcea și ea parte, într-un fel, din *Companie*...

– Când mergeți să-l recuperați pe Stefanovici? întrebă el.

– Chiar înainte să mă întâlnesc cu Dusko Balasevici.

– Credeți că mâine veți fi de cealaltă parte a frontierei?

– Sper, spuse Malko, asta depinde de Balasevici.

– O echipă a Centralei de la Budapesta a sosit aseară la Szeged. Se află în așteptare la hotelul *Balaton*. Șeful ei se numește James Baker. De îndată ce vă întâlniți cu el, vă va conduce împreună cu Milomir Stefanovici într-una din taberele noastre, în apropiere de Budapesta. Acolo veți aștepta derularea evenimentelor.

Malko protestă.

– Nu-l transferăm imediat la Haga?

– Nu, mărturisi puțin jenat șeful Centralei CIA. Washingtonul vrea să aibă libertatea de acțiune pentru a negocia cu ticălosul de Miloșevici. Îl aștept dintr-un moment în altul pe Richard Holbrooke, negociatorul Casei Albe.

– Ce urmează să facă?

– Odată Stefanovici aflat în siguranță îl forțăm pe Miloșevici să aleagă: sau ne ajută să-l neutralizăm *definitiv* pe Radovan Karadzici, așa cum a promis, sau îl trimitem pe Stefanovici la Haga, împreună cu mărturia. În acest caz, TPI va fi obligat să emită mandat contra lui Dragan, care, în mod sigur, se va întoarce împotriva lui. Dacă e așa, o pățește rău...

– Foarte rău, recunoscu Malko. Și dumneavoastră la fel. Nu veți mai avea cum să-l amenințați pe Miloșevici...

Americanul trase un fum din țigară, cu un aer de filozof.

– Cel puțin, unul dintre acești ticăloși se va afla în fața

Tribunalului. Dar Miloşevici va ceda! Pun pariu pe o mie de dolari...

– În cazul în care cedează, ce facem cu Stefanovici?

Şeful centralei lăsă capul în jos.

– Nimic, mărturisi el. Îl abandonăm. Fără el, mărturisirea nu poate fi folosită de TPI.

Pentru o clipă, în tăcerea care se lăsă pluti indignarea. Cruciada morală de la început era departe. Aşa cum se întâmpla des în munca de informaţii, se ajungea la o manipulare sordidă şi imorală. Statele Unite erau nişte monştri insensibili şi munca de informaţii era una de senior. Îţi trebuiau mănuşi groase, ca să nu-ţi murdăreşti mâinile. Dacă n-ar fi fost Slavica Jelovaci, Malko l-ar fi trimis pe Larry Oldcastle la plimbare.

Numai că tânăra era singura creatură simpatică în toată această afacere. Dacă n-ar fi fost scoasă din ţară, ar fi sfârşit în mod sigur într-o închisoare sârbă.

– Stefanovici o să vă binecuvânteze, remarcă Malko, plin de amărăciune. Se pare că genocidul duce la un deznodământ fericit. În câţiva ani o să conducă un supermagazin în California.

– Sunt dezolat, zise Larry Oldcastle. Ştiu că e dificil, dar trebuie să ne gândim la interesele superioare ale ţării, şi chiar la Bosnia. Ei cer alegeri libere, şi dacă punem mâna pe Karadzici, datorită stratagemei noastre, lumea îţi va fi recunoscătoare.

– Să vă audă Dumnezeu! oftă Malko, ridicându-se.

– Iată banii pentru Balasevici, zise Larry Oldcastle.

Îi întinse un plic gros de culoare cafenie, lipit cu bandă transparentă.

– Vă voi suna îndată ce ajung în Ungaria, promise Malko.

– Am ceva pentru dumneavoastră, adăugă americanul, în caz că se întâmplă o nenorocire.

Îi întinse un ceas din titan, un model Breitling necunoscut de Malko, pe al cărui cadran scris «Emergency»[1].

---

1) Urgenţă (n. t.)

– Este ultima creație Breitling, explică Larry Oldcastle. Acest ceas electronic are un emițător VHF încorporat, care permite transmiterea unui semnal de pericol pe frecvența internațională de 121,5 MHz. Poate fi captat de toate avioanele pe o rază de peste o sută de kilometri. În caz că vi se întâmplă ceva, activați-l. Semnalul va fi captat de un aparat de-al nostru care va survola zona de frontieră, de partea Ungariei, începând din această noapte de la ora douăsprezece, ceea ce va permite echipei de la Szeged să vă localizeze și să vă vină în ajutor.

– Sper că nu va fi nevoie, zise Malko luând ceasul Breitling.

Brusc, Larry Oldcastle tresări.

– *Jesus-Christ*! Am întârziat îngrozitor. Trebuie să mă duc la aeroport. *Take care*[1]!

Își strânseră mâinile îndelung, și ieși din birou. Imediat intră Priscilla Clearwater. Malko nu-i dădu timp să se plângă.

– Am o veste bună, o anunță Malko. Asta seară dormiți singură.

Secretara lui Larry Oldcastle îl privi neîncrezătoare.

– A plecat?

– *Va* pleca, o corectă Malko. Cu mine.

– Unde vă duceți?

– Nu am dreptul să vă spun, zise el. Dacă vă frământă acest lucru, întrebați-l pe patronul dumneavoastră.

I se păruse că simte o urmă de gelozie în vocea negresei. Aceasta reveni la atitudinea afectată.

– Bineînțeles că n-am să-l întreb! spuse ea, indignată. Nu mă amestec niciodată în afaceri confidențiale.

– Perfect, spuse Malko. *So, kiss me, good bye.*

Se apropie de ea și o strânse în brațe. Fiind de aceeași statură, fețele li se apropiară la aceeași înălțime, cu buzele la câțiva centimetri distanță. Priscilla se zbătu, dar nu prea tare.

– *Please! Stop immediatly!*

Gura lui Malko îi strivi buzele. Cuprins de o bruscă dorință, o propti de biroul lui Larry, comportându-se ca o cătană, dar

---

1) Aveți grijă (n. t.)

una care ştia ce să facă cu mâinile. În scurt timp, protestele Priscillei se transformară în suspine, mai mult sau mai puţin stăpânite. Malko scotocea pe sub fustă ca un liceean la prima cucerire, fiind însă mult mai îndemânatic. Uşa nu era nici măcar încuiată, dar cine să intre neanunţat în biroul şefului Centralei CIA...

În înghesuiala creată, slipul Priscillei ateriză pe mocheta albastră. Lipită de birou, cu pântecul gol, ea gâfâia. Când Malko pătrunse în ea dintr-o singură mişcare, se smiorcăi şi se agăţă de el ca o înecată. Mişcările lui somptuoase fură întrerupte de o bătaie în uşă. Priscilla tresări din tot corpul, dar blocată între muchea de stejar şi cele optzeci de kilograme ale lui Malko, libertatea de mişcare îi era limitată. Fără să iasă măcar un milimetru din teaca mătăsoasă care îl strângea în mod plăcut, Malko strigă în direcţia uşii:

– *Come back later!* [1]

Ceea ce îi dădu destul timp să profite încă puţin de situaţie, înainte de a se goli în sexul inundat. Moale ca o păpuşă de cârpă, Priscilla murmură:

– *My God, you are a real monster*!

– Nu, afirmă Malko, aranjându-şi ţinuta, dar plec la un drum dificil. Să spunem că aţi făcut o faptă bună, aidoma ultimei ţigări oferite unui condamnat la moarte...

Posomorâtă, Priscilla Clearwater se îndreptă de spate.

– *Fucking bastard!* [2] spuse ea printre dinţi, în timp ce el se îndrepta spre uşă.

---

1) Veniţi mai târziu! (n. t.)
2) Ticălosule (n. t.)

Capitolul XVIII

La ora aceasta, traficul era aglomerat. Malko înainta la pas în direcția podului Bratsvo i Jedinsvo, coborând pe strada Brankova, în mijlocul unui șuvoi de vehicule care se străduiau să ajungă la Novi Beograd. Aparatul de aer condiționat din Mercedes își dăduse duhul cu un fâșâit lugubru, și nu se mai simțea decât aerul călduț. Pudic, indicatorul arăta doar 23.585 de kilometri, ceea ce era departe de realitate. Semaforul din colțul străzii Carice Milice se făcu verde, și Malko o luă la vale. Pe dreapta, un imens panou luminos plasat pe fațada unui imobil indica 34 de grade și ora 5 și 40.

Călătoria cea mare începuse. Malko părăsise Ambasada Statelor Unite cu zece minute mai înainte. Lăsase o mare parte din lucruri la *Hyatt*, luând cu el doar strictul necesar într-un sac de voiaj. Se strecură pe lângă un autobuz înțesat care lăsa în urmă o dâră de fum negru și zări în sfârșit intrarea pe pod.

Timp de câteva minute, cât traversă Sava, se mai destinse. Se înscrise apoi pe banda din stânga. Dunga de separație dispăruse, dar era strict interzis virajul înainte de intersecția cu bulevardul Staro Sajmiste, aflată la o sută de metri mai departe. Acolo, semaforul era roșu. Malko încetini, declanșând imediat un concert de claxoane. Șoferilor belgrădeni le sărea țandăra din nimic. Se opri pe banda centrală, ca și când ar fi fost în pană, și așteptă ca mașinile din fața lui, oprite la stop, să demareze. Atunci făcu o întoarcere, îndreptându-se spre Belgrad.

Verifică în oglinda retrovizoare să nu fie urmărit. Avea deja

în spate un șuvoi de vehicule. Se înscrise din nou pe banda din stânga, pentru a putea coti pe strada Karadzordjeva, cea care urca spre parcul Kalemegdan. Alt semafor special pentru banda care mergea spre Novi Beograd, întrerupea fluxul traficului. Se făcu verde, Malko demară, dar în momentul în care intra pe drumul respectiv, opri, stârnind un acces de furie al conducătorilor din spate. Prin geamul deschis, făcu un gest de neputință, ca și când ar fi fost din nou în pană, incident destul de frecvent la Belgrad, care nu mai mira pe nimeni...

Asurzit de claxoane, așteptă, cu ochii pe semafor. Când acesta deveni roșu, Malko demară în trombă, îndreptându-se spre pod. Verifică din nou dacă mașina din spatele lui rămăsese pe loc, și pătrunse cu toată viteza pe strada Karadzordjeva.

După aceste manevre de descurajare a filajului, nimeni n-ar fi putut să-l urmărească. Fără îndoială că ar fi putut fi supravegheat printr-un dispozitiv radio, dar și așa avea nouăzeci la sută șanse să reușească...

Trecu în trombă prin fața bisericii Saborua Crkva, o luă la dreapta pe Pariska, trecu prin fața Ambasadei franceze, mai merse câteva sute de metri și o luă la dreapta pe Uzun Mirkova, în direcția Pieței Revoluției, apoi pe Terazije și Srpskih Vladara, fosta Marsala Tito. Încetini și zări pe partea opusă a bulevardului un bărbat așteptând în stația autobuzului 29. Era Dusko Balasevici, în cămașă cu mâneci scurte, cu eterna lui sacoșă agățată de umăr. Opri la bordură și detectivul traversă alergând spre el. După ce se așeză pe banchetă, îl întrebă:

– Sunteți singur?

– Nu pentru mult timp, zise Malko, pornind mașina.

– Ați schimbat-o, remarcă detectivul.

– V-am spus că am să o fac. Aceasta e mai discretă. Am făcut două rupturi de filaj. Nimeni nu a putut să mă urmărească. Dumneavoastră?

– Am procedat cum a fost prevăzut, afirmă Balasevici. Mașina mea e în parcarea de lângă Piața Biljana Pasica. Am

venit mai devreme și m-am învârtit puțin pe jos. Nimeni nu m-a urmărit.

– Nici o veste de la călăuza dumneavoastră?

– Nu, dar nu e ceva grav. Ați adus banii?

– Da. Apropo, mai avem cu noi încă o persoană, spuse Malko înainte de a coti pe Knez Mihajlova spre Poșta Mare.

Dusko Balasevici nu-și ascunse surpriza.

– Cine?

– Carla Bettega.

Detectivul nu schiță nici un gest. Ar fi fost într-adevăr potrivit pentru pocher.

– Cum ați dat de ea și de ce o luați cu dumneavoastră?

– V-am mințit, zise simplu Malko. După incidentul de la hotelul *Splendid*, a venit după mine la *Hyatt*, crezând că *eu* o denunțasem. Am avut o explicație, și i-am găsit o ascunzătoare sigură pentru câteva zile.

– Înțeleg, zise gânditor Dusko Balasevici. Din partea mea, e în regulă. M-am ocupat de afacere la dorința dumneavoastră. Nu vor fi probleme cu Ratko, călăuza, va cere doar niște bani în plus, probabil două mii de mărci.

– Nici o problemă, afirmă Malko.

Dusko Balasevici râse nervos.

– Sper doar că DB-ul nu va afla niciodată cum a reușit să iasă de pe teritoriul RFI, pentru că altfel *eu* voi avea probleme.

Malko se întoarse spre el.

– Credeam că doriți să vă instalați în Grecia.

Dusko Balasevici făcu o pauză de câteva secunde, apoi răspunse. Era prima oară când Malko îl vedea strâns cu ușa. Într-un târziu, spuse:

– Desigur, dar mai am câteva lucruri de pus la punct la Belgrad.

Malko viră pe strada Stojanovica și o zări imediat pe Slavica Jelovaci așteptând pe trotuar. Era îmbrăcată cu o bluză neagră, o fustă asortată și escarpeni. Dăduse iama prin garderoba Priscillei Clearwater!

– Uite-o! îi spuse el lui Dusko Balasevici.

Ea îl salută din cap pe detectiv și se instală pe locul din spate. Prezentările erau inutile. Mai rămânea lucrul cel mai important: recuperarea lui Milomir Stefanovici.

Malko refăcu drumul în sens invers, cotind la stânga pentru a ajunge pe bulevardul Jugoslovenska Narodna Armija, ceea ce era un ocol serios, dar prezenta avantajul că nu trecea pe Knez Mihajlova, acolo unde se afla clădirea SDB-ului. Nu avea chef să se joace cu focul...

Peste douăzeci de minute, ajungea la reședința lui Larry Oldcastle. Acesta din urmă îi dăduse codul de la poartă. Traversă rapid peluza și intră pe ușa din spate, și ea protejată de un cod digital.

Milomir Stefanovici era în living, uitându-se la televizor, cu Zastava de nouă milimetri pus alături: se ridică brusc la vederea lui Malko, cu trăsăturile luminate de bucurie.

– Mergem?

– Mergem, spuse Malko. Mai sunt două persoane în mașină, cel care ne duce la călăuză și o femeie care vrea și ea să iasă clandestin din țară.

– Cine este bărbatul? Un sârb?

– Da. Nu vă voi spune numele lui, doar prenumele. Dusko.

Milomir Stefanovici înhăță pistolul și îl urmă pe Malko. Prezentările fură scurte. Cu toate acestea, Malko avea un nod în stomac. Cu Slavica Jelovaci după el, riscurile se multiplicau. În cazul în care apăreau probleme, lucrurile puteau lua o întorsătură foarte *proastă*. Toată lumea din mașină era înarmată...

În timp ce conducea, supraveghea oglinda retrovizoare, trotuarele și celelalte mașini, așteptându-se în fiecare clipă să audă sirena unei mașini de poliție. În mașină domnea o tăcere apăsătoare. Ajunse în sfârșit la rampa care ducea la autostrada spre Zagreb. O luă pe podul Gazela, pierzându-se în circulație. Ieșeau din Belgrad.

* * *

De douăzeci de minute, Mercedesul se târa pe autostrada spre Zagreb, printre camioane și mașini de periferie. Cu cât se îndepărta mai mult de Belgrad, cu atât era mai destins. În sfârșit, circulația se descongestionă, și putu să accelereze. Parcurseră fără probleme cam patruzeci de kilometri, zărind apoi într-o parcare de pe dreapta, la o sută de metri în fața lui, mai multe vehicule albastre ale Miliției.

Un control, cum se făceau cu zecile. Automat, ridică piciorul de pe accelerație. Pulsul îi crescu vertiginos. Un polițist în uniformă gri bloca șoseaua, agitând un disc roșu, făcându-i semn lui Malko să oprească.

Acesta întoarse capul spre Dusko Balasevici. Cu mâinile pe genunchi, detectivul nu părea neliniștit.

– Nu vă pierdeți firea, zise el, e un control de rutină.

Malko zări undeva, mai retrasă, o furgonetă înconjurată de mai mulți bărbați. Ceva îl intriga: nici o altă mașină nu era controlată. Ezită ce conduită să adopte. Sigur că putea să treacă fără să oprească, ignorând milițianul. Acesta n-ar fi avut timp să tragă, dar nu era decât un drum spre Becej. Ar fi fost prinși fără discuție. Se întoarse spre Slavica Jelovaci. Era lividă.

Se întoarse din nou spre Dusko Balasevici.

– Dacă nu e un control de rutină, te ucid cu mâna mea, spuse el.

– Sunteți nebun! mormăi sârbul.

Milițianul stătea în continuare în drum, cu discul ridicat. În spate, Milomir Stefanovici se albise și el. Malko se temu că avea să sară din mașină... Avea și el un CZ 89 sub banchetă, gata să-l folosească. Brusc totul semăna cu un *road movie* american de proastă calitate.

Malko văzu apropiindu-se de parbriz chipul milițianului, un băiat foarte tânăr, cu un aer concentrat. Văzând că Malko se îndreaptă cuminte spre acostament, lăsă discul în jos și se

apropie de maşină. Într-o tăcere de moarte, Malko lăsă geamul în jos.

– Nu-i vorbiţi sub nici o formă în sârbă, îi şopti Dusko Balasevici. Lăsaţi-mă pe mine.

Miliţianul se apropie, salută politicos şi spuse ceva cu o voce monotonă. Detectivul traduse imediat:

– Mergeaţi cu o sută zece. Viteza permisă este de optzeci. Aţi fost înregistrat de radar. Vrea să vadă actele maşinii şi cele ale ocupanţilor.

Malko simţi un nod în stomac. Prezenţa lui Slavica Jelovaci putea transforma acest control într-o catastrofă. Dusko Balasevici rosti o frază lungă către miliţian, spunându-i apoi lui Malko:

– Daţi-mi actele maşinii. Am să mă ocup eu.

Malko i le dădu şi detectivul coborî, îndreptându-se direct spre furgonetă, cu sacoşa în mână. Miliţianul se postă în faţa Mercedesului, împiedicându-l să plece... În spate, Milomir Stefanovici era la fel de palid ca Slavica Jelovaci. Acesta se aplecă spre Malko.

– Ticălosul ăsta o să ne denunţe. Ar trebui împuşcat când se întoarce.

Milomir interveni şi el, pe un alt ton.

– Demaraţi! Ieşim de pe autostradă, cunosc nişte drumuri laterale.

Malko încercă să nu-şi piardă firea.

– Dacă facem asta nu mai ajungeţi *niciodată* în Ungaria.

În Mercedes se lăsă tăcerea, Malko fixa cu privirea furgoneta Miliţiei. În sfârşit, după două minute, apăru Dusko Balasevici, escortat de un tip voinic şi surâzător, cu actele Mercedesului în mână. Tipul voinic spuse ceva tânărului miliţian, care se îndepărtă imediat. Din câţiva paşi, Dusko Balasevici ajunse la maşină.

– Porniţi! spuse el în timp ce se urcă. S-a aranjat.

Malko nu aşteptă să i se spună de două ori...Plecă sub privirea indiferentă a miliţianului. Balasevici râse nervos.

– Tâlhăria obișnuită! explică el. Sub pretextul depășirii de viteză, voiau să imobilizeze mașina, cerând în schimb o cauțiune de zece mii de dinari. Până la urmă, am negociat pentru cinci sute...

– Cum?

El râse.

– Le-am explicat cine sunt. Cunosc câteva nume de șefi din Miliție. Nu doreau decât niște bani.

Tăcerea se lăsă din nou. Malko rula cuminte cu optzeci... Peisajul era fără relief, întins ca în palmă, numai câmpuri și rareori câte o pădure. Trecură Dunărea, părăsind autostrada pentru niște drumuri înguste, pe care se înghesuiau tractoare. Încet, încet, toată lumea se destindea. Peste două ore ajunseră la Becej, un târgușor important din centrul Voivodinei, fostă colonie ungară. Dusko Balasevici îl ghidă pe Malko spre ieșirea vestică, în direcția Milesevo.

– Încă o jumătate de oră, anunță detectivul.

În jur nu erau decât exploatări agricole, pe o câmpie dezolant de plată.

Malko zări un indicator pe care scria Jezero. Se făcuse aproape noapte. Perpendicular pe calea principală, un drum făcea stânga, spre o construcție mare ascunsă de o zonă împădurită.

– Acolo e, anunță Dusko Balasevici.

Se opriră în fața a ceva care semăna cu o fermă agricolă. Hangare, grajduri, având în față o clădire stranie care aducea a cetate, cu turle ascuțite și un turn mare de formă pătrată cu un aer foarte medieval.

Ansamblul era luminat de proiectoare ascunse în grădină, ceea ce îi dădea un aer feeric. Alături se afla o capelă, care părea abandonată. Malko parcă în fața unui zid de piatră și se duseră spre intrarea principală. Dusko Balasevici bătu de mai multe ori în poarta grea ornată cu vitralii, care fu deschisă într-un târziu de un ospătar cu o vestă de un alb imaculat, părând surprins la vederea lor. Cei doi purtară o lungă conversație. Detectivul se întoarse spre Malko.

– Suntem singurii clienți... Dar nu face nimic, se duce să caute ceva de mâncare în sat și ne conduce în camere. Să-l urmăm.

Interiorul, decorat auster, cu plafoane imense și podea de marmură, semăna cu o mănăstire. Becurile slabe, de douăzeci și cinci de wați, creau o ambianță crepusculară, aidoma unui film de groază. Urcară o scară monumentală. Chelnerul deschise o ușă. Încăperea, mirosind puternic a mucegai, adăpostea un pat cu baldachin și draperii prăfuite, și mobile gotice. Ferestrele erau la înălțime, înguste și fără perdele.

– Aceasta e camera dumneavoastră, îl anunță Balasevici. Vom cina cam peste o oră. O să fie bine.

În continuare, îi instală pe Stefanovici, pe Slavica Jelovaci și pe el însuși, în niște camere mai puțin arătoase, situate pe același etaj. Malko zări de la fereastră un soi de piscină, mai curând un bazin mare și gol. Totul părea lăsat în părăsire. Ce loc straniu! Pereții groși de piatră înăbușeau toate zgomotele exterioare. Ieși și bătu la ușa camerei lui Slavica. Fără o vorbă, îi întinse pistolul CZ 89 pe care ea i-l furase, și pe care îl recuperase la *Hyatt*.

– Nu-mi place acest loc, spuse ea. E sinistru. Seamănă cu castelul lui Dracula...

Locul nu avea un aer prea vesel... era mai degrabă prăfuit, jegos și lăsat în părăsire. Cine ridicase această construcție, în plin câmp, departe de lume?... Coborâră, întâlnindu-se în hol cu Milomir Stefanovici, vizibil neliniștit, care privea lemnăria întunecată, de parcă se aștepta să vadă fantome.

Parterul nu era nici el mai primitor, cu toate că era mai bine luminat. În sufrageria imensă era aranjată doar o singură masă: a lor. Sticle cu vin și carafe cu apă, o față de masă murdară și găurită. Comunismul era încă prezent. Un vechi Relais et Châteaux pentru activiștii de mâna a doua...

Balasevici reapăru, cu ochii strălucind de veselie.

– Un loc extraordinar, nu? sublinie el. Mafioții din Belgrad

vin câteodată să petreacă și trag în pereți. Se văd urme peste tot, dar aici nu ne deranjează nimeni.

Ospătarul își făcu apariția peste trei sferturi de oră, aducând obișnuitele frigărui iugoslave, prea fripte, ascunse sub un strat gros de ceapă, și niște salate amărâte, pline de toți microbii din lume. Dacă Chris Johnes și Milton Brabeck s-ar fi aflat aici, ar fi făcut o criză... Vinul putea ucide și un mamut, drept pentru care Malko preferă să bea bere. Ospătarul aprinse două lumânări, cina lor semănând mai degrabă cu un priveghi. Doar Balasevici avea poftă de mâncare. Ospătarul se întoarse cu niște căpșuni, întrebându-i dacă doreau cafele.

Detectivul se uită la ceas.

– În curând trebuie să plec, anunță el.

Malko simți o gâdilătură neplăcută în stomac.

– La Subotica.

– Da. Mă duc să caut călăuza. Știu unde locuiește, și mă duc direct acolo. Prefer să plec acum. Dacă nu, pleacă foarte devreme dimineața, și uneori lucrează și noaptea.

– La ce distanță este? întrebă Malko.

– Cam la o oră de mers.

– Vin cu dumneavoastră.

Dusko Balasevici se posomorî.

– Nu aveți încredere în mine?

Întrebarea fusese pusă pe un ton detașat, aproape ironic. Privirile lui Milomir Stefanovici și ale lui Slavica Jelovaci răspundeau singure. Malko își spuse că nu avea rost să învenineze situația. Trecerea în Ungaria depindea în întregime de detectiv.

– Ba da, dar nu vreau să mă plictisesc stând de pomană.

Detectivul surâse.

– Oricum, mă întorc repede. Dacă ne poate trece în noaptea asta, plecăm cu el. Dacă nu, dormim aici și plecăm mâine.

Sosiră și cafelele. Malko o bău mașinal pe a sa. Era amară și grețoasă. Balasevici golise deja ceașca. Întinse mâna.

– Dați-mi cheia de la Mercedes.

Fără nici un cuvânt, Malko îi puse cheia în mână. Detectivul se ridică imediat, își puse sacoșa pe umăr, și îi făcu semn lui Malko, înainte de a se îndrepta spre hol. Totul se petrecuse într-o tăcere de moarte. Îl auziră plecând, apoi zgomotul se îndepărtă și se pierdu. Ospătarul se întorsese. Slavica Jelovaci îl întrebă:

– Unde este telefonul?

– Nu avem telefon, zise el.

Într-un impuls spontan, ea atinse mâna lui Malko. Toți se gândeau la același lucru: părăsiți în plin câmp, fără mașină și fără telefon, erau la cheremul oricui. Dacă era o cursă întinsă de Balasevici, era bine organizată. Stefanovici îl întrebă pe ospătar.

– Ai mașină?

Celălalt clătină din cap.

– Nu există nici o mașină aici.

Slavica era atât de palidă, că semăna cu o fantomă.

– Mi-e frică, spuse ea. Am căzut într-o cursă.

Capitolul IX

După ce bolborosi câteva cuvinte de mulțumire, «comandantul» Dragan închise telefonul, atât de brutal că îl sparse. Furia îi întuneca mintea. Toată lumea îl mințise, inclusiv protectorul său, Rade Bogdanovici, cel în care avusese întotdeauna încredere. Nici nu se punea problema că acesta nu era la curent cu plecarea agentului american, împreună cu acela pe care îl ura cel mai tare: Milomir Stefanovici. SDB-ul îi supraveghea în permanență pe oamenii de acest fel, și avea mijloacele necesare să nu-i piardă din ochi; Republica Federală Iugoslavia era încă împărțită în sectoare prin metodele eficace ale comunismului, și Miliția lucra mână în mână cu SDB-ul.

Se întoarse în sufragerie, unde sărbătorea ziua de naștere a secretarei sale, împreună cu șeful partidului, cu soția sa, trupeșa Imala, și cu încă alte două perechi.

– Scuzați-mă, spuse el, am ceva urgent de făcut.

Imala riscă o întrebare:

– Și tortul? Nu te întorci să suflăm în lumânări?

Dragan surâse, cu gândul în altă parte.

– Am să încerc.

Se duse în birou și începu să instruiască «nucleul dur» al oamenilor săi. În ciuda eliminării brutale a lui Kovaci, Ivanovici și Markovici, îi mai rămăseseră doisprezece oameni care îi ascultau orbește ordinele, gata să se dedea la orice grozăvie. Încercă să-și calmeze furia, în timp ce Zika Razvogor îi transmitea ordinele. Din fericire, mai avea numeroși prieteni în cadrul Miliției. Unul dintre ei tocmai îl anunță că un Mercedes cu trei bărbați și o femeie sosise la castelul Jezero. Aparținând

detașamentului din Becej, primise ordinul să-i supravegheze fără să intervină...

Era clar, descrierea corespundea ticălosului aceluia de Milomir Stefanovici, cel de al doilea, blondul, fiind agentul CIA. Mai era și o femeie, dar nu-i păsa de ea. În orice caz, avea să-i omoare pe toți. Deja saliva de plăcere. Castelul de la Jezero era locul ideal pentru un masacru discret. Putea chiar să se dedea și la niște glume crude, ca în Croația, în satele încăpute pe mâna oamenilor săi.

– Ia și camera, îi spuse el lui Zika Razvogor, e și o fată frumoasă acolo. Putem face un film.

În special Milomir Stefanovici trebuia filmat, atunci când avea să-i taie beregata ca unui porc.

Peste o oră, cele trei Pajero negre părăseau piața stadionului Steaua Roșie. Pe lângă «comandantul» Dragan erau încă zece oameni înarmați până în dinți. Autostrada spre Zagreb era pustie și rulară cu peste o sută patruzeci la oră. Dragan privea drumul, gândindu-se deja în liniște ce avea să facă. Îndrăzneala îl salvase întotdeauna. De această dată, liniștea trebuia cumpărată. Chiar dacă unii aveau să-i poarte sâmbetele pentru masacrarea unui agent CIA, avea modalități să obțină iertarea. Afacerile îi aduceau mai bine de un milion de mărci pe lună, îndeajuns ca să stingă acreala unora...

* * *

Dusko Balasevici plecase de abia de zece minute. Ospătarul care îi servise dispăruse, și castelul se cufundase în tăcere. Malko, Milomir Stefanovici și Slavica Jelovaci erau singuri.

Milomir Stefanovici se duse să verifice ușa de la intrare și se întoarse descurajat.

– Este toată din sticlă! Imposibil să ne baricadăm.

Malko îl liniști:

– Mi-am luat niște măsuri de precauție. În două ore, vom avea un vehicul la dispoziție. Nu mai spun de Breitling Emergency.

Slavica Jelovaci îl privi neliniștită.

– Eu aici nu rămân, spuse ea, prefer să mă culc pe câmp! E o cursă.

Malko încercă să o liniștească.

– Balasevici n-a primit și restul de bani, explică el. Nu are nici un interes să ne trădeze. Până acum, totul s-a derulat conform planului. Tamara vine și ea cu o mașină a IFOR. Este soluția de rezervă pentru a încerca trecerea în Ungaria, în cazul în care Balasevici ne trădează.

– Hai să dăm o raită pe afară, insistă tânăra.

O urmă în parc. Împrejurimile erau tăcute și cufundate în întuneric. Nu se zărea nici o lumină. Un miros plăcut de fân plutea în atmosfera acum suportabilă. De undeva, se auzi nechezatul unui cal. Acest peisaj bucolic părea să o apese pe tânăra femeie.

– Suntem înarmați, sublinie Malko. Nu ne vom lăsa măcelăriți ca oile. Să mergem la mine în cameră. Ușa este solidă.

În hol dădură peste Milomir Stefanovici, așezat pe un fotoliu, cu arma pe genunchi.

– Rămân aici, spuse el, nu mă simt în stare să dorm.

Malko urcă scara, încercând să se liniștească. Chiar dacă Dusko Balasevici le întinsese o cursă, organizase intervenția Tamarei Savici. Dacă totul mergea bine, peste două ore n-ar mai fi fost legați la gard ca niște capre. Apoi, dacă Balasevici nu se mai întorcea, aveau timp să ia o hotărâre în privința trecerii frontierei. Cum spun americanii, *One bridge at a time*[1].

Urmat de Slavica Jelovaci, intră în cameră. Patul cu baldachin și coloane răsucite evoca o poveste medievală. Ușa se trânti în spatele lui. Croata o închisese cu cheia. Se postă în fața lui și se scuză surâzând.

– Prefer să stau cu dumneavoastră, mi-e frică singură.

Malko îi surâse și el.

---

1) Toate la timpul lor (n. a.)

– Cu toate acestea ați avut curajul să trageți în doi oameni înarmați...

Ea se tulbură.

– Da, știu. Eram animată de dorința de a-mi răzbuna sora. Și apoi, mi-a fost atât de frică încât totul mi se pare acum depășit. Fără dumneavoastră, aș fi fost cu siguranță la închisoare. De ce v-ați asumat aceste riscuri?

– Sincer să fiu, nu știu, răspunse Malko. N-am stat să socotesc.

Era dificil de explicat în câteva cuvinte o problemă etică. Evoluând într-o lume violentă și imorală, Malko își păstrase intacte toate principiile. Primul era actul gratuit. Salvând-o pe Slavica Jelovaci, salva și ceva din el însuși. Un nucleu luminos care justifica anumite renunțări. Era însă dificil de înțeles... Slavica îl privea, gânditoare și impresionată.

– Nu ne vom mai revedea, spuse ea.

– Nu se știe niciodată, zise Malko.

Ea se apropie de el, gata să-l atingă. Atât de aproape, încât îi putea simți parfumul.

– Aș vrea să am o amintire de la dumneavoastră, spuse ea. Altceva decât noaptea trecută. M-a excitat să vă văd făcând dragoste cu negresa.

– Nu dormeați?

– Deloc.

Își lipi buzele minunate și dulci de gura lui Malko. Sărutându-l în continuare, își scoase fusta și își descheie bluza trecând apoi la cămașa lui Malko. Acesta fremătă la atingerea degetelor îndemânatice care îi mângâiau mameloanele, trecând apoi la cureaua pantalonilor. În curând, amândoi fură dezbrăcați de tot. Dorința creștea odată cu explorarea reciprocă. Un moment de destindere în afara timpului.

– Lăsați-mă să vă fiu sclavă, șopti ea.

Îngenunche cu o mișcare grațioasă și apucă cu gura membrul erect. Mișcarea fu atât de amplă, încât Malko simți buzele cum îi ating pântecul. Buzele alternară cu limba, într-un balet impetuos. Un metronom bine reglat. Camera medievală,

cu mobile masive și întunecate, tăcerea și penumbra creau o atmosferă de un erotism straniu. Malko simți plăcerea apropiindu-se.

Slavica o simți și ea. Se ridică cu ochii strălucitori și buzele umede. Sânii în formă de pară aveau sfârcurile învârtoșate. Malko încercă să o atragă spre pat, dar ea îi spuse cu o voce scăzută:

– Aș vrea să vă fiu sclavă în continuare. Legați-mă de acest stâlp și faceți-mi ce vreți.

Arătă spre una dintre torsadele care susțineau patul. Lipindu-se de lemnul întunecat, își duse brațele deasupra capului și Malko îi legă încheieturile cu cămașa. Se întoarse spre el cu o privire atât de tulburată, încât fu cuprins de dorința de neînfrânt de a-și împlini plăcerile.

Se apropie de ea, îi mângâie spatele cambrat, și îi cuprinse sânii cu palmele, răsucind sfârcurile. Slavica amuțise, doar respirația gâfâită îi trăda așteptarea. O mai mângâie o clipă, apoi se lipi de ea cu tot corpul, făcând-o să simtă sexul întărit. Ea se întoarse spre el cu privirea răvășită.

– Violează-mă, zise ea pe un ton scăzut. Ce păcat că nu ai o cravașă...

Fără o vorbă, el se aplecă, luă pantalonul și scoase cureaua Hermes. Ținând-o de cataramă, îi biciui șalele scobite. Slavica fremătă ca un cal cravașat, apoi își exprimă plăcerea prin mici gemete, de fiecare dată când cureaua îi lăsa o urmă roșie pe piele. Crupa îi era cuprinsă de tremurături necontrolate. Nu încerca să evite loviturile, din contră, se cambra încercând să se expună mai mult. Coapsele păreau puse pe rulmenți.

Malko lăsă de o parte cureaua. O împinse violent pe Slavica în stâlpul care pârâi. Îndepărtă cu ambele mâini carnea vărgată de dungi roșii a feselor, pătrunzând în căldura arzătoare. Slavica își ținea răsuflarea. Ținându-i sexul cu mâna stângă, își împinse corpul înainte, făcând din nou lemnul să pârâie.

Slavica urlă când fu pătrunsă ca de o lance. Malko nu se

opri până nu se lipi de ea, cu membrul palpitând în adâncul ființei ei. Se dezlănțui, retrăgându-se și apoi proiectând-o în baldachin. La final strigară amândoi. Apoi mâinile îi alunecară pe lângă corp și femeia căzu la picioarele patului.

Sângele lui Malko pulsa năvalnic. Hotărât lucru, femeile erau niște creaturi imprevizibile. Slavica se ridică și se întoarse cu fața spre el, încă marcată de plăcere. Cu vocea înceată, îi spuse:

– N-am să uit niciodată această seară.

Apoi se îndreptă spre baie. Când ajunse în dreptul ferestrei, Malko o văzu încremenind, apoi întorcându-se spre el. Teroarea luase locul plăcerii.

– Se aude zgomot afară! șopti ea.

* * *

Malko avu impresia unui duș rece. Trezirea la realitate era brutală.

– Îmbrăcați-vă, spuse el.

Își puse și el hainele, și luă de pe scaun pistolul CZ 89. Băgă un glonț pe țeavă și așteptă ca tânăra să iasă din baie. Ea nu întârzie. Îmbrăcată decent, scoase din poșetă arma dată de Malko. Acesta răsuci cheia în broască.

– Să mergem să vedem.

Coborâră tiptil. Milomir Stefanovici îi aștepta în hol, având și el pistolul în mână.

– E o mașină afară, șopti el.

Malko simți cum i se accelerează pulsul. Dacă era Tamara de ce nu-și făcea simțită prezența?

– Să dăm ocol prin grădină, propuse el, ieșind pe ușa fereastră a sufrageriei.

– Vin cu dumneavoastră, zise și Stefanovici.

Ușa scârțâi îngrozitor, podeaua trosnea sub pași. Gata cu discreția. Malko ieși primul, zărind sub clarul de lună un vehicul mare oprit în fața intrării castelului. Se apropie, mergând de-a lungul gardului. O rază de lună lumină albul mașinii.

Era Range Roverul de la IFOR.

Farurile se aprinseră, prinzându-l în bătaia lor. Înaintă rapid și portiera se deschise. Tamara Savici sări afară și îl cuprinse în brațe.

– De ce n-ai bătut la ușă? întrebă el. Ne-ai speriat.

– Nu știu, zise ea, aveam o senzație stranie. Mi-era teamă să intru. Nu știam cine îmi va deschide. Locul ăsta e sinistru.

Asta era și părerea lui Malko.

– Nici eu nu sunt liniștit, mărturisi el, prea e pustiu, prea departe de lume. Poate veni oricine. Aș sugera să ne instalăm în Rover și să parcăm undeva mai departe de ferme, într-un loc de unde putem supraveghea drumul spre șosea. Este singura posibilitate de acces la castel.

– Unde e Milomir Stefanovici? întrebă încet Tamara Savici.

– Aici, zise Malko, arătând spre silueta înaltă a criminalului de război care se ascundea în întuneric.

– Ah! Mi-era teamă că nu e aici, zise tânăra, vizibil ușurată. Am anunțat o echipă de la Budapesta. Vor fi la graniță mâine dimineață. Ținem legătura pe celular.

Slavica Jelovaci ieși și ea din beznă. La vederea ei, Tamara se repezi și o strânse în brațe. Dacă și-ar fi imaginat ce avea să se întâmple...

Urcându-se în Roverul alb, părăsiră fără regret castelul Frumoasei din pădurea adormită, mai sinistru ca niciodată. Tamara duse mașina lângă o șură, alături de o pajiște pe care o herghelie de cai dormea în picioare. Din acel loc se zărea intersecția drumului cu șoseaua Becej-Milesevo. În cazul în care venea o mașină, i s-ar fi văzut farurile.

Milomir Stefanovici și Slavica se instalară pe locurile din spate, și nu scoteau un cuvânt. După ce se opriră, Tamara scoase de sub scaunul ei o sticlă de Taittinger și două cupe de argint!

– Totdeauna iau cu mine asta, când trebuie să mă ascund, explică ea. Ajută! Deschide-o!

Tamara aprinse apoi o Gauloise blonde, mirosul de tutun învăluind liniștitor vehiculul. Nu se vedea nici o urmă de lumină

în afara vârfului incandescent al țigării. Prin geamul deschis se auzeau zgomotele câmpului, un cal care fornăia, păsările de noapte, zgomotul îndepărtat al unui camion trecând pe șoseaua națională.

– Să sperăm că se întoarce! murmură Malko.

Era foarte posibil ca Dusko Balasevici să-i fi abandonat, dar nu vedea motivul: ar fi pierdut cinci sute de mii de mărci dintr-un foc...

– Dacă nu se întoarce, propuse Tamara, vom încerca să trecem granița pe la un post de frontieră oficial. Vom trece în forță și sârbii nu vor avea curaj să tragă asupra unui vehicul al IFOR, fără să știe cine se află la bord. Deseori trec militari în civil...

Malko prefera să nu ajungă la o asemenea soluție extremă. Detectivul plecase de mai bine de două ore. Nu se făcea ziuă înainte de patru sau cinci. Noaptea avea să fie lungă.

* * *

Căpitanul de Miliție îl fixă pe «comandantul»Dragan cu un dispreț greu de ascuns și îi spuse:

– Oameni ca dumneavoastră ne distrug țara. Am primit ordine și le execut. Dacă vreți, puteți depune plângere la Belgrad. Nu se pune problema să vă continuați drumul.

Îi întoarse ostentativ spatele, îndreptându-se spre mașina de comandă. Dragan fierbea de furie. Pentru a douăzecea oară forma numărul particular al lui Rade Bogdanovici, primind același răspuns de la banda înregistrată, că numărul era provizoriu deconectat... De furie, aruncă aparatul pe jos, sub privirile ironice ale milițienilor. Dragan nu era iubit de toată lumea. În ochii multora, nu era decât un criminal de drept comun protejat de guvern datorită misiunilor josnice pe care le îndeplinise.

Intercepția se produse după Novi Sad, la ieșirea de pe autostradă. Drumul era barat cu garduri întărite cu țepi și păzit de un important dispozitiv al Miliției. Dragan crezuse mai întâi

că era vorba de un control obișnuit al Miliției, în căutare de contrabandiști. Se oprise cuminte și celelalte Pajero făcuseră la fel. În momentul în care milițienii amenințători îi dăduseră jos din mașini, simțise că ceva nu era în regulă. Nu se punea problema să opună rezistență, erau peste treizeci, toți cu aparate de radio-emisie. Nici măcar el nu-și permitea să tragă asupra Miliției.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă el pe căpitanul detașamentului.

Ofițerul îi cercetase atent documentele și îl anunțase:

– Trebuie să faceți cale întoarsă. Am ordin să nu vă las să treceți mai departe.

– Cine v-a dat acest ordin?

– Superiorii mei, spuse simplu căpitanul, fără să fie impresionat.

Dragan folosise unul dintre telefoanele portabile, tastând cu furie un număr care spera să-i aducă anularea ordinului. Se lămurise repede că nu era o falsă manevră. Luaseră hotărârea să-l blocheze. SDB-ul asculta în permanență convorbirile, putând deci să intercepteze pe loc discuția cu informatorul lui.

Își spuse că era inutil să discute. Trebuia să folosească un șiretlic. Brusc îmbunat și cu surâsul pe buze, se duse după căpitan.

– *Dobro*, spuse el, nu vă port pică. Mă întorc la Belgrad.

Căpitanul îl măsură din cap până în picioare, fără să zâmbească însă.

– Ar fi cel mai bun lucru de făcut. O mașină de-a noastră vă va escorta. Nu încercați să scăpați de ea. Noapte bună.

Turbat de furie, Dragan se urcă în Pajero și se întoarse, urmat de celelalte două mașini. Căpitanul privi stopurile care se îndepărtau, și se îndreptă spre vehiculul lui. Fuseseră ridicate în grabă baraje pe toate căile de acces spre castelul Jezero, cu instrucțiunile precise de a-l întoarce din drum pe «comandantul» Dragan. Ordinul venea de la eșalonul superior al guvernului Republicii Federale Iugoslavia.

* * *

– Vine o maşină! spuse Tamara Savici.

Sărind jos din Ranger, Malko observa drumul, ascuns după hambar. Se zărea lumina unor faruri care se apropiau: un vehicul venea de pe şoseau naţională. Rămase nemişcat, cu inima bătându-i năvalnic. Din cauza întunericului nu putea distinge încă nimic. În momentul în care maşina trecu prin dreptul lui, simţi o imensă bucurie. Era Mercedesul cenuşiu! Locurile din faţă erau ocupate de doi bărbaţi. Mai aşteptă puţin, dar nu zări altă maşină. Se urcă din nou în Range şi spuse:

– Mergem. E Balasevici.

Opriră în spatele detectivului, în momentul în care acesta ieşea din Mercedes. Malko coborî şi se îndreptă spre el. Balasevici nu-şi ascunse surprinderea.

– Cine e? întrebă el, arătând spre Roverul alb.

– O prietenă din Belgrad, care a venit după noi, explică Malko. M-ar fi nemulţumit să rămân fără maşină. În plus, ati fi putut avea probleme. Eram blocaţi aici...

Detectivul schiţă o umbră de surâs.

– N-am avut probleme. L-am găsit pe prietenul meu Ratko. Este cu mine în maşină.

– Călăuza?

– Da. Am să vă fac cunoştinţă cu el.

Îi făcu semn celui din Mercedes, care ieşi şi veni spre Malko. Un tip bondoc, cu părul cărunt şi ondulat, voinic, purtând o cămaşă în carouri, şi cu un aer de ţăran şiret. Îi întinse lui Malko o mână mare bătucită, murmurând câteva vorbe de salut.

– Când plecăm? întrebă Malko.

– Imediat, e mai sigur. S-a informat, nu sunt patrule de graniceri.

Malko îşi reprimă bucuria. Regretase tot ce gândise despre Dusko Balasevici. În mai puţin de două ore misiunea lui avea să fie îndeplinită.

Capitolul XX

Ratko, călăuza, se urcase din nou în Mercedes. Venise momentul să-i explice lui Dusko Balasevici ce rol avea Tamara Savici. Malko era în dilemă. Întoarcerea fără probleme a detectivului părea să dovedească faptul că în spatele acțiunii nu se ascundea o «șopârlă». Pe de altă parte, îi era greu să-i spună Tamarei că totul se anulase și că trebuia să se întoarcă la Belgrad.

Soluția i se păru evidentă: avea asigurată trecerea lui Milomir Stefanovici și a lui Slavica Jelovaci cu Roverul de la IFOR, condus de Tamara care voia să participe la acțiune. El va trece granița oficial, singur, și se va întâlni cu ei în Ungaria. Mai rămânea de rezolvat problema lui Dusko Balasevici...

– Veniți și dumneavoastră în Ungaria? întrebă Malko.

Detectivul clătină din cap.

– Nu. Rolul meu se oprește la frontieră. Ratko și-a lăsat mașina în ultimul sat, chiar înainte de graniță. Vrea să-i transporte cu ea, în timp ce noi ne întoarcem la Subotica. Pe mine mă lăsați acolo, la autogară, pentru că presupun că nu vă întoarceți la Belgrad.

– Vom proceda puțin altfel, spuse Malko. Vom folosi Range Roverul. Prietena mea Tamara îl va conduce, ghidată de Ratko. Dumneavoastră îi veți recupera mașina pentru a vă întoarce la Subotica, ducându-vă apoi după el dincolo de graniță.

Dusko Balasevici nu păru prea entuziasmat.

– Sunteți sigur că nu va destăinui *cum* a părăsit Milomir Stefanovici țara? Și Carla Bettega? Mi-ar crea mari probleme.

– Sunt sigur, promise Malko.

Balasevici începu o conversație animată cu călăuza. Când termină, se întoarse spre Malko.

– Facem așa cum ați spus, dar mă lăsați la Subotica, de unde mă întorc la Belgrad, de îndată ce îmi dați ce mi-ați promis. În privința lui Ratko, mi-a spus că mai are ceva de făcut dincolo și se va întoarce mâine în cursul zilei. Locuiește în zona de frontieră, și trece în ambele sensuri după bunul plac.

– Totul e în regulă, putem pleca.

– Merg și eu cu voi în mașină, sugeră Malko. Roverul ne va urma, cu Stefanovici și Carla Bettega.

Peste cinci minute, părăseau fără urmă de regret castelul Jezero, lăsând un teanc de dinari pe masa din sufragerie. Traversară satul Milesevo, în totalitate pustiu, îndreptându-se spre Backa Topola. Acolo aveau avantajul circulației, fiind principala rută de la Belgrad la Szeged. Ocoliră apoi Subotica, îndreptându-se spre Szeged. În Mercedes domnea tăcerea. Malko începea să se destindă. Din când în când se întorcea verificând prezența Roverului în spatele lor. Pe o lungime de zece kilometri E 75 mergea de-a lungul frontierei, aflată la trei kilometri distanță. Chiar înainte de satul Horgos, Dusko Balasevici încetini. Se întoarse spre Malko:

– Ne apropiem.

Satul Horgos era adormit. În mijlocul satului, după indicațiile date de Ratko, călăuza, Balasevici se angajă pe un drumeag ce pornea din direcția de unde veniseră, îndreptându-se spre sud! Surprins, Malko întrebă:

– Încotro mergem? Ne îndepărtăm de frontieră.

– Da, explică Balasevici, vom ajunge imediat la începutul drumului utilizat pentru trecere. Merge de-a lungul Tisei spre vest.

Într-adevăr, la doi kilometri de intrarea în satul Kanjiza, Balasevici, după indicațiile lui Ratko, îndreptă Mercedesul spre o potecă ce începea din stânga, trecând printr-o pădure destul de stufoasă. Opri mașina la o sută de metri de drum și stinse farurile. Bezna era totală. Roverul opri în spatele lor. Malko coborî. Tăcerea era deplină, în afara țipetelor păsărilor de noapte. În fața lor, cărarea se afundă în pădure.

– Unde este frontiera? întrebă Malko.

– Cam la trei kilometri, explică detectivul. Există acolo un post de grăniceri, cel mai adesea pustiu, cum e și în noaptea asta. Ieșirea în Ungaria este prin satul Morahalom, pe șoseaua 55, la zece kilometri de Szeged.

Tamara aprinse o țigară. Lucrurile o depășeau. Ratko și Dusko Balasevici se sfătuiră scurt. Detectivul se apropie de Malko.

– Ratko ar prefera să-l plătim imediat. Vă deranjează?

– Deloc, spuse Malko.

Căută în Mercedes teancurile pe care le pregătise și îi dădu unul – pe cel mai modest – lui Ratko. Acesta îi mulțumi cu un surâs.

– Cum procedăm mai departe? întrebă Malko.

– Vrea să-l lăsăm la Szeged. Va lua de acolo un autobuz mâine dimineață.

Era perfect. Un singur lucru îl sâcâia pe Malko: despărțirea de Stefanovici. Ar fi fost o prostie prea mare dacă ar fi încercat s-o șteargă, spunând că avea să meargă cu ei atunci când se răzgândea. În acest caz ar fi fost obligat să-l plătească pe loc pe Balasevici. Or, el prefera să aștepte să fie sigur că lucrurile se terminaseră cu bine.

Dusko Balasevici începu să-și arate nervozitatea.

– Trebuie să mergem, spuse el, am putea atrage atenția.

Malko o luă de o parte pe Slavica și îi șopti.

– Sunteți înarmată. Supravegheați-l pe Stefanovici, să nu fugă.

Tânăra croată îi aruncă o privire plină de hotărâre.

– Nu vă temeți. Dacă ticălosul ăsta încearcă să scoată măcar un picior din Rover, îi zbor creierii. Malko se apropie de Tamara.

– Ne întâlnim la Szeged cam peste o oră, la hotel *Balaton*.

Încântat de bani, Ratko îi strânse mâna cu căldură, înainte de a intra în Roverul alb, alături de Tamara. Milomir Stefanovici și Slavica stăteau în spate. Puternicul 4 x 4 demară cu farurile stinse, pierzându-se imediat în întuneric. Lui Malko îi venea să strige de ușurare. După atâția morți și atâtea dificultăți...

– Mergem, sugeră Balasevici aruncând sacoșa în Mercedes. Sunt cam obosit.

Gata să se urce în Mercedes, Malko se răzgândi.

– Să așteptăm puțin. Dacă apare vreo problemă, o pană sau un incident neprevăzut, nu-i putem lăsa baltă.

Dusko Balasevici clătină din cap.

– Nu va fi nici o problemă. Ratko e un tip de cuvânt.

Malko rămase pe loc, ascultând ecourile nopții. Răsărise luna, luminând difuz împrejurimile. Detectivul trecu din nou la atac.

– Mergem?

De această dată, Malko simți o tensiune neobișnuită în vocea lui. Pentru prima oară de când se cunoșteau, îi putea simți nervozitatea. În mintea lui Malko sunară semnalele de alarmă. Simțea ceva straniu, dar nu putea defini ce. Cu toate acestea, Ratko părea un tip «în regulă». Modul plin de căldură în care îi mulțumise i se păru lui Malko sincer. Oare drumul pustiu ascundea o capcană a SDB-ului? Era o prostie. Ar fi trebuit să se întâmple ceva mult mai devreme. Gândurile i se încrucișau în minte. Nervozitatea lui Balasevici îl intriga. Detectivul își muta greutatea de pe un picior pe altul, ca și când pășea pe cărbuni aprinși, mânat doar de un gând: să se îndepărteze de locul unde se aflau. Intrigat, Malko avu ideea unui test.

– Vă voi plăti imediat, propuse el.

Răspunsul nu întârzie. Cu o voce și mai încordată, Balasevici răspunse:

– Nu, nu, îmi veți da banii la Subotica, înainte să ne despărțim.

De data aceasta, Malko fu sigur că atitudinea lui Balasevici ascundea ceva. Își frământă mintea să afle ce, când îl văzu pe detectiv apropiindu-se de Mercedes și întinzând mâna spre sacoșă. Într-o fracțiune de secundă, pulsul lui Malko se acceleră. Folosind o singură mână, sârbul se pregătea să deschidă sacoșa, în care se găsea pistolul automat Zastava, pe care i-l arătase lui Malko în prima zi.

La prima vedere, reacția lui Balasevici era prostească. Malko tocmai îi propuse să-l plătească. Oare de ce se temea?

* * *

Roverul se zdruncina zdravăn pe cărarea plină de gropi. Urmăreau meandrele râușorului, și rareori avuseseră parte de mai mult de treizeci de metri în linie dreaptă. Încordată, Tamara Savici conducea cu cincizeci la oră. Farurile luminau doar copacii care păreau gata să se unească deasupra drumului pe care îl urmau. Murea de poftă să fumeze o țigară, dar nu era ușor în timp ce conducea. Lângă ea, Ratko, cu ochii micșorați și cu mâinile pe genunchi, nu mai mișca de parcă era împăiat...

Tamara se întoarse spre el.

– Mai avem mult?

– Un kilometru, poate, răspunse el, dar nu vă temeți, nu sunt patrule de grăniceri în această seară.

Ea se întreba cum reușea să se orienteze în mijlocul acelei păduri atât de monotone.

Zări în retrovizor chipul încordat al Carlei Bettega și al lui Milomir Sfefanovici, împinși unul într-altul, și nu mai rezistă.

– Carla, zise ea, îmi puteți da o țigară aprinsă?

Carla Bettega scotoci în poșetă și făcu ceea ce i se ceruse. Punând țigara în gură trase cu voluptate un fum, devenind brusc euforică. Ce mai bombă avea să realizeze.

Instinctiv, acceleră puțin, în dorința de a ajunge mai repede în Ungaria.

* * *

Malko pipăi tocul pistolului, și îl scoase de la brâu în momentul în care Dusko Balasevici băga fără să se ferească mâna în sacoșă. Se apropie de el și îi puse arma în ceafă.

– Scoate-ți mâna din sacoșă, Dusko, ordonă el. Foarte, foarte încet.

Cu mâna stângă, lumină cu ajutorul unei mici lanterne cumpărate înainte de plecare, interiorul mașinii. Văzu clar patul Zastavei pe jumătate scos... Schimbat la față, cu chipul inundat de frica ce îi țâșnea prin toți porii, detectivul se întoarse.

Malko îl interpelă pe un ton calm:

– Ce s-a întâmplat? De ce vreți să mă ucideți?

– Nimic, absolut nimic, spuse răgușit detectivul. Nu...

O explozie surdă și îndepărtată îl întrerupse. O deflagrație puternică, amortizată de distanță. Malko simți cum îi îngheață sângele în vine. Dusko Balasevici se transformase în statuie de sare.

– Ce-i cu zgomotul acela? întrebă Malko.

– Ce zgomot? Nu știu. Să plecăm.

Într-o clipă, Malko înțelese. Un lucru atât de oribil, că simți nevoia să-i tragă imediat un glonț în cap lui Dusko Balasevici, însă trebuia să fie sigur. Îl prinse pe sârb de umăr și îl îndepărtă cu violență de Mercedes. Apucă sacoșa, scoase Zastava CZ 89, și și-o puse la brâu.

– Treceți la volan, ordonă el.

– Bine dar...

–Executați ordinul, sau vă trag *imediat* un glonț în cap.

Bodogănind în continuare, Balasevici cedă. Când se așeză la volan, Malko urcă în spate, lipind țeava armei de ceafa sârbului.

– Mergem pe potecă, zise el. Nu știu ce vom găsi. Dacă e o capcană, am timp destul să vă zbor creierii, chiar dacă acesta este ultimul lucru pe care mai apuc să-l fac. Dați-i drumul!

Extrem de tulburat, Dusko Balasevici porni motorul de trei ori. În sfârșit, Mercedesul se urni.

– Aprindeți farurile, ordonă Malko.

– Vom fi reperați, protestă detectivul.

– Nu-mi pasă.

Aprinse farurile. Poteca era destul de lată, nu prea desfundată, părând o enclavă într-o pădure deasă. Malko scruta cu atenție drumul. Nimic suspect, cu excepția câtorva iepuri care țopăiau. Dusko Balasevici întoarse puțin capul.

– Vedeți bine că nu e nimic, zise el cu o voce plângăcioasă. Nu înțeleg. Adineauri nu-mi căutam pistolul, ci țigările. Până la urmă o să trecem în Ungaria.

– Nu e grav, i-o tăie Malko, dacă m-am înșelat, o să vă cer scuze.

Mai parcurseră cinci sute de metri. Lui Malko i se păru că Balasevici conduce din ce în ce mai încet. Vru să-i spună acest lucru, dar în acel moment, în lumina farurilor, apăru o groapă

adâncă, chiar în mijlocul potecii. Detectivul frână, și spuse cu o voce stridentă:

– Nu se poate trece!

Așa era. La oprirea mașinii, Malko zări o lucire roșiatică la zece metri pe partea dreaptă, chiar în pădure. Ardea ceva. Îl lovi pe Dusko Balasevici cu țeava armei în ceafă.

– Ieșiți! O luăm pe jos.

Coborând din mașină, simți un miros puternic de ars. Împingându-l pe Balasevici cu pistolul, se îndreptă spre focarul incendiului. Mirosul era din ce în ce mai puternic, sufocant aproape. Se opri la câțiva metri de o caroserie făcută bucăți. Un cauciuc mai ardea, încă, și ceva la motor. Din interior nu mai rămăsese nimic. Capota semăna cu o cutie de conserve, și portierele dispăruseră.

Nici un semn de viață. Ocupanții fuseseră pulverizați. Malko ascultă cu atenție. Nici un suspin, nici un strigăt de ajutor. Se apropie mai mult de vehicul, și se lovi cu piciorul de ceva. Se aplecă și ridică plăcuța de înmatriculare pe care scria IFOR.

Văzând-o, Dusko Balasevici spuse cu o voce răgușită:

– A fost un accident! Uneori pun mine, din cauza contrabandiștilor.

Fără să stea să asculte, Malko se apropie și mai mult, distingând în dreptul volanului o formă negricioasă. Ceva carbonizat, care măsura un metru lungime. Tamara Savici... Amenințându-l în continuare cu pistolul pe detectiv, găsi și celelalte trei corpuri, mai degrabă ce mai rămăsese din ele. Niște resturi arse. Se întoarse, luminându-l cu lanterna pe Dusko Balasevici.

– A fost o mină anti-car, spuse el încet, dar n-a fost un accident. A fost programată de dumneavoastră. Iată de ce ajunseseră până acolo fără să fie deranjați de cineva. O adevărată manipulare de serviciu, o eliminare deghizată în accident. Nimeni nu putea fi făcut responsabil. Niște oameni care au încercat să treacă fraudulos granița au călcat pe o mină. Putea fi ceva mai banal? Oricum, mult mai «curat» decât o canonadă în plin Belgrad! «Comandantul» Dragan putea dormi liniștit. Prietenii lui vegheau cu dragoste și pricepere asupra lui. Malko își blestema inconștiența. Cum putuse să

creadă că un om ca Dusko Balasevici putuse scăpa *pe deplin* din ghearele apăsătorului sistem comunist?

Privi flăcările pe cale să se stingă. Nici măcar nu avusese timp să le fie frică. Deflagrația îi ucisese pe loc. Tamara, Slavica, Ratko călăuza și Milomir Stefanovici. În privința acestuia din urmă, umanitatea nu pierdea nimic. Era mâna justiției iminente.

Licărirea incendiului îl lumină pe Dusko Balasevici, transformat în statuie.

Simțind privirea lui Malko, spuse cu o voce aproape isterică:

– N-am vrut! Când ați venit la mine, știam deja totul despre această poveste, și nu voiam să mă amestec. V-am spus-o.

– Atunci de ce v-ați schimbat părerea? întrebă rece Malko.

– «Ei» au aflat că ați venit la mine. Am fost convocat. Mi s-a spus că *trebuia* să accept să vă ajut, să vă capăt încrederea, pentru ca ei să știe în permanență unde sunteți...

– Nu puteați refuza?

Dusko Balasevici clătină din cap.

– Nu, m-ar fi împiedicat să lucrez, mi-ar fi făcut o mie de mizerii. N-aș fi avut din ce trăi.

– În schimb așa, remarcă Malko, plin de amărăciune, trăiți în belșug.

Detectivul coborî privirea.

– La început, trebuia doar să vă supraveghez. Îmi promiseseră că în curând voi fi integrat din nou în SDB... cu același grad. Îmi duceam viața de azi pe mâine. Apoi, planurile lor nu au mai funcționat, și le-a venit ideea cu falsa trecere de frontieră în Ungaria.

– Care avea să vă aducă o mică avere, sublinie Malko.

Dusko Balasevici se șterse la ochi, ca și când ar fi plâns.

– Ei m-au pus să cer foarte mult, pentru credibilitate, dar trebuia să le dau două treimi din bani.

În sistemul comunist erau mai mulți luda decât în Biblie.

– Ați făcut treabă bună, spuse Malko, plin de amărăciune.

– Așa erau ordinele, mărturisi Balasevici cu o voce sufocată. Nu trebuia ca Stefanovici să depună mărturie.

– Ale cui ordine?

– Ale lui Rade Bogdanovici, șeful Secțiunii a Doua, care

primea și el ordine de la președinte. Dumneavoastră însă, ați fi scăpat cu bine. Urma să vă las la Subotica...

Malko nu se obosi să răspundă. Înseamnă că Dusko Balasevici lucrase de la început *contra* lui. În favoarea SDB-ului.

Cel din fața lui, cu brațele căzute pe lângă corp, și maxilarul încleștat, nu era altceva decât un amărât care clipea des, orbit de lanternă.

– Ați făcut totul singur? mai întrebă Malko.

– Nu, recunoscu sârbul, cu o voce ternă. Când am plecat după Ratko, m-am întâlnit cu ei. Am făcut o recunoaștere a traseului. Ei au pus minele. Vă jur, însă, că la început credeam că era vorba doar de Stefanovici și de Ratko.

– Ratko era într-adevăr prietenul dumneavoastră...

– Da, mărturisi detectivul, dintr-o suflare.

Malko simțea cum îl cuprinde o răceală mortală. Revedea surâsul pofticios al lui Slavica, bucuria de a trăi a Tamarei, entuziasmul ei pentru această frumoasă manipulare. Cel puțin, n-avuseseră timp să le fie frică.

Balasevici își umezi buzele cu limba și spuse cu o voce mică de tot:

– Nu cunoașteți sistemul! Controlează tot! Nu puteam face altfel.

– Nici eu, spuse Malko fără să ridice tonul, nici eu nu pot face altfel.

Întinse brațul, ochind pieptul lui Dusko Balasevici. Detunăturile se succedară rapid. Degetul crispat pe trăgaci părea să aibă o viață proprie. Cele opt cartușe ieșiră din încărcător în câteva secunde. Chiulasa se goli, și se lăsă tăcerea. Dusko Balasevici nu mai era decât o masă inertă, prăbușită de-a curmezișul potecii. Ca un somnambul, cu urechile zumzăind și cu nările înțepate de mirosul acru de cordită, Malko se îndreptă spre Mercedes. În gură avea gust de cenușă.

* * *

În timp ce Malko citea ziarul *Kurier* în biblioteca de la Liezen, cineva bătu la ușă. Mai cocârjat ca niciodată, Elko Krisantem aduse o hârtie.

– Un fax pentru dumneavoastră. *Sie Hoheit* [1], anunță el.

Îl puse pe măsuța joasă din fața lui Malko. Acesta începu să-l citească. Era un document oficial cu antetul Republicii Srpska. Un text foarte scurt, cu mai multe semnături, printre care și cea a președintelui Miloșevici. Renunțarea oficială la putere a lui Radovan Karadzici.

Când termină de citit, auzi telefonul. Era Larry Oldcastle care îl suna de la Belgrad. Malko sosise la castelul Liezen cu câteva ore înainte. După ce trecuse frontiera ungară, se oprise la Szeged, în drum spre Budapesta, ca să le spună celor de la CIA că nu mai avea rost să aștepte.

– Doream să vă felicit, îl anunță șeful Centralei CIA. Ceea ce ați făcut nu a fost în zadar. Confruntat cu hotărârea noastră, lui Miloșevici i s-a făcut frică și a cedat. El l-a forțat, acum câteva ore, pe Radovan Karadzici să semneze renunțarea la puterea politică, document pe care vi l-am trimis prin fax.

– Bine dar, remarcă Malko, după ce s-a întâmplat...

– Corpurile n-au fost recunoscute oficial, pentru că erau prea distruse. Am transmis un mesaj: au fost două mașini și Milomir Stefanovici nu e mort, ci ascuns într-un loc sigur. N-au vrut să riște.

Ușa bibliotecii se deschise, și apăru Alexandra, fermecătoare, într-o rochie Hervé Lerger de culoare roșu aprins, care-i punea în valoare splendida-i anatomie. Îi venea ca o mănușă.

– Mergem? întrebă ea. Am întârziat.

Malko închise telefonul, abandonând universul lui secret, unde anumiți morți cădeau în uitare foarte repede, în timp ce alții mai erau încă de folos, mult timp după ce dispăruseră.

---

1) Înălțimea Voastră (n. t.)